Isaac
ASIMOV

FANTOMELE SOARELUI

Editura LUCMAN

ISAAC ASIMOV

FANTOMELE SOARELUI

Versiunea 2.0

Traducere de: Dorin Preisler şi Virgil Dorobanţu
Titlul original: OCEANS OF VENUS
Editura LUCMAN

CUPRINS

PARTEA I
OCEANUL

1. PRIN NORII LUI VENUS

Lucky Starr şi John Bigman Jones se desprinseseră de Staţia Spaţială nr. 2, lipsită de gravitaţie, şi pluteau spre naveta planetară care-i aştepta cu poarta ecluzei deschisă. Mişcările lor aveau graţia dată de o îndelungată familiarizare cu condiţiile de imponderabilitate, în ciuda faptului că ei înşişi păreau prea graşi şi de-a dreptul groteşti în costumele lor spaţiale.

Bigman îşi arcui spatele şi, în vreme ce urca, îşi întoarse capul ca să mai arunce o privire lui Venus. Vocea lui răsună cu putere în urechea lui Lucky, prin intermediul radioului din cască.

— Pe Spaţiu! Uită-te numai la bolovanul ăla de colo.

Fiecare centimetru al trupului de 1,55 metri al lui Bigman arăta cât de mult îl încântă priveliştea.

Bigman se născuse şi crescuse pe Marte şi nu fusese în viaţa lui atât de aproape de Venus. Era obişnuit cu planete roşiatice şi cu asteroizi stâncoşi. Ba la viaţa lui chiar vizitase şi planeta verde-albastră, Pământul. Dar aici avea parte de o alăturare de gri şi de alb pur.

Venus umplea peste jumătate din cer. Era la doar 3 000 de kilometri de staţia spaţială, lângă care se aflau ei. Altă staţie spaţială se găsea de cealaltă parte a planetei. Aceste două staţii funcţionau ca instalaţii de primire pentru navele care aveau drept ţintă Venus. Perioada de revoluţie a celor două staţii era de trei ore. Se urmau una pe cealaltă cum îşi vânează un căţel coada.

Deşi erau atât de apropiate de Venus, de pe cele două staţii nu se putea vedea nici un detaliu de pe suprafaţa planetei. Nu se vedea nici un continent, nici un ocean, nici un deşert sau munte, nici o vale înverzită. Doar o albeaţă, o albeaţă strălucitoare, întreruptă de linii cenuşii în mişcare.

Albeaţa era dată de agitatul strat de nori care plutea permanent deasupra întregii suprafeţe a lui Venus, iar liniile

gri marcau frontierele grupurilor de nori, interfaţa violentelor lor ciocniri.

De-a lungul acestor linii, vaporii se deplasau pe verticală, în jos, iar pe suprafaţa – invizibilă – a lui Venus ploua.

Lucky Starr spuse:

— Nu are nici un rost să te uiţi la Venus, Bigman. O să te saturi de peisaje când te apropii. Dacă vrei să-ţi iei un rămas-bun, uită-te la Soare, că n-o să-l mai vezi.

Bigman fornăi supărat. Pentru ochii lui acomodaţi pe Marte, până şi Soarele văzut de pe Pământ părea prea umflat şi îngrozitor de luminos. Dar de pe orbita lui Venus Soarele părea un monstru lăbărţat. Era bucuros că staţia spaţială îşi aranjează scuturile astfel încât să blocheze permanent lumina solară.

Lucky Starr continuă:

— Marţian nebun, nu intri odată?

Bigman se oprise ţinându-se într-o mână de marginea ecluzei, privind în continuare la Venus. Jumătatea vizibilă era în plină bătaie a Soarelui, dar în partea estică umbra nopţii se făcea văzută, deplasându-se rapid o dată cu mişcarea vertiginoasă a staţiei spaţiale pe orbită.

Lucky, încă urcând, prinse la rândul lui marginea uşii ecluzei şi-şi propti palma pe spatele lui Bigman. În condiţiile imponderabilităţii, trupul mic al lui Bigman intră rostogolindu-se în ecluză, în vreme ce Lucky avu un uşor recul, anulat de mâna care încă ţinea strâns marginea trapei.

Muşchii mâinii lui Lucky se contractară, iar el pluti înăuntru într-o mişcare lejeră. Lucky nu avea nici un motiv să fie fericit în acel moment, dar nu-şi putu reţine un zâmbet, văzându-l pe Bigman întins în mijlocul ecluzei, cu un deget înmănuşat prins de un inel. Uşa exterioară se închise îndată după intrarea lui Lucky.

Bigman spuse:

— Ascultă, vierme terestru, într-o zi o să te las baltă şi poţi să-ţi găseşti…

Aerul începu să intre şuierând în mica încăpere. Uşa interioară a ecluzei se deschise. În ecluză intrară imediat doi oameni care-l prinseră pe Bigman de picioarele care încă îi bălăngăneau. Cel din faţă, un tip îndesat, solid, cu păr negru şi o mustaţă surprinzător de mare, spuse:

— Aveţi probleme, domnilor?

Cel de-al doilea, mai înalt, mai suplu, cu păr mai deschis la culoare, dar cu o mustaţă la fel de mare, spuse şi el:

— Putem să vă ajutăm cu ceva?

Bigman le răspunse ţâfnos:

— Normal că ne puteţi ajuta. E de ajuns să vă daţi la o parte şi să ne lăsaţi să ne scoatem costumele astea.

Deja se lăsase la podea şi-şi desfăcea costumul în timp ce vorbea. Lucky şi-l scosese pe-al lui între timp.

Ieşiră cu toţii prin poarta interioară a ecluzei, care se închise imediat. Costumele spaţiale, cu partea exterioară rece de la contactul cu vidul exterior, acum condensau direct gheaţă din atmosfera navetei. Bigman le scutură şi lăsă gheaţa să se topească în căldura umedă de la bordul navetei, după care puse costumul în dulapul special.

Individul cu păr negru spuse:

— Ia să vedem… Voi doi sunteţi William Williams şi John Jones. Corect?

— Corect, răspunse Lucky. Eu sunt Williams.

Pentru Lucky era deja a doua natură să folosească un pseudonim în asemenea condiţii absolut banale. Membrii Consiliului Ştiinţific evitau astfel o publicitate nedorită. Iar acum, cu situaţia nesigură şi tulbure de pe Venus, era chiar de dorit.

— Sper că actele noastre sunt în regulă, continuă Lucky, iar bagajele noastre sunt deja la bord.

— Totul este în regulă, răspunse Păr-Negru. Eu sunt George Reval, pilot, iar dumnealui este Tor Johnson, copilotul meu. Pornim în câteva minute. Dacă doriţi ceva, spuneţi-ne.

Cei doi pasageri fură duşi într-o cabină mică. Lucky oftă resemnat. În spaţiu nu găseşti nicăieri confort. Nicăieri, cu

excepţia navei lui rapide, Shooting Starr, care acum odihnea în hangarul staţiei spaţiale.

Tor Johnson spuse cu o voce profundă:

— Permiteţi-mi să vă avertizez că, odată părăsită orbita staţiei spaţiale, nu vom mai fi în imponderabilitate, iar gravitaţia va creşte. Dacă aveţi rău de spaţiu…

Bigman izbucni:

— Rău de spaţiu? Ascultă, moluscă planetară, când eram ţânc suportam variaţii gravitaţionale mai mari decât o să ai parte în toată viaţa ta.

Îşi propti un deget în perete, făcu un salt lent, întinse din nou piciorul şi se opri cu picioarele la doar un centimetru de „podeaua” cabinei.

— Încearcă asta şi vezi cum te simţi după aia.

— Ascultă, spuse copilotul, zâmbind. Ştiam că jumătăţile de buletin pot suporta orice.

— Juma’ de buletin! Ascultă tu, amice… strigă el, dar Lucky îl strângea de umăr şi Bigman îşi înghiţi restul frazei. Ne vedem pe Venus, murmură răzbunător micul marţian.

Tor încă zâmbea. Îşi urmă şeful în cabina de control aflată în faţa navei.

Lui Bigman îi pierise deja furia. Avea alt subiect de discuţie:

— Ce zici ce mustăţile ăstora? În viaţa mea n-am văzut mustăţi aşa mari.

— E un vechi obicei venusian, răspunse Lucky. Cred că nu există bărbat de pe Venus să nu aibă mustăţi mari.

— Aşa, deci… Bigman îşi verifică reflex buza superioară fără pic de păr. Mă întreb cum aş arăta cu o asemenea mustaţă.

— Cu una atât de mare? zâmbi Lucky. O să-ţi acopere toată faţa.

Evită cu uşurinţă pumnul întins al lui Bigman, exact în clipa în care podeaua începea să tremure sub picioarele lor, iar Minunea venusiană se desprindea de staţiunea spaţială. Naveta îşi întoarse botul şi o porni pe traiectoria spirală care o ducea spre Venus, în „jos”.

Lucky Starr simţi începutul unei relaxări de mult dorite, în vreme ce naveta prindea viteză. Ochii lui căprui deveniseră gânditori, iar faţa lui ascuţită, cu trăsături fine, nu arăta nimic. Era înalt şi arăta suplu, dar sub acea subţirime înşelătoare se aflau nişte muşchi tari ca piatra.

Viaţa îi oferise lui Lucky o grămadă de lucruri bune, dar şi rele. Îşi pierduse părinţii copil fiind, într-un atac pirateresc chiar în apropiere de această planetă Venus de care se apropia el acum. Fusese crescut de cel mai bun prieten al tatălui său, Hector Conway, care acum era şef al Consiliului Ştiinţei, şi de Augustus Henree, director de departament în aceeaşi organizaţie.

Lucky fusese instruit şi antrenat având în minte un singur ţel: să intre şi el într-o zi în acest Consiliu al Ştiinţei, ale cărui puteri şi funcţiuni îl făceau cea mai importantă şi totuşi cea mai puţin cunoscută organizaţie din galaxie.

Abia cu un an în urmă, după ce absolvise academia, primise titlul de membru plin şi se dedicase progresului omenirii şi distrugerii inamicilor civilizaţiei. Era cel mai tânăr membru al Consiliului şi probabil că aşa avea să rămână mulţi ani de aici încolo.

Dar deja câştigase primele lui bătălii. În deşerturile de pe Marte şi printre stâncile abia luminate din centura de asteroizi, el se întâlnise cu răufăcătorii şi-i învinsese.

Dar războiul împotriva răului şi a crimei nu este niciodată o luptă pe termen scurt, iar acum Venus o pornise pe calea tulburărilor, tulburări foarte îngrijorătoare, pentru că detaliile lor erau învăluite în ceaţă.

Şeful Consiliului, Hector Conway, îi spusese, muşcându-şi buza:

— Nu ştiu sigur dacă este o conspiraţie a lui Sirius împotriva Confederaţiei Solare, sau pur şi simplu tulburări obişnuite. Dar oamenii noştri de acolo înclină să le ia în serios.

— Nu aţi trimis pe unul din specialiştii în tulburări? întrebase Lucky.

Se întorsese de foarte curând din zona asteroizilor şi ascultase cu mare îngrijorare.

Conway îi răspunsese:

— Ba da. Pe Evans.

— Lou Evans? întrebase Lucky, iar ochii lui se luminaseră de încântare la auzul numelui. Am fost colegi de cameră la Academie. E bun.

— Eşti sigur? Biroul de pe Venus al Consiliului a cerut înlăturarea lui şi cercetarea pe baza acuzaţiei de corupţie!

— Poftim? Lucky se ridicase în picioare, indignat. Unchiule Hector, dar e imposibil!

— De ce nu te duci acolo să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă?

— Cum să nu mă duc! Stele mari! Eu şi Bigman vom porni îndată ce Shooting Starr va fi gata de zbor.

Iar acum Lucky se uita gânditor prin hublou. Era ultima etapă a călătoriei. Umbra nopţii se întinsese asupra planetei, iar timp de o oră nu s-a putut vedea decât un negru impenetrabil. Ştiai că planeta e acolo doar pentru că stelele erau ascunse de ea.

Apoi ajunseră din nou la lumina Soarelui, dar prin hublou se vedea doar cenuşiul monoton. Erau prea aproape de planetă pentru a o vedea în întregime. Erau prea aproape şi ca să vadă norii. De fapt, erau în interiorul stratului de nori.

Bigman, care terminase un sandviş cu pui şi salată şi se lingea acum pe buze, spuse:

— Pe Spaţiu, nu mi-ar plăcea deloc să pilotez o navă prin toată mocirla asta.

Acum aripile navetei se întinseseră la maxim, pentru a profita de susţinerea dată de atmosferă. Drept rezultat, calitatea mişcării navetei s-a schimbat cu totul. Acum se puteau simţi răbufnirile vânturilor, ca şi urcarea şi coborârea bruscă a navei în goluri.

Navele spaţiale nu sunt potrivite pentru capcanele atmosferelor groase. Acesta este motivul pentru care planetele ca Pământul şi Venus, cu straturi relativ groase de aer în jurul lor, au nevoie de staţii spaţiale. Navele care vin din vidul îndepărtat trebuie să tragă la aceste staţii. De

acolo, navetele cu aripi retractabile vor continua transportul prin curenţii înşelători, spre suprafaţa planetei.

Bigman, care era în stare să piloteze o navă de la Pluto la Mercur cu ochii închişi, ar fi fost pierdut la primul şuier de vânt. Chiar şi Lucky, care în cadrul cursurilor intensive de la Academie pilotase şi navete, nu s-ar fi încumetat decât la mare nevoie să piloteze o navă prin norii groşi care-i înconjurau acum.

— Până când primii exploratori au pus piciorul pe Venus, spuse Lucky, nimeni nu apucase să vadă suprafaţa solidă de sub aceşti nori. Pe vremea aceea, ideile despre suprafaţa venusiană erau foarte ciudate.

Bigman nu răspunse. Se uita în conteinerul de celoplex, sperând să mai găsească pe-acolo încă un sandviş.

Lucky continuă:

— Habar nu aveau dacă Venus se roteşte în jurul axei sau cu ce viteză. Nu ştiau sigur nici ce compoziţie are atmosfera. Ştiau că există bioxid de carbon, dar până spre sfârşitul secolului XX astronomii credeau că Venus nu are picătură de apă. Iar când au reuşit să coboare pe suprafaţa planetei au descoperit că nu e chiar aşa.

Se opri. În ciuda antrenamentului lui strict, nu se putu opri să se întoarcă cu gândul la spaţiograma codificată, primită pe când Pământul se afla în urma lui la doar cincisprezece milioane de kilometri. Era de la Lou Evans, colegul lui de cameră, pe care-l anunţase că vine.

Răspunsul era scurt, necioplit şi foarte limpede: „Nu te băga!”

Pur şi simplu! Nu era deloc stilul lui Evans. Pentru Lucky, un mesaj ca acesta însemna că problemele sunt foarte serioase, aşa că nu avea cum să nu se bage. De aceea, împinsese maneta micropilei atomice, accelerând la maxim.

Bigman tocmai spunea:

— Lucky, îţi dă o senzaţie ciudată să te gândeşti că pe vremuri toţi oamenii erau înghesuiţi pe Pământ. Nu-mi pot închipui ce făceau ei acolo. Auzi, să nu mergi pe Marte, sau măcar pe Lună, nicăieri. Mă apucă pandaliile.

Exact în acel moment au străpuns bariera norilor şi până şi gândurile negre ale lui Lucky dispărură în faţa peisajului deschis în faţa ochilor lor.

Totul s-a întâmplat foarte brusc. Într-o clipă erau înconjuraţi de acei nori lăptoşi, fără sfârşit. În următoarea, în jurul lor nu era decât aer transparent. Sub nori, totul era spălat în lumina aceea sidefie, albă. Iar deasupra lor era fundul cenuşiu al norilor.

— Lucky, uită-te! izbucni Bigman.

Sub ei, Venus se întindea cât vedeai cu ochii, un covor neîntrerupt de vegetaţie verde-albastră. Terenul era absolut plat, de parcă ar fi fost aplatizat de un gigantic cuţit atomic.

Nu se vedea nimic din ce ai fi putut vedea pe Pământ: drumuri, case, oraşe, râuri. Doar un invariabil verde-albastru, cât vedeai cu ochii.

— Ce vezi e din cauza bioxidului de carbon, spuse Lucky. E acea parte din aer cu care se hrănesc plantele. Pe Pământ, atmosfera îl conţine doar într-o proporţie de trei sutimi de procent, dar aici aproape zece la sută din atmosferă e bioxid de carbon.

Bigman, care trăise mulţi ani la fermele de pe Marte, ştia cum e cu bioxidul de carbon. Spuse:

— Cum se face că e atâta lumină, cu toţi norii ăştia de deasupra noastră?

Lucky zâmbi.

— Bigman, uiţi că Soarele e aici de două ori mai strălucitor decât pe Pământ.

Apoi, privind din nou pe hublou, zâmbetul îi pieri.

— Foarte ciudat…

Se întoarse brusc de la hublou.

— Bigman! spuse el imperativ. Vino cu mine în cabina de pilotaj.

Din două salturi erau în cabină. După altele două, ajunsese la piloţi; uşa nu fusese închisă. Ambii piloţi aveau ochii aţintiţi asupra comenzilor. La intrarea lui, nici unul dintre ei nu s-a întors.

— Ascultaţi…, spuse Lucky.

Nici un răspuns.

Atinse umărul lui Johnson, iar copilotul se scutură iritat.

Tânărul consilier îl prinse pe Johnson de ambii umeri şi strigă:

— Bigman, prinde-l pe celălalt!

Individul cel mic era deja în acţiune, exact asta făcea, fără să întrebe, atacând cu furia unui cocoş.

Lucky îl azvârli pe Johnson. Johnson se împletici, se ridică, şi apoi trecu la atac. Lucky pară o lovitură sălbatică şi plasă o directă de dreapta în falca adversarului. Johnson căzu lat. În aproape acelaşi timp, Bigman, răsucind cu măiestrie mâna lui George Reval, îl aruncă la podea, lăsându-l şi pe el fără suflare.

Bigman îi târî pe ambii piloţi în afara cabinei lor şi închise uşa în urma lui. Întors în cabină, îl văzu pe Lucky cu mâinile pe manşe, pilotând nervos.

Abia atunci deschise gura să ceară o explicaţie:

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că nu redresam. Suprafaţa planetei urca prea repede spre noi. Şi acum coborâm prea repede.

Căută disperat acea manetă care pune în funcţiune eleroanele, ca să poată controla unghiul de zbor. Suprafaţa lui Venus era mult mai apropiată. Se repezea spre ei, cu toată viteza.

Ochii lui Lucky căutară indicatorul de presiune. Aceasta măsura înălţimea coloanei de aer de deasupra lor. Cu cât urca mai tare, cu atât erau mai aproape de suprafaţă. Acum urca mult mai încet. Lucky apucă strâns una din pârghii şi încercă să tragă prudent. Da, nimerise comanda eleroanelor. Dar nu îndrăznea să le coboare prea repede, căci puteau să fie smulse de pe navă de vântul puternic din jurul lor. Dar mai erau doar 150 de metri până la altitudinea zero.

Cu nările fremătând, cu tendoanele gâtului întinse la maxim, Lucky puse eleroanele pieziş în vânt.

— Ne îndreptăm, spuse Bigman, abia şoptit. Ne îndreptăm…

Dar nu era loc destul pentru redresare. Verdele-albastru urca spre ei şi la un moment dat umplu tot geamul din faţa lor. Apoi, cu o viteză mult prea mare şi la un unghi de asemenea prea mare, Minunea venusiană, cu Lucky Starr şi Bigman Jones, lovi suprafaţa planetei Venus.

2. SUB CUPOLA DIN MARE

Dacă suprafaţa lui Venus ar fi fost ceea ce părea la prima vedere, Minunea venusiană s-ar fi făcut bucăţi şi ar fi ars complet. Iar cariera lui Lucky Starr ar fi încetat în acea clipă.

Din fericire, vegetaţia groasă care izbea ochiul nu era nici iarbă, nici tufişuri, ci ierburi marine. Şesul absolut plat nu era nici din nisip, nici din stâncă, era apa oceanului care acoperea toată suprafaţa lui Venus.

Dar şi aşa, Minunea venusiană lovi oceanul cu un bubuit, despică funiile încâlcite ale plantelor şi-şi continuă drumul spre adâncuri, sfârâind. Lucky şi Bigman fură aruncaţi de pereţi.

O navă obişnuită s-ar fi rupt în bucăţi, dar Minunea venusiană era proiectată să intre în apă la viteze mari, având forme hidrodinamice. Aripile, pe care Lucky nu avusese nici timpul şi nici ştiinţa de a le retrage, se rupseseră, iar structura aparatului gemu sub şoc. Dar altfel, nava era încă aptă de imersie.

Şi cobora în adâncurile de un verde închis ale oceanului venusian. Lumina difuzată de nori de la suprafaţă era aproape complet atenuată de plante. Iluminarea artificială a navei nu a pornit, probabil avariată de impactul dur cu apa.

Lumea se răsucea în jurul lui Lucky.

— Bigman! strigă el.

Nici un răspuns. Întinse mâinile, orbecăind. Atinse faţa lui Bigman.

— Bigman! strigă el încă o dată.

Duse mâna la pieptul micului marţian. Inima bătea regulat. Lucky simţi cum faţa i se luminează de uşurare.

Nu avea nici cea mai mică idee de ce se întâmpla cu nava. Ştia că nu va putea s-o controleze pe întunericul acela complet. Nu putea decât să spere că frecarea cu apa va frâna căderea înainte de a lovi prea tare fundul.

Duse mâna la piept, la lanterna-creion. Era o mică tijă de plastic lungă de vreo cincisprezece centimetri, care, apăsată cu degetul cel mare, emitea un fascicul care păstra o intensitate constantă.

Lucky bâjbâi din nou după Bigman şi-l examină cu atenţie. La tâmpla marţianului se afla o umflătură, dar, din câte-şi dădea Lucky seama, nu avea nici un os rupt.

Bigman clipi din ochi şi gemu.

— Bigman, ia-o mai moale, şopti Lucky. Totul o să fie bine.

Era departe de a fi sigur de asta în vreme ce ieşea pe coridor.

Probabil că piloţii erau în viaţă şi că ar fi fost cooperanţi într-o asemenea situaţie.

Îi găsi şezând, clipind la lumina lanternei lui Lucky.

— Ce s-a întâmplat? gemu Johnson. Acum eram la comenzi, după aia…

În ochi şi în cuvinte nu se simţea nici fărâmă de ostilitate, doar durere şi nedumerire.

Minunea venusiană se întorsese parţial la o stare normală. „Şchiopăta” vizibil, dar farurile dinainte şi din urmă funcţionau, iar bateriile de urgenţă ofereau toată energia necesară pentru operaţiunile esenţiale. Se auzea uşor bătaia elicei, iar naveta planetară îşi arăta, destul de bine, cea de-a treia calitate: era un aparat care putea să navigheze nu numai în spaţiu şi în atmosferă, ci şi sub apă.

George Reval intră în camera de control. Era abătut şi vădit încurcat. Pe obraz avea o rană adâncă, pe care Lucky i-o spălase, o dezinfectase şi o acoperise cu un strat de koagulum.

Reval spuse:

— Există câteva infiltraţii minore, dar am reuşit să le opresc. Aripile s-au dus, iar bateriile principale sunt scoase complet din funcţiune. O să avem nevoie de reparaţii serioase, dar se poate spune că am avut noroc. Aţi făcut o treabă bună, domnule Williams.

Lucky dădu scurt din cap.

— Ce-ar fi să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

Reval se înroşi.

— Nu ştiu. Mi-e ruşine s-o spun, dar nu ştiu…

— Dar tu? întrebă Lucky, adresându-se celuilalt.

Tor Johnson, care tocmai mângâia radioul, doar doar l-o trezi la viaţă, clătină din cap. Reval continuă el:

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc limpede e că eram încă în stratul de nori. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Doar că mă uitam ţintă la lanterna ta.

— Tu sau Johnson folosiţi medicamente de vreun fel? întrebă Lucky.

Johnson ridică privirea furios şi mormăi:

— Nu, nimic.

— Atunci, ce a putut să vă ameţească atât de tare, pe amândoi deodată?

— Aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Reval. Domnule Williams, nici unul din noi nu e un amator. Suntem piloţi de navetă clasa I. Mai exact, eram piloţi de clasa I. Acum probabil că or să ne ţină la sol.

— Asta rămâne de văzut, spuse Lucky.

— Ia ascultaţi aicea, interveni şi Bigman, prudent. Ce rost are să vorbim de o chestie moartă şi îngropată? Unde suntem acum? Asta aş vrea să ştiu. Şi încotro mergem?

Îi răspunse Tor Johnson:

— Am deviat mult de la cursul nostru normal. Măcar asta ştiu. Până la Aphrodite avem de mers cinci sau şase ore.

— Pe Jupiter şi sateliţii săi! spuse Bigman, privind dezgustat prin geamuri la întunericul din faţa lui. Cinci sau şase ore în nenorocirea asta întunecată?

Aphrodite este cel mai mare oraş de pe Venus, având o populaţie de peste un sfert de milion de oameni.

Minunea venusiană se afla încă la un kilometru distanţă, dar marea era deja verde-translucidă de luminile Aphroditei. În luminozitatea aceea feerică se puteau vedea clar umbrele bine conturate, zvelte, ale vaselor de salvare. Acestea însoţeau, companioni tăcuţi, drumul navetei.

Pentru Lucky şi Bigman, era prima oară că vedeau unul din oraşele venusiene aflate sub cupolă. Aproape că au

uitat neplăcerile prin care trecuseră, privind la minunatul obiect aflat în faţa lor.

De la distanţă, părea verde ca smaraldul, un balonaş ieşit dintr-o poveste cu zâne, tremurând şi unduindu-se din cauza apei dintre ochi şi el. Văzură pe ghicite clădiri şi păienjenişul structurii de grinzi care susţineau cupola împotriva greutăţii apei de deasupra.

Oraşul devenea mai mare şi mai strălucitor pe măsură ce se apropiau. Verdele se mai deschise la culoare, pe măsură ce stratul de apă descreştea ca grosime. Aphrodite devenise mai puţin ireal, mai puţin de basm, dar şi mai magnific.

În cele din urmă, lunecară într-o uriaşă ecluză, capabilă să primească o mică flotă de transportoare sau un uriaş vas de luptă. Aşteptară pomparea apei, după care Minunea venusiană ajunse pe un câmp suspensor în afara ecluzei, în oraş.

Lucky şi Bigman priviră cum li se scot bagajele, dădură mâna cu Reval şi Johnson şi luară un mic vehicul pe pernă de aer până la Hotel Bellevue-Aphrodite.

Bigman se uită pe geamul maşinii, care pornise cu aripile giroscopice într-o ţinută demnă şi se strecura printre stâlpii de susţinere ai oraşului şi apoi peste acoperişurile clădirilor.

— Deci asta e Venus, spuse el. Nu prea ştiu dacă a meritat să trec prin atâtea doar ca să ajung aici. N-o să uit în viaţa mea cum venea spre noi oceanul ăsta!

— Mi-e teamă că acela a fost doar începutul, spuse Lucky.

— Chiar crezi asta?

Bigman se uită neliniştit la prietenul lui mai mare. Lucky ridică din umeri.

— Depinde. Să vedem ce are de spus Evans.

Salonul Verde al hotelului Bellevue-Aphrodite era exact cum îi spunea numele. Calitatea şi licăririle luminii făceau ca mesele şi oamenii de la ele să pară suspendaţi undeva deasupra fundului mării. Tavanul era transparent, fiind de fapt un uriaş acvariu sferic, susţinut de nişte grinzi dispuse

cu bun gust. Apa era plină cu alge împletite, între care nişte ciudate şi viu colorate „panglici de mare”, una din cele mai frumoase forme de viaţă animală de pe planetă.

Bigman intrase primul, evident pus pe mâncat. Era deja supărat de absenţa unui meniu adecvat, de prezenţa chelnerilor umani şi nu-i plăcea deloc faptul că toată lumea mânca ce i se trimitea de la administraţia restaurantului, ca la o cantină ordinară. Dar pornirile i se mai domoliră, îndată ce antreul se dovedi gustos, iar supa foarte bună.

Apoi începu muzica şi tavanul se trezi la lumină şi la viaţă. Acvariul începu să se rotească încetişor.

Lui Bigman îi căzu falca. Uitase cu totul de cină şi de foame.

— Ia uită-te acolo, spuse el.

Lucky se uita. Panglicile de mare aveau diverse lungimi, de la fâşii mititele de cinci centimetri la centuri lungi de un metru. Erau cu toate subţiri ca foile de hârtie. Se deplasau prin unduirea corpurilor într-o serie de valuri.

Fiecare dintre ele era fluorescentă. Fiecare lucea într-o culoare a ei. Era o privelişte copleşitoare. Pe marginile fiecărei panglici de mare se aflau spirale luminoase: purpuriu, portocaliu, roz; printre acestea se strecurau şi luciri albastre şi violete; iar unul sau două specimene mai mari frapau prin albul luminii lor. Toate luminile se suprapuneau peste lumina difuză verde din exterior. În vreme ce înotau, liniile luminoase se întrepătrundeau şi se suprapuneau. Pentru ochii buimăciţi ai privitorilor, păreau să fie nişte benzi ale curcubeului spălate de apă, dispărând doar pentru a reapărea în pete şi mai intense.

Bigman se întoarse fără chef la desertul lui. Chelnerul numise respectivul desert „seminţe de gelatină”, iar el a privit farfuria cu mare suspiciune. Aceste „seminţe de gelatină” erau nişte ovale moi de culoarea portocalei, lipite uşor unul de altul, dar altfel numai bune să fie luate câte unul în linguriţă. Un moment, le simţi uscate şi fade pe limbă, dar dintr-o dată se topiră într-un sirop gros, o adevărată încântare a simţurilor.

— Pe Spaţiu! spuse surprins Bigman. Ai ajuns la desert?

— Poftim? întrebă Lucky absent.

— Gustă din desertul ăsta. E ca un suc gros de ananas, doar că de un milion de ori mai bun. Ascultă, ce te roade?

— Avem o „coadă”, răspunse Lucky.

— Aiurea!

Bigman dădu să se întoarcă, pentru a inspecta vecinii de la mese.

— Stai liniştit, îi spuse Lucky foarte calm.

Bigman îngheţă în scaun. Auzi paşii cuiva apropiindu-se de masa lor. Încercă să tragă cu ochiul. Îşi lăsase blasterul în cameră, dar avea un pumnal energetic în buzunarul de la centură. Acesta părea un inofensiv lănţişor de ceas, dar la nevoie putea să taie un om în două. Îl pipăi gata de orice.

În spatele lui Bigman se auzi o voce:

— Pot să stau şi eu cu voi, oameni buni?

Bigman se întoarse, cu cuţitul lui energetic bine palmat şi gata să fie desfăcut. Dar omul arăta oricum, numai sinistru nu. Era gras, dar hainele i se potriveau foarte bine. Avea o faţă rotundă, iar părul cenuşiu era îngrijit pieptănat, deşi asta nu-l ajuta prea tare să-şi ascundă chelia. Avea ochi mici, albaştri, plini de ceva ce semăna cu un soi de simpatie. Evident, avea mustaţa mare, încărunţită, trăsătură venusiană caracteristică.

Lucky îi spuse calm:

— Ia loc, te rog.

Atenţia lui părea concentrată total asupra ceştii de cafea fierbinte pe care o ţinea în mâna dreaptă.

Grăsanul se aşeză, cu mâinile odihnind pe masă. Una din încheieturi îi era expusă vederii doar puţin, adumbrită de palma cealaltă. O clipă, o pată ovală luci cu familiarele însemne ale Carului Mare şi ale lui Orion. Apoi semnul dispăru, lăsând vederii o încheietură grăsuţă şi cât se poate de normală. Iar grăsanul zâmbea jovial şi absolut nevinovat.

Semnul de identificare al Consiliului Ştiinţei nu putea fi nici falsificat, nici imitat. Metoda apariţiei lui controlate printr-un efort de voinţă se număra printre cele mai bine păstrate secrete ale Consiliului.

— Eu sunt Mei Morriss, spuse grăsanul.

— Mi-am închipuit, spuse Lucky. Mi-ai fost descris.

Bigman se lăsă pe spătar şi-şi strecură arma la locul ei. Mei Morriss era şeful secţiunii venusiene a Consiliului. Bigman auzise de el. Într-un fel, era uşurat, în alt fel era puţin dezamăgit. Se aşteptase la ceva bătaie, măcar la o ceaşcă fierbinte aruncată în mutra intrusului, o masă-ceva răsturnată, iar după aceea, orice, numai bătaie să fie.

— Venus îmi pare un loc neobişnuit şi frumos, spuse Lucky.

— Ai observat acvariul nostru luminiscent?

— Da, foarte spectaculos, aprobă Lucky.

Consilierul venusian zâmbi şi ridică un deget. Chelnerul îi aduse şi lui o ceaşcă de cafea. Morriss o lăsă o clipă să se răcească şi spuse încet:

— Înţeleg că eşti dezamăgit că mă vezi aici. Aşteptai altă companie.

Lucky îi răspunse rece:

— Aşteptam să am o discuţie mai puţin formală cu un prieten.

— De fapt, spuse Morriss, chiar i-ai trimis un mesaj consilierului Evans, să vă întâlniţi aici.

— Văd că ştii.

— Ştiu. De o vreme, Evans este ţinut sub strictă observaţie. Comunicaţiile lui sunt interceptate.

Vorbeau cu voce joasă. Până şi lui Bigman îi era greu să-i audă, cum stăteau aşa, cap în cap, sorbind din cafele şi nelăsând să se vadă nici o expresie pe feţe.

— Ai adoptat o atitudine greşită, spuse Lucky.

— Vorbeşti în calitate de prieten?

— Da.

— Bănuiesc că prietenul tău, în calitate de prieten, te-a avertizat să nu te bagi în afacerile de pe Venus.

— Văd că ştii şi asta.

— Ştiu. Şi aţi avut un accident aproape fatal la coborârea pe Venus. Corect?

— Corect. Insinuezi că Evans se temea de un asemenea eveniment?

— Se temea?! Pe spaţiu! Starr, prietenul tău Evans a pus la cale accidentul tău.

3. PE DROJDIE!

Lucky rămase impasibil. Dar nu atâta cât să nu i se vadă o clipire trădătoare în ochi.

— Detalii, te rog, spuse el.

Morriss îi zâmbea din nou, cu jumătate de gură ascunsă de absurda lui mustaţă venusiană.

— Mi-e teamă că aici nu e locul potrivit.

— Atunci numeşte un loc potrivit.

— O clipă. Morriss se uită la ceas. Peste cam un minut începe spectacolul. Se va dansa la lumina mării.

— Lumina mării?

— Globul de deasupra va începe să lumineze uşor în verde. Oamenii se vor ridica şi vor dansa. Noi ne vom ridica şi ne vom lua tălpăşiţa în linişte.

— Vorbeşti de parcă am fi în pericol chiar în clipa asta.

Morriss îi răspunse pe un ton grav:

— Tu eşti în pericol. Te asigur că de când ai intrat în Aphrodite, oamenii noştri nu te-au scăpat din ochi.

Dintr-o dată răsună o voce feerică, ce părea să vină din piesa de cristal din centrul mesei. Ascultând în jur, îşi dădură seama că toate piesele de cristal transmiteau aceleaşi cuvinte.

Ele sunau aşa:

— Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit în Salonul Verde. Aţi mâncat bine? Pentru a vă spori plăcerea, conducerea vă prezintă cu mândrie ritmurile magnetronice ale lui Tobe Tobias şi…

În vreme ce vocea spunea toate acestea, luminile se stingeau, iar restul cuvintelor fură înecate într-un suspin de uimire încântată venind dinspre mese, pline mai toate de oameni proaspăt sosiţi de pe Pământ. Acvariul globular din tavan deveni brusc de un verde-smarald, pe care luminile panglicilor de mare se profilau în străluciri nete. Globul era fundalul care le punea în evidenţă, în rotirea lui, care umplea camera de umbre mişcătoare, aproape hipnotice.

Sunetul muzicii, scos aproape în întregime de ciudatele boxe ale unei întregi game de instrumente magnetronice, crescu în intensitate.

Bărbaţi şi femei se ridicau ca să danseze. Se porni un zvon de mişcare şi râsete în surdină. O atingere pe mâneca lui Lucky îl ridică în picioare pe el, apoi pe Bigman.

Lucky şi Bigman îl urmară în linişte pe Morriss. Una câte una, trecură de nişte feţe aspre. Era ca şi cum s-ar fi materializat de după draperii. Rămăseseră destul de departe ca să pară că nu au nici o treabă cu ei, dar Lucky era sigur că fiecare dintre ei are mâna încleştată pe mânerul blasterului. Nu încăpea nici o îndoială. Mei Morriss, de la secţiunea venusiană a Consiliului, trata situaţia cu foarte mare seriozitate.

Lucky se uita prin apartamentul lui Morriss cu aprobare. Fără să fie luxos, era confortabil. Locuind aici, uitai uşor că la doar o sută de metri deasupra ta era domul translucid, dincolo de care era altă sută de metri de ocean negru ca smoala, urmat de sute de kilometri de atmosferă străină, irespirabilă.

Cel mai mult lui Lucky i-a plăcut colecţia de cărţi şi filme care dădeau pe dinafară dintr-un mic alcov.

— Eşti biofizician, doctore Morriss?

Folosise automat titlul ştiinţific.

— Da, răspunse scurt Morriss.

— Am lucrat şi eu în domeniul biofizicii, la Academie, spuse Lucky.

— Ştiu. Ţi-am citit lucrarea de diplomă. Bună lucrare. Apropo, pot să-ţi spun David?

— E numele meu de botez, fu de acord pământeanul. Dar toată lumea îmi spune Lucky.

Între timp, Bigman deschisese una din cutiile de filme, desfăcuse puţin filmul dinăuntru şi acum îl ţinea în lumină. Se cutremură de cele văzute şi-l puse la loc.

Îi spuse belicos lui Morriss:

— Dumneata numai a om de ştiinţă nu arăţi.

— Păi nici nu vreau, spuse Morriss, fără a se arăta supărat. După cum vezi, ajută.

Lucky ştia ce vrea să spună. În zilele acelea, când ştiinţa se insinuase în întreaga societate şi cultură omenească, oamenii de ştiinţă nu se mai puteau limita la laboratoarele proprii. De aceea şi fusese înfiinţat Consiliul Ştiinţei. Iniţial, fusese un corp consultativ, care ajuta guvernul în probleme de importanţă galactică, în care doar savanţii aveau suficiente informaţii pentru a lua decizii inteligente. Dar devenise tot mai mult o agenţie de luptă împotriva infracţiunilor, un sistem de contraspionaj. Consiliul avea acum în mâinile proprii multe din frâiele guvernamentale. In urma activităţilor lui se spera că va apărea cândva un mare Imperiu al Căii Lactee, în care toţi oamenii să trăiască în pace şi armonie.

S-a ajuns ca membrii Consiliului să îndeplinească misiuni foarte depărtate de ştiinţa ca atare şi să fie nevoie să nu arate a oameni de ştiinţă, ci doar să aibă o minte de oameni de ştiinţă.

— Domnule, vrei să-mi furnizezi detaliile asupra necazurilor de aici?

— Cât de multe ţi-au spus pe Pământ?

— Foarte sumar. Aş prefera să aflu totul de la omul care se află la locul faptei.

Morriss zâmbi cu o nuanţă accentuată de ironie.

— Omul de la locul faptei, zici? Iată o atitudine neobişnuită pentru cineva de la sediul central. Indivizii trimit pacificatori de tipul lui Evans.

— Sau de tipul meu, spuse Lucky.

— Cazul tău e puţin diferit. Ştim cu toţii ce ai făcut pe Marte anul trecut, plus treaba bună pe care ai terminat-o de curând în zona asteroizilor.

Bigman găsi de cuviinţă să cârâie:

— Ar fi trebuit să fii cu el ca să ştii ce a făcut acolo.

Lucky roşise uşor. Spuse grăbit:

— Las-o baltă, Bigman. N-avem timp de poveştile tale.

Stăteau cu toţii în nişte fotolii mari, de fabricaţie terestră, moi şi confortabile. Nu se auzea nici urmă de ecou al vocilor lor, semn pentru Lucky că apartamentul era izolat şi ecranat la unde-spion.

Morriss îşi aprinse o ţigară şi le oferi şi lor, dar fu refuzat.

— Lucky, cât de multe lucruri ştii despre Venus?

Lucky zâmbi.

— Ce ne învaţă pe toţi la şcoală. Se poate rezuma foarte scurt: a doua planetă de la soare, aflată la distanţa de 107 milioane de kilometri de astru. Cea mai apropiată lume de Pământ, putând ajunge la doar 42 de milioane de kilometri depărtare. Puţin mai mică decât Pământul, are o gravitaţie de cinci şesimi din cea terestră. Se învârte în jurul Soarelui în circa şapte luni şi jumătate, iar ziua are cam treizeci şi şase de ore de-ale noastre. Temperatura la suprafaţă e puţin mai ridicată decât cea a Pământului, dar nu prea mult, din cauza norilor. Tot din cauza norilor, practic nu are anotimpuri. E acoperită de ocean, care, la rândul lui, e acoperit de alge marine. Atmosfera e compusă din bioxid de carbon şi azot şi este irespirabilă. Mulţumit, doctore Morriss?

— Da, ai notă maximă, răspunse biofizicianul, dar eu te întrebam de societatea venusiană, nu de planetă.

— Aici e mai dificil. Evident, ştiu că oamenii locuiesc în oraşe acoperite de cupole, în părţile mai puţin adânci ale oceanului, iar din câte îmi dau seama viaţa citadină venusiană e foarte avansată, mult peste viaţa citadină marţiană, de pildă.

— Hei!

Bigman era indignat.

Morriss îşi întoarse ochişorii şi clipi spre marţian.

— Nu eşti de acord cu prietenul tău?

Bigman ezită.

— Poate că are dreptate, dar de ce s-o spună aşa direct?

Lucky zâmbi şi continuă.

— Venus e o planetă dezvoltată. Cred că are un număr de cincizeci de oraşe, cu o populaţie totală de şase milioane de oameni. Exporturile voastre constau în alge marine, despre care am auzit că sunt un excelent îngrăşământ, şi drojdie deshidratată pentru hrana animalelor.

— Din nou foarte corect, spuse Morriss. Cum vi s-a părut cina la Salonul Verde, domnilor?

Lucky făcu o pauză, întrebându-se ce nevoie era de schimbarea bruscă a subiectului.

— Mi s-a părut foarte bună. Dar de ce întrebi?

— Vei afla imediat. Ce aţi mâncat?

— N-aş putea spune precis. Nu am comandat, ni s-a adus mâncarea. Cred că a fost un fel de gulaş de vită, cu un sos foarte interesant şi legume pe care nu am reuşit să le recunosc. Apoi o salată de fructe şi suc picant de roşii.

Bigman se băgă şi el:

— Plus „seminţe de jeleu” ca desert.

Morriss izbucni în hohote.

— V-aţi înşelat cu totul. N-a fost carne de vită, n-a fost nici un fruct, nici o roşie, nimic. Nici măcar cafea. Aţi mâncat o singură substanţă: drojdie.

— Poftim? sări Bigman ca ars.

O clipă, şi Lucky fu surprins. Cu ochii întredeschişi, îl întrebă pe Morriss:

— Vorbeşti serios?

— Normal. E specialitatea Salonului Verde. Nu vorbesc niciodată de asta, pentru că pământenii ar refuza s-o mănânce. Mai târziu aţi fi fost interogaţi la sânge cum v-a plăcut, cum credeţi că ar putea fi îmbunătăţită mâncarea etc. Salonul Verde este cea mai valoroasă staţiune experimentală de pe Venus.

Bigman îşi schimonosi faţa lui mică şi strigă vehement:

— O să-i dau în judecată. O să ridic problema în faţa Consiliului. Nu pot să mă hrănească cu drojdie fără să-mi spună, de parcă aş fi un cal, sau o vacă, sau…

Şi încheie, sufocat de indignare.

— Înţeleg, spuse Lucky, că această drojdie are o legătură cu valul de criminalitate de pe Venus.

— Zici că înţelegi asta… spuse Morriss sec. Înţeleg că nu ai citit rapoartele noastre oficiale. Cei de pe Pământ cred că noi aici exagerăm lucrurile. Te asigur că nu exagerez cu nimic. Nu e numai un val de crime, Lucky, e vorba de

această drojdie. Ea e în miezul tuturor problemelor de pe planeta asta.

Un barman automat alunecase în living, cu un filtru şi trei ceşti de cafea pe capac. Barmanul se opri mai întâi la Lucky, apoi la Bigman. Morriss luă cea de-a treia ceaşcă, o duse la buze şi îşi şterse satisfăcut uriaşa mustaţă.

— Dacă doriţi, domnilor, vi se vor adăuga şi frişcă şi zahăr, spuse el.

Bigman privi circumspect şi mirosi cafeaua. Bănuitor, îl luă la ochi pe Morriss.

— Tot drojdie de-aia?

— Nu. De data asta, cafea veritabilă. Jur.

O clipă sorbiră în linişte, apoi Morriss continuă:

— Lucky, Venus e o lume al dracului de scump de întreţinut. Oraşele noastre îşi scot oxigenul din apă, iar asta cere nişte staţii electrolitice uriaşe. Fiecare oraş are nevoie de o cantitate uriaşă de energie numai pentru întreţinerea domurilor care le protejează de miliardele de tone de apă. Oraşul Aphrodite foloseşte mai multă energie decât întreaga Americă de Sud, deşi are doar o miime din populaţia respectivă. Iar energia asta trebuie s-o obţinem cumva. Trebuie să exportăm pe Pământ, ca să obţinem uzine energetice, maşinării, combustibil atomic şi aşa mai departe. Singurul produs al lui Venus e iarba de mare, algele, în cantităţi infinite. O parte o exportăm ca îngrăşământ, dar asta nu rezolvă problema. Însă cea mai mare parte din iarba noastră de mare este folosită ca mediu de cultură pentru drojdie. Avem o mie şi una de varietăţi de drojdie.

Bigman îşi ţuguie buzele.

— Schimbarea algelor în drojdie nu mi se pare a fi o mare îmbunătăţire.

— Cum ţi s-a părut ultima masă? întrebă Morriss.

— Continuă, domnule Morriss, spuse Lucky.

Morriss se conformă:

— Desigur, domnule Jones, e co…

— Spune-mi, te rog, Bigman!

Morriss se uită serios la micul marţian şi-i spuse:

— Mă rog. Bigman are dreptate să nu aibă o părere bună despre drojdie, în general. Cele mai răspândite tulpini ale noastre sunt bune doar pentru animale. Dar chiar şi aşa, sunt foarte folositoare. Porcul hrănit cu drojdie e mult mai ieftin şi mai bun decât orice alt tip de porc. Drojdia e foarte bogată în calorii, proteine, minerale şi vitamine. Avem şi alte tulpini, de calitate mai bună, care sunt folosite în situaţii în care vrem să stocăm cantităţi mari pe perioade lungi de timp. De pildă, în expediţiile spaţiale îndepărtate sunt luate aşa-numitele raţii-Y. În sfârşit, există şi varietăţi de foarte bună calitate, extrem de scumpe şi greu de obţinut, care intră în meniul de la Salonul Verde şi cu care se poate fie imita, fie depăşi hrana obişnuită. Deocamdată, producţia e foarte limitată, dar nu va trece mult şi va creşte la nivel de masă. Cred că deja ai înţeles toată esenţa problemei, Lucky.

— Cred că am înţeles.

— Eu n-am înţeles, spuse Bigman belicos.

Morriss îi prezentă pe loc explicaţia.

— Venus va avea monopolul asupra acestor tulpini de lux. Nici o altă planetă nu le va poseda. Fără experienţa în zimocultură a venusienilor…

— În ce? întrebă Bigman.

— În cultura enzimelor. Fără experienţa venusienilor, nici o altă lume nu va putea să obţină drojdiile respective şi nici să menţină culturile, dacă cumva fură mostre. De aceea, Venus e pe cale să înceapă un comerţ foarte profitabil cu varietăţi de lux, cu tot restul galaxiei. Asta ar fi important nu numai pentru Venus, ci şi pentru Pământ, de fapt pentru întreaga Confederaţie Solară. Suntem sistemul cel mai populat din Galaxie, fiind cel mai vechi. Dacă vom putea vinde un kilogram de drojdie de lux pe o tonă de grâu, n-o s-o ducem rău.

Lucky ascultase cu răbdare lecţia lui Morriss. Spuse:

— Din aceleaşi motive, o putere străină, interesată în slăbirea Pământului, va dori să distrugă monopolul venusian în materie de drojdii.

— Ai înţeles, deci. Aş vrea să pot convinge şi restul Consiliului de acest pericol foarte prezent şi foarte acut. Dacă au fost furate eşantioane de drojdii, împreună cu tehnologia aferentă, rezultatul ar putea fi dezastruos.

— Foarte corect, spuse Lucky. Acum vine întrebarea importantă: s-au furat?

— Încă nu, spuse posac Morriss. Dar de şase luni tot avem mici furtişaguri, accidente ciudate, incidente foarte bizare. Unele sunt doar supărătoare, sau pur şi simplu caraghioase, cum ar fi cazul bătrânului care a aruncat jumătăţi de credit copiilor şi apoi s-a dus la poliţie şi a declarat disperat că a fost jefuit. Când au venit martorii şi au arătat că el a dat banii cu mâna lui, a început să facă urât, susţinând sus şi tare că n-a făcut aşa ceva în viaţa lui. Dar există şi accidente mult mai serioase, cum s-a întâmplat cu acel operator de transporturi, care a coborât nişte iarbă prea repede şi a strivit doi oameni. Individul a spus că a avut un moment de pierdere a cunoştinţei.

Bigman sări ca ars.

— Lucky! Piloţii de pe navetă spun că şi ei şi-au pierdut cunoştinţa.

Morriss înclină din cap:

— Da, şi aproape că mă bucur că s-a întâmplat, câtă vreme aţi reuşit să scăpaţi. Consiliul de pe Pământ va fi, poate, mai dispus să creadă că în spatele acestor lucruri se ascunde ceva.

— Bănuiesc, spuse Lucky, că te gândeşti la o formă de hipnoză.

Morriss îşi strâmbă buzele într-un surâs amar, cu totul lipsit de umor.

— Hipnoza e un cuvânt blând, Lucky. Ştii vreun hipnotizator care poate influenţa nişte subiecţi care nu vor să se lase influenţaţi, la distanţe mari? Eu zic că o persoană sau nişte persoane de pe Venus posedă puterea de a domina complet mintea oamenilor. Iar aceste persoane îşi exersează această putere tot mai mult, o stăpânesc tot mai bine. Cu fiecare zi care trece, ne va fi tot mai greu să luptăm cu ei. S-ar putea să fie deja prea târziu!

4. CONSILIER ACUZAT!

Ochii lui Bigman scoteau scântei.

— Niciodată nu e prea târziu când intră în scenă Lucky. Cu cine începem, Lucky?

Lucky răspunse liniştit:

— Cu Lou Evans. Mă aşteptam să-l aminteşti în discuţia noastră, doctore Morriss.

Morriss îşi încruntă sprâncenele, împreunându-le. Faţa lui durdulie se contractă într-o strâmbătură.

— Eşti prietenul lui şi vrei să-l aperi, firesc. Dar nu e o poveste plăcută. Chiar dacă nu implica un membru al Consiliului, tot urâtă era, dar aşa…

— Nu acţionez numai în calitate de prieten, doctore Morriss, spuse Lucky. Îl cunosc pe Lou Evans cât de bine poate cunoaşte un om pe un altul. Ştiu că nu este capabil să facă vreun rău Consiliului sau Pământului.

— Atunci ascultă şi judecă cu mintea ta. Omul nu a făcut nimic în cea mai mare parte a misiunii lui pe Venus. Este specializat în rezolvarea crizelor, un termen foarte frumos, dar care nu înseamnă nimic.

— Nu vreau să te jignesc, doctore Morriss, dar n-ai avut prejudecăţi încă de la sosirea lui?

— Nici pomeneală. Pur şi simplu n-am văzut rostul venirii lui pe planetă. Noi, cei de aici, am crescut pe Venus, avem experienţă. Ce aşteptau ei de la un tânăr proaspăt sosit de pe Pământ?

— O nouă abordare este adesea foarte utilă.

— Aiurea! Ascultă la mine, Lucky, adevăratul necaz este că cei de la „centru” nu consideră importantă problema noastră. Ei l-au trimis pe Evans doar ca să arunce o privire rapidă şi să se întoarcă pentru a le spune că nu e nimic.

— Şi tu şi eu ştim că nu aşa tratează Consiliul problemele.

Dar venusianul continuă cu acuzaţiile.

— Oricum, acum trei săptămâni, individul Evans ne-a cerut nişte date secrete privind creşterea tulpinilor de drojdie. Oamenii din industrie au obiectat.

— Au obiectat? spuse Lucky. Au refuzat cererea unui membru al Consiliului?

— O fi el membru, dar oamenii din domeniul drojdiilor sunt foarte secretoşi. Asemenea cereri nu se fac. Nici măcar un consilier nu face asemenea cereri. L-au întrebat pe Evans de ce vrea informaţiile. El a refuzat să le spună. Mi-au înaintat mie cererea, iar eu am respins-o.

— Pe ce bază? întrebă Lucky.

— Nu a vrut să-mi spună nici mie motivul. Fiind consilierul-şef de pe Venus, nici unul din membrii organizaţiei de aici nu are secrete faţă de mine. Dar prietenul tău Lou Evans a făcut atunci un lucru la care nu mă aşteptam. A furat informaţiile. Şi-a folosit poziţia de consilier pentru a intra într-o zonă cu acces limitat de la laboratoarele de cercetări ale drojdiilor şi a plecat cu microfilme ascunse în bocanci.

— În mod sigur, avea motivele lui întemeiate.

— Avea, într-adevăr, spuse Morriss. Microfilmele conţineau formulele unor nutrienţi necesari pentru hrănirea unei tulpini de drojdie care e nouă şi care pune mari probleme. Două zile mai târziu, unul dintre muncitorii laboratorului care compunea amestecul nutrient a introdus o sare de mercur, o urmă foarte fină. Drojdia a murit, iar o muncă de şase luni s-a dus pe apa Sâmbetei.

Muncitorul a jurat că n-a făcut nimic, deşi există dovezi. A fost sondat psihic de psihiatrii noştri. Deja aveam o idee despre cele întâmplate cu el. A avut o perioadă de pierdere a memoriei şi cunoştinţei. Inamicul încă nu a furat tulpina de drojdie, dar este foarte aproape. Greşesc?

Ochii căprui ai lui Lucky căpătaseră lucirea oţelului.

— Teoria ta este evidentă. Lou Evans a trădat, a dezertat la inamic, oricare ar fi acesta.

— Siriusienii, izbucni Morriss. Sunt absolut sigur.

— Posibil, admise Lucky.

Locuitorii planetelor lui Sirius erau de câteva secole cei mai mari inamici ai Pământului. Era foarte uşor să dai vina pe ei.

— Poate. Să spunem că Lou Evans a trădat şi că e omul lor şi că s-a declarat de acord să le furnizeze informaţii cu ajutorul cărora să înceapă să producă necazuri în fabricile de drojdie. La început, mici probleme, care vor pregăti calea necazurilor mari.

— Exact asta e teoria mea. Ai cumva alta?

— Oare consilierul Evans nu este el însuşi sub o influenţă mentală?

— Foarte puţin probabil, Lucky. Dosarele noastre conţin deja multe cazuri. Nimeni din cei care au suferit o dominare mentală nu a avut amnezii totale mai lungi de o jumătate de oră. Evans ar fi trebuit să fie sub o dominaţie mentală totală timp de mai bine de două zile ca să facă tot ce a făcut. În plus, el nu a dat nici un semn de amnezie.

— A fost examinat?

— Categoric. Când cineva este găsit cu materiale secrete asupra lui – prins asupra faptului, cum a fost el – trebuie luate măsuri. Poate să fie de o mie de ori consilier. A fost examinat. Eu personal l-am cercetat. Când a reuşit să transmită un mesaj de la propriul lui echipament, i-am aranjat codificatorul, ca să ne asigurăm că nu va repeta figura – cel puţin, nu fără ca noi să prindem de veste şi să interceptăm orice ar fi transmis. Mesajul pe care ţi l-a trimis ţie a fost ultimul. Nu ne-am mai permis să ne jucăm cu el. La ora asta este consemnat. Eu pregătesc raportul pentru cartierul general. Ar fi trebuit s-o fac mai demult. În raport cer înlăturarea din Consiliu şi judecarea pentru corupţie, sau poate pentru trădare.

— Dar, înainte de a o face…, spuse Lucky.

— Poftim?

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

Morriss se ridică, zâmbind sardonic.

— Nu-i aşa? Cum să nu vrei? Sigur. Te duc la el. E chiar în clădirea asta. De fapt, chiar aş vrea să auzi şi tu cum se apără omul.

Urcară o rampă, salutaţi regulamentar de gardieni. Bigman se uită la gardian foarte curios.

— Asta e închisoare, sau ce e?

— La aceste nivele este şi închisoare, spuse Morriss. Pe Venus facem clădiri multifuncţionale.

Intrară într-o cameră mică şi dintr-o dată, fără avertisment, Bigman izbucni într-un râs în hohote.

Lucky nu-şi putu reprima un zâmbet:

— Ce te-a apucat, Bigman?

— Mai nimic, gâfâi omuleţul de pe Marte, cu lacrimi în ochi. Pur şi simplu, arăţi caraghios, Lucky, cu buza de sus neacoperită de nimic. După ce am văzut atâtea mustăţi, îmi pari deja diform fără. Arăţi de parcă cineva ţi-ar fi smuls mustaţa din locul ei firesc.

Morriss zâmbi şi-şi mângâie propria podoabă bucală, grizonată, cu o uşoară mândrie.

Zâmbetul lui Lucky se lăţi.

— Caraghios, Bigman, exact aşa gândeam şi eu despre tine.

— Noi vom aştepta aici, spuse Morriss. Îl vor aduce pe Evans aici, la noi.

Apăsă un buton de semnalizare.

Lucky se uită în cameră. Era mai mică decât camera personală a lui Morriss şi era mult mai impersonală. Singura mobilă consta în câteva scaune capitonate, două mese înalte şi ferestre false. In spatele fiecăreia dintre ferestre se afla un peisaj marin desăvârşit. Pe una dintre cele două mese înalte se afla un acvariu, iar pe cealaltă două farfurioare, una cu alune uscate, iar cealaltă cu o substanţă neagră, cu aspect unsuros.

Bigman urmărea privirile lui Lucky prin cameră.

Dintr-o dată, spuse:

— Lucky, ce e asta?

Aproape că fugi spre acvariu, aplecându-se ca să vadă mai bine conţinutul.

— Ia uită-te aici, te rog.

— E una din broaştele-V pe care le ţin oamenii drept animale de casă, spuse Morriss. E un exemplar foarte frumos. N-aţi văzut niciodată aşa ceva?

— Nu, spuse Lucky.

I se alătură lui Bigman lângă acvariul care avea o bază pătrată cu latura de şaizeci de centimetri şi o înălţime de un metru. Apa era plină de ierburi.

— Sper că nu muşcă, spuse prudent Bigman.

Dar deja se aplecase şi agita apa, curios, cu un deget.

Capul lui Lucky se apropiase de cel al lui Bigman. Broasca-V se uită la ei solemn. Era o creatură mititică, de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu un cap triunghiular şi cu doi ochi bulbucaţi. Se sprijinea pe şase picioruşe cu înotătoare, strânse lângă corp. Fiecare dintre picioare avea trei degete lungi în faţă şi trei în spate. Pielea era verde, semănând cu pielea de broască autentică, iar pe linia mediană a spatelui îi fluturau nişte aripioare mici. În locul gurii, avea un cioc care amintea de cel de papagal.

În vreme ce Lucky şi Bigman se uitau, broasca-V se ridica. „Tălpile” rămăseseră pe fundul acvariului, dar picioarele se întindeau incredibil, pe măsură ce apăreau la iveală tot mai multe articulaţii. S-a oprit din ascensiune doar când capul i-a ajuns aproape de suprafaţă.

Morriss se apropie şi el şi se uită cu afecţiune la micul animal.

— Nu le place să scoată capul din apă. E prea mult oxigen în aer. Le place oxigenul, dar nu în exces. Sunt nişte fiinţe blânde, plăcute la vedere.

Bigman era încântat. Pe Marte practic nu existau animale indigene, iar pentru el asemenea creaturi erau o adevărată noutate.

— Unde trăiesc? întrebă el.

Morriss coborî un deget şi scărpină ţeasta broaştei-V. Broasca-V permise acest lucru, închizând ochii negri în mişcări spasmodice care ar fi putut însemna încântare, din câte îşi dădeau ei seama.

— Se adună în colonii mari între alge. Înoată printre ele ca prin nişte păduri. Cu degetele lor, sunt capabile să ţină

tulpinile, iar ciocurile pot să pătrundă prin cele mai tari coji. Probabil că ar face o gaură serioasă în degetul unui om, dar nu se cunoaşte nici un caz de muşcătură. Mă mir că încă nu aţi văzut nici una până acum. La hotel au o colecţie întreagă, adevărate grupuri familiale, aflate la vedere. Nu le-aţi văzut?

— N-am prea avut ocazia, spuse Lucky sec.

Bigman se repezi la masa cealaltă şi luă o alună, pe care o muie în untura aceea neagră şi o aduse la acvariu. O ţinu deasupra apei, momind broasca-V. Cu infinită grijă, aceasta scoase din apă ciocul şi luă aluna dintre degetele lui Bigman, care scoase un chicotit de încântare.

— Ai văzut? întrebă el.

Morriss zâmbi de parcă ar fi văzut un copil încântat de hrănirea unui porumbel.

— Drăcuşorii ăştia ar fi în stare să mănânce toată ziua. Priviţi cum o înfulecă.

Broasca-V ronţăia de zor la alună. Dintr-o parte a ciocului ieşi o picătură neagră. Broasca-V deschise ciocul şi o înghiţi.

— Ce e asta? întrebă Lucky.

— Alune unse cu vaselină, răspunse Morriss. Pentru animalele astea, grăsimile sunt o delicatesă, cum e zahărul pentru noi. Nu prea găsesc carbohidraţi puri în mediul lor natural. Le plac atât de mult, încât se lasă şi capturate ca să le obţină.

— Şi cum sunt capturate, apropo?

— O dată cu ierburile recoltate de traulerele noastre, împreună cu alte animale.

Bigman deja începea să-şi dorească:

— Hai, Lucky, să luăm şi noi…

Dar fu întrerupt de doi gardieni care intrară în cameră. Între ei se găsea un tânăr subţire, blond.

Lucky sări în picioare.

— Lou, bătrâne!

Îi întinse mâna, zâmbitor.

O clipă păru că celălalt îi va răspunde. Nou-venitului i se citea în ochi bucuria.

Dar bucuria pieri brusc. Braţele îi rămaseră pe lângă corp, iar el spuse sec:

— Salut, Starr.

Lucky lăsă să-i cadă mâna. Nu-i venea să creadă.

— Nu ne-am mai văzut de la absolvire.

Făcu o pauză. Cum să abordezi un vechi prieten?

Consilierul cel blond părea foarte conştient de situaţia jenantă. Dădu scurt din cap şi spuse cu un umor macabru.

— De la absolvire au intervenit ceva schimbări.

Apoi, subţiindu-şi spasmodic buzele, continuă:

— De ce ai venit? De ce nu-ţi vezi de treaba ta, cum ţi-am spus?

— Nu pot să las un prieten la nevoie, Lou.

— Aşteaptă să ţi se ceară ajutorul.

— Cred că-ţi pierzi timpul, Lucky, interveni Morriss. Te gândeşti la el ca la un consilier. Eu prefer să-l consider un renegat.

Durduliul venusian îşi rostise cuvintele printre dinţi, agresiv. Evans roşi, dar nu spuse nimic.

— Înainte de a accepta un asemenea apelativ pentru consilierul Evans, eu personal am nevoie de dovezi duse la extrem.

Vocea sa accentuase cu putere cuvântul „consilier”.

Lucky se aşeză. Îşi privi lung prietenul. Evans îi evită privirea.

— Doctore Morriss, ordonă gardienilor să plece. Răspund eu de securitatea lui Evans.

Morriss ridică mirat din sprâncene, dar apoi, după o scurtă deliberare interioară, făcu un gest spre gardieni.

— Bigman, nu te supăra, vrei să mergi şi tu în camera alăturată?

Bigman dădu din cap că da şi ieşi. Lucky începu să vorbească cu blândeţe:

— Lou, ne aflăm aici doar noi trei. Tu, doctorul Morriss şi eu, nimeni altcineva. Suntem trei membri ai Consiliului Ştiinţei şi începem o şedinţă de urgenţă. Ai scos din dosare informaţii secrete privind producerea de drojdii?

— Da, spuse Lou.

— Atunci înseamnă că ai avut un motiv. Ce motiv ai avut?

— Ascultă. Am furat hârtiile alea. Înţelegi? Le-am furat. Recunosc. Ce vrei mai mult? N-am avut nici un motiv. Pur şi simplu. Aşa că las-o baltă şi lasă-mă şi pe mine în pace.

Buzele îi tremurau.

— Ai vrut să-i auzi argumentaţia, spuse Morriss. Asta e argumentaţia. Alta nu are.

— Presupun că ştii că după ce ai luat hârtiile la laborator a avut loc un accident, în care a fost implicată exact tulpina de care era vorba în hârtii.

— Ştiu, răspunse Evans.

— Şi cum explici asta?

— Nu am nici o explicaţie.

Lucky se uita cu atenţie la Evans, căutând orice urmă din acel tânăr pe care şi-l amintea de la Academie: plin de naturaleţe, iubitor de distracţii, nervi de oţel. Cu excepţia unei mustăţi care respecta întocmai tipicul venusian, omul la care se uita acum Lucky semăna perfect cu cel pe care şi-l amintea Lucky, cel puţin ca aspect fizic. Aceleaşi membre cu oase lungi, acelaşi păr blond, tuns scurt, bărbia ascuţită, trupul cu abdomen plat, atletic. Dar în rest? Ochii lui Evans se plimbau neliniştiţi de colo-colo, buzele i se mişcau fără încetare, iar unghiile îi erau mâncate până la sânge.

Lucky se luptă mult în sinea lui până să fie în stare să-i pună următoarea întrebare, la urma urmei foarte grosolană. Vorbea cu un prieten, cu un om pe care-l cunoştea bine, a cărui loialitate nu o pusese niciodată în discuţie, pentru a cărui loialitate ar fi fost în stare să garanteze cu viaţa lui, fără să stea pe gânduri.

Puse întrebarea care-i stătea pe buze:

— Lou, ai trădat?

Evans răspunse cu o voce plictisită, fără intonaţie:

— Nu am nimic de comentat.

— Lou, te mai întreb o dată. Mai întâi, vreau să ştii că sunt de partea ta, orice ai fi făcut. Dacă ai greşit faţă de Consiliu, înseamnă că ai avut un motiv foarte bine

întemeiat. Spune-ne care a fost acel motiv. Dacă ai fost drogat sau forţat, fizic sau mental, dacă ai fost şantajat, dacă a fost ameninţat cineva apropiat ţie, spune-ne. Pentru numele Pământului etern, Lou, chiar dacă ai fost ispitit cu bani sau putere, chiar dacă e şi mai grav, spune-ne! Nu există eroare pe care să n-o poţi recupera, măcar parţial, acum, prin sinceritate. Ce zici de asta?

O clipă, Evans păru mişcat. Ochii lui albaştri se ridicară, plini de o durere.

— Lucky, începu el…

Dar imediat blândeţea dispăru şi strigă:

— Nu am nimic de comentat, Starr. Nimic.

Morriss, cu braţele încrucişate la piept, spuse:

— Îmi pare rău, Lucky, asta este. Asta e atitudinea lui. Doar el are informaţiile respective, iar noi le vrem. Şi, pe Venus, o să le obţinem, într-un fel sau altul.

— Aşteaptă… spuse Lucky.

— Nu mai putem aştepta, răspunse Morriss. Gândeşte-te şi tu. Nu mai avem timp. Aceste aşa-numite accidente au devenit tot mai serioase, pe măsură ce se apropie de obiectivul lor. Trebuie să rezolvăm problema acum.

Şi Morriss lovi cu pumnul lui gras în braţul fotoliului, exact în clipa în care camera era sfâşiată de un semnal puternic.

— Semnal de urgenţă! se încruntă Morriss. Ce Spaţiul mă-si…

Deschise circuitul de comunicaţii şi duse receptorul la ureche.

— Aici Morriss. Ce se întâmplă? Poftim? POFTIM?

Lăsă receptorul să-i cadă din mână. Întoarsă spre Lucky, faţa lui era de un alb ireal, nesănătos.

— În ecluza douăzeci şi unu se află un om hipnotizat, spuse el, înecându-se.

Trupul lui Lucky se destinse ca un arc.

— Cum adică „ecluză”? E vorba de cupolă?

Morriss înclină din cap şi reuşi să mai spună:

— Accidentele sunt tot mai grave. De data asta e vorba de cupolă. Omul acela poate în orice clipă să lase oceanul să invadeze Aphrodite!

5. PĂZEA, VINE APA!

Din giromaşina lor de viteză, Lucky arunca priviri cupolei de deasupra capului. Un oraş construit sub ape, gândi el, necesită miracole ale ingineriei ca să poată fi un oraş viabil.

În multe locuri ale Sistemului Solar se aflau cupole. Cele mai vechi şi mai faimoase erau cele de pe Marte. Dar pe Marte gravitaţia era doar de două cincimi din cea de pe Pământ, iar cupolele erau presate de o atmosferă rarefiată.

Aici, pe Venus, gravitaţia era de cinci şesimi din cea standard terestră, iar domurile venusiene erau acoperite de ape. Chiar dacă erau construite în apele puţin adânci, iar vârfurile lor se apropiau de suprafaţă la reflux, încă erau milioane de tone de apă care presau.

Lucky, ca majoritatea pământenilor (ca, de altfel, şi a venusienilor), avea tendinţa să ia aceste realizări ale tehnologiei drept un dat. Dar acum, cu Lou Evans întors în închisoarea lui şi cu problema lui lăsată deocamdată în suspensie, mintea agilă a lui Lucky aduna rapid informaţii despre noua situaţie.

— Care e sistemul de susţinere a domului, doctore Morriss? întrebă el.

Grasul venusian îşi mai recăpătase din prestanţă. Giromaşina pe care o conducea gonea spre sectorul ameninţat. Îi vorbi în cuvinte sacadate, aspre:

— Câmpuri de forţă diamagnetice, în tole de oţel. Aparent, oţelul e cel care susţine cupola, dar nu e adevărat. Oţelul nu e destul de puternic. Câmpul de forţă e cel care face totul.

Lucky se uită în jos, la străzile oraşului, pline de oameni, pline de viaţă.

— Au mai fost accidente de acest tip?

Morriss gemu:

— Pe Spaţiu! Nu atât de grave. Ajungem acolo în cinci minute.

— Există sisteme de intervenţie automată la avarii? continuă Lucky netulburat.

— Evident că există. Avem sisteme de alarmă şi sisteme de ajustare automată a câmpului, cât de sigure ne putem permite. Iar oraşul este în întregime construit în segmente autonome. Orice stricăciune la cupolă pune în funcţiune câmpurile subsidiare ale segmentelor.

— Deci oraşul nu va fi distrus, chiar dacă oceanul pătrunde înăuntru. Corect? Populaţia ştie asta?

— Sigur. Oamenii ştiu că sunt protejaţi, dar şi aşa, o parte importantă a oraşului va fi distrusă. Vor fi şi morţi, iar de pagubele materiale nu-ţi mai vorbesc. Mai rău, dacă oamenii pot fi influenţaţi să facă aşa ceva, totul se poate repeta.

Al treilea în maşină era Bigman, care se uita neliniştit la Lucky. Înaltul pământean era concentrat, iar sprâncenele lui formau un V foarte proeminent.

Apoi Morriss mormăi:

— Am ajuns.

Maşina deceleră rapid şi opri cu un ţiuit de frâne.

Ceasul lui Bigman indica două şi un sfert, dar asta nu însemna nimic. Noaptea de pe Venus avea optsprezece ore, iar sub cupolă nu exista nici zi şi nici noapte.

Luminile artificiale nu se stingeau niciodată. Clădirile se conturau limpede, ca întotdeauna. Dar oraşul era diferit acum. Oamenii acţionau altfel. Ei ieşeau din anumite secţiuni ale oraşului. Vestea situaţiei de criză se răspândise prin misterioasa magie a cuvântului din om în om, iar acum oamenii se grăbeau, cu acea curiozitate morbidă, ca la paradă, să vadă ce se întâmplă, aşa cum pe Pământ oamenii se bat pentru un loc la concertele de muzică magnetronică.

Poliţia ţinea deoparte mulţimea şi se dădu la o parte doar la vederea lui Morriss şi a însoţitorilor lui. Deja se lucra la izolarea secţiunii de oraş care era ameninţată de diluviu.

Morriss îi mână pe Lucky şi pe Bigman spre o uşă mare. In spatele lor, glasul mulţimii se atenuă brusc. Înăuntru, un om se grăbi spre Morriss.

— Domnule doctor Morriss... începu acesta.

Morriss făcu prezentările fără alte formalităţi:

— Lyman Turner, inginer-şef. David Starr, de la Consiliu. Bigman Jones.

Apoi, la un semnal venit din cealaltă parte a camerei o porni în goană, cu o viteză surprinzătoare pentru un om corpolent ca el. Le strigă peste umăr:

— Turner o să aibă grijă de voi.

Turner strigă după el:

— Domnule doctor Morriss!

Dar strigătul rămase fără răspuns. Lucky îi făcu un semn lui Bigman, iar omuleţul se repezi pe urmele consilierului venusian.

— O să-l aducă înapoi pe doctorul Morriss? întrebă îngrijorat Turner, strângând o cutie dreptunghiulară, pe care o ţinea suspendată de umăr cu o curea. Avea o faţă uscăţivă, păr roşu-castaniu, un nas proeminent, o grămadă de pistrui şi o gură mare. Iar pe faţă i se citea tulburarea.

— Nu, răspunse Lucky. S-ar putea să fie nevoie de Morriss acolo. I-am spus prietenului meu să stea tot timpul aproape de el.

— Nu ştiu la ce o să folosească, murmură inginerul. Cred că nimic nu ne va mai ajuta.

Îşi puse o ţigară în gură şi-i întinse absent şi lui Lucky una. Refuzul lui Lucky trecu neobservat câteva clipe. Turner rămăsese acolo, cu cutia de plastic în mână, pierdut în lumea gândurilor lui.

— Bănuiesc că sectorul ameninţat este în curs de evacuare, spuse Lucky.

Turner tresări şi-şi retrase ţigările, apoi pufni când îşi dădu seama de ţigara din gura lui. O scuipă jos şi o zdrobi cu tocul pantofului.

— Se evacuează, răspunse el, dar nu ştiu... şi vocea îi pieri.

— Înţeleg că divizarea în sectoare este sigură, nu?

— Mda, murmură inginerul.

Lucky aşteptă un moment, apoi continuă:

— Dar dumneata nu eşti mulţumit, nu? Ce voiai să-i spui doctorului Morriss?

Inginerul îl privi speriat şi mută geanta de pe umăr.

— Nu, nimic. Nu e nimic.

Erau singuri într-un colţ al camerei. Intrau oameni în costume de presiune, cu căştile scoase, ştergându-se pe frunte de transpiraţie. La urechi le ajungeau frânturi de fraze:

— … au mai rămas cam o mie de oameni. Acum închidem toate trapele.

— … nu pot ajunge la el. Am încercat totul. Nevastă-sa e acolo, în zona intermediară, şi încearcă…

— Dacă am ajunge destul de aproape ca să-l doborâm, înainte să ne vadă el!

Turner părea să asculte toate acestea cu o fascinaţie morbidă, dar nu se mişcă din colţul lui. Mai aprinse o ţigară, pe care o călcă imediat, nervos.

Izbucni sălbatic:

— Uită-te la mulţimea de acolo. Câtă distracţie! Ce senzaţii! Nu ştiu ce să fac, nu ştiu.

Mai mută o dată pe umăr cutia, într-o poziţie mai comodă, şi o strânse lângă el.

— Ce este acolo? întrebă Lucky, mânat de o bruscă presimţire. Turner se uită în jos, privi mirat la cutie, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, apoi răspunse:

— E computerul meu, un model portabil special, proiectat de mine.

O clipă, în vocea lui frica lăsase loc mândriei.

— Nu cred că mai e unul în galaxie ca al meu. Îl port mereu cu mine. De asta şi ştiu…

Şi iar se opri. Lucky îi spuse cu vocea lui cea mai gravă:

— Gata, Turner, spune ce ştii. Vreau să-mi spui. Acum!

Tânărul consilier pusese mâna pe umărul lui Turner şi începuse să-l strângă.

Turner ridică privirea şi şi-o propti în ochii căprui şi calmi ai lui Lucky.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă el.

— Mă numesc David Starr.

Ochii lui Turner începură să strălucească.

— Cel căruia i se spune Lucky Starr?

— Corect.

— Atunci îţi spun, dar nu pot vorbi tare aici. E periculos, începu să-i vorbească în şoaptă, cu capul lui Lucky aproape de al lui. Nimeni nu-i băga în seamă. Toţi cei care intrau sau ieşeau din cameră aveau alte treburi.

Cuvintele lui Turner ieşeau de parcă ar fi fost bucuros că scapă, în sfârşit, de teribilul secret.

— Pereţii cupolei sunt dubli, vezi tu… Fiecare dintre pereţi e făcut din transită, cel mai rezistent plastic siliconic cunoscut ştiinţei. În spatele transitei sunt grinzile de rezistenţă, în reţea. Cupola poate rezista unei presiuni imense. Este complet indestructibilă. Nu o poţi zgâria şi nici o formă de viaţă nu poate să se lipească de ea. Nu va fi atacată chimic de nici un proces posibil în oceanul venusian. Între cei doi pereţi se află bioxid de carbon sub presiune. Acesta serveşte la preluarea undelor de şoc, dacă domul superior va fi cumva străpuns. Cupola interioară poate, evident, rezista singură presiunii apei. În plus, între sectoare există faguri, aşa că în cazul unei spărturi doar mici porţiuni vor fi inundate.

— Este un sistem foarte complex, spuse Lucky.

— Prea complex, răspunse cu amărăciune Turner. Un cutremur ar putea rupe domul în două, dar nimic altceva. Şi cum în partea asta de planetă nu sunt cutremure.

Se opri să aprindă încă o ţigară. Îi tremurau mâinile.

— Mai mult, fiecare metru pătrat din cupolă este legat la instrumente care măsoară permanent umiditatea între pereţi. Cea mai mică fisură şi instrumentele sar peste cap. Chiar dacă este o fisură microscopică, chiar dacă e invizibilă, instrumentele sar ca arse. Încep să sune alarmele şi sirenele. Toată lumea strigă, „păzea, vine apa!”

Şi zâmbi strâmb:

— „Păzea, vine apa”. Ce idioţenie! în zece ani, de când lucrez eu aici, instrumentele au înregistrat doar cinci fisuri şi de fiecare dată reparaţia a durat mai puţin de o oră. Pur şi simplu se transportă în afara cupolei un clopot de

scufundare, se pompează afară apa, se lipeşte transita, se mai adaugă un strat în partea locului şi se lasă să se răcească. Iar după aceea cupola e mai rezistentă ca înainte. Păzea, vine apa… Nici măcar o picătură de apă nu a intrat în oraş.

— Am înţeles prezentarea, acum treci la subiect.

— Subiectul e încrederea exagerată, domnule Starr. Suntem împărţiţi în partiţii, dar cât de rezistente sunt acestea? Toate calculele sunt făcute pentru străpungerea gradată a peretelui exterior, cu intrarea treptată a apei. Apa se va strecura încet, aşa că noi o să avem de fiecare dată o grămadă de timp. Nimeni nu s-a gândit ce se va întâmpla dacă o ecluză rămâne brusc deschisă. Apa o să vină ca un drug de oţel, ca un berbece care va lovi peretele de transită cu o viteză de doi kilometri pe secundă. Peretele de transită va fi lovit de ceva în genul unei nave spaţiale în plină acceleraţie.

— Vrei să spui că nu va rezista?

— Vreau să spun că nimeni nu a lucrat la problema asta. Nimeni nu a calculat forţele implicate – până acum o jumătate de oră. Am facut-o eu, ca să-mi mai omor timpul. Aveam calculatorul, întotdeauna îl am cu mine. De aceea am emis câteva ipoteze simplificatoare şi m-am pus pe lucru.

— Şi nu va ţine?

— Nu sunt absolut sigur. Nu ştiu cât de bune sunt ipotezele iniţiale. Dar cred că nu va ţine. Cred că va fi străpuns. Ce facem în situaţia asta? Dacă bariera nu ţine, s-a zis cu Aphrodite, cu întregul oraş. Şi cu mine, şi cu tine, şi cu noi un sfert de milion de oameni. Toţi. Toată mulţimea de afară, atât de agitată, toţi suntem condamnaţi, îndată ce omul acela apasă butonul din ecluză.

Lucky se uită îngrozit la om.

— De cât timp ştii asta?

Inginerul începu să bolborosească o scuză.

— De o jumătate de oră. Dar ce pot să fac? Nu putem să dăm costume de presiune la un sfert de milion de oameni. Mă gândeam să vorbesc cu Morriss să protejăm cei mai

importanţi oameni din oraş, sau o parte din femei şi copii. Dar cum să-i alegi pe cei care trebuie salvaţi? Poate că ar trebui făcut ceva. Tu ce crezi?

— Nu sunt sigur că ştiu.

Inginerul continuă, chinuit de gânduri negre.

— Mă gândeam că poate o să-mi pun un costum şi o să ies de aici. La urma urmei, în asemenea situaţii, ieşirile nu mai sunt păzite.

Lucky se depărtă puţin de inginerul care tremura şi-l privi intens, cu ochii întredeschişi.

— Galaxie mare! Orb am mai fost!

Şi se întoarse, ieşind ca fulgerul din cameră, cu mintea chinuită de gânduri disperate.

6. PREA TÂRZIU!

Bigman se simţea ameţit, neajutorat, aiurit. Ţinându-se cât putea el de aproape de Morriss, se trezi trecând în goană de la un grup la altul, ascultând discuţii gâfâite, pe care nu le putea înţelege prea mult, fiind un ignorant în materie de Venus.

Morriss nu avea cum să se odihnească. Fiecare nou minut însemna încă cineva venit cu un raport, o nouă decizie de luat. Abia trecuseră douăzeci de minute de când se luase după el, dar deja fuseseră propuse o duzină de planuri, toate abandonate pe loc.

Un om venit din sectorul ameninţat spunea cu o voce tunătoare:

— Au pus raze-spion pe el şi-l vedem. Stă acolo, cu mâna pe pârghie, şi nu face nimic. I-am transmis vocea soţiei prin eter şi apoi prin difuzorul de acolo, dar nu cred că a auzit ceva. Bine măcar că nu mişcă.

Bigman îşi muşcă buza. Ce-ar face Lucky, dacă ar fi aici? Primul lucru care-i trecuse prin cap fusese să se strecoare în spatele omului – omul se numea Poppnoe – şi să-l doboare. Dar era primul gând care trecuse prin minţile tuturor şi fusese instantaneu abandonat. Omul de la pârghia aceea de comandă se închisese în camera de control a ecluzei. Iar aceste camere erau special proiectate pentru a se evita orice formă de intruziune. Fiecare intrare era complet autonomă, iar alarmele erau alimentate din interior. Acum, această protecţie suplimentară se întorcea împotriva oraşului, putând însemna pieirea lui Aphrodite.

La primul sunet, la prima alarmă, pârghia aceea ar fi fost trasă. Bigman era sigur de asta. Iar o dată pârghia trasă, oceanul venusian va pătrunde în Aphrodite. Nu, nu puteai să rişti atâtea vieţi omeneşti, înainte de terminarea evacuării.

Cineva sugerase folosirea unui gaz otrăvitor, dar Morriss clătinase din cap, fără a da explicaţii. Bigman încercă să

înţeleagă ce gândeşte venusianul. Omul de la comenzi nu era nici bolnav, nici nebun, nici răuvoitor. Pur şi simplu era sub control mental. Asta însemna că există doi inamici. Omul de la pârghie, luat singur, putea fi slăbit de gaz până la punctul în care nu mai era capabil să tragă pârghia, dar înainte de asta situaţia i s-ar reflecta în minte, iar cei care-l controlează vor face ca unealta lor să-şi contracteze muşchii destul de rapid.

— Atunci, ce mai aşteaptă? mormăi Morriss pe sub mustaţa pe care nu o avea, în vreme ce pe obraji îi curgea sudoarea în râuri. Ah, de-aş putea duce până acolo un tunuleţ atomic!

Bigman ştia că şi asta e imposibil. Un tun atomic adus în cel mai apropiat punct ar fi trebuit să treacă printr-o grămadă de ziduri şi ar fi distrus chiar cupola pe care intenţionau ei s-o protejeze.

Se gândi intrigat unde o fi acum Lucky. Iar apoi, cu voce tare:

— Dacă la individ nu puteţi ajunge, ce ziceţi de comenzi?

— Ce vrei să zici? întrebă Morriss.

— Adică să paradim pârghia aia. E nevoie de ceva energie pentru a deschide porţile ecluzei, nu? Dacă întrerupem alimentarea cu energie…

— Bine gândit, Bigman, dar toate porţile au propriul lor generator de avarie, care se află chiar acolo.

— Şi nu se poate opri de aici?

— Cum? E închis acolo şi e înţesat cu sisteme de alarmă.

Bigman ridică privirea şi văzu, doar cu ochii minţii, oceanul de deasupra lor.

— Suntem într-un oraş închis, ca pe Marte. Nu trebuie să pompaţi aerul peste tot?

Morriss îşi şterse fruntea plină de broboane cu o batistă, încet, cu metodă. Apoi se uită ţintă la micul marţian.

— Vorbeşti de conductele de ventilaţie?

— Exact. Trebuie să ducă una şi acolo, la ecluză, nu?

— Evident.

— Şi nu e acolo vreun loc pe unde să laşi în jos o frânghie, sau ceva?

— Ia stai puţin. O microbombă pusă acolo, în locul gazului otrăvitor de care vorbeam…

— Nu, nu e destul, spuse Bigman nerăbdător. Bănuiesc că un oraş submarin are nevoie de o ventilaţie serioasă, cu conducte groase. Problema e, ţin un om?

— Nu sunt deloc groase, asta e problema, spuse Morriss.

Bigman înghiţi greu un nod. Îl costă mult să spună în continuare:

— Nici eu nu sunt prea gros. Poate că intru.

Iar Morriss, cu ochii aţintiţi la micul marţian, spuse:

— Pe Venus! S-ar putea. S-ar prea putea! Vino cu mine!

După cum arătau străzile de pe Aphrodite, în oraş nu dormea nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil. Chiar lângă peretele de transită care trebuia să-i apere şi lângă „cartierul general de salvare”, lumea se strânsese ca o masă neagră, care sporovăia. S-au întins lanţuri, în spatele cărora patrulau fără încetare poliţişti cu arme cu bastoane electrice.

Lucky, ieşit ca din puşcă din clădire şi continuând să alerge ca un disperat, fu oprit brusc de lanţuri. Îi năvăliră în minte o sută de gânduri contradictorii. Pe cerul Aphroditei, fără o susţinere evidentă, era un mesaj care se rotea lent, scris în arabescuri lucitoare: APHRODITE, PUNCTUL DE MAXIMĂ FRUMUSEŢE AL LUI VENUS, VĂ SPUNE BINE AŢI VENIT.

În apropiere se deplasa un şir de oameni. Aceştia cărau obiecte stranii: valize arhipline, cutii de bijuterii, haine atârnând de umeri. Unul câte unul, oamenii urcau în vehicule. Era clar cine şi ce sunt oamenii aceia: refugiaţi din zona ameninţată, care treceau prin poarta interioară cu tot ce puteau lua cu ei şi li se păruse demn de a fi salvat. În şir nu existau femei sau copii.

Lucky strigă la un poliţist care trecea pe acolo:

— Există un vehicul şi pentru mine?

Poliţistul ridică privirea.

— Nu, domnule, toate sunt în misiune.

— Misiune a Consiliului, spuse Lucky enervat.

— Îmi pare rău, nu am ce face. Toate vehiculele din oraş sunt destinate refugiaţilor.

Şi poliţistul arătă spre şirul de oameni aflaţi nu departe.

— E important. Trebuie să plec de aici imediat.

— Atunci va trebui să mergeţi pe picioare, spuse poliţistul.

Lucky strânse furios din dinţi. Nu avea cum să treacă prin mulţimea asta pe roţi sau pe picioare. Trebuia să zboare, trebuia să zboare acum.

— Nu există nimic disponibil? Orice!

Nici că se mai adresa poliţistului, se adresa eului lui disperat, furios că se lăsase atât de uşor dus de nas de inamic.

Spre norocul lui, poliţistul a auzit şi i-a răspuns, deşi în doi peri:

— Dacă nu vreţi să folosiţi o „lăcustă”…

— Un helicopter? Unde?

Ochii lui Lucky străluceau.

— Glumeam, domnule, spuse poliţistul.

— Dar eu nu glumesc. Unde e aparatul?

Existau câteva, dezasamblate, în subsolul clădirii din care ieşise el. Patru oameni asamblaseră unul în curtea clădirii, pe cel care arăta cel mai promiţător, doritori să ajute la evacuare. Cei din mulţime care se aflau mai aproape începură să strige vechiul îndemn de la concursurile de helicoptere, „sări, lăcustă!”.

Cu cinci ani în urmă, în întregul Sistem Solar apăruse moda concursurilor de helicoptere, curse peste diverse obstacole cât mai mari şi mai dificile. Cât a durat voga, Venus a adoptat „lăcustele” cu cel mai mare entuziasm. Probabil că jumătate din casele din Aphrodite aveau în pivniţă helicoptere.

Lucky verifică micropila. Era activă. Porni motorul şi cuplă giroscopul. Lăcusta se îndreptă îndată şi întinse ţeapăn singurul picior pe care se sprijinea.

Probabil că aceste „lăcuste” sunt cel mai grotesc mijloc de transport inventat vreodată. Ele constau într-un corp curb, destul de mare pentru a face loc unui om la comenzi. Apoi un rotor cu patru pale, pe un picior unic, metalic, cu un amortizor de cauciuc. Părea un fel de pasăre de apă gigantică, adormită într-un picior, cu celălalt îndoit sub ea.

Lucky atinse mânerul de salturi şi piciorul lăcustei se retrase. Corpul coborî până la circa doi metri faţă de sol, în vreme ce piciorul intra în tubul gol care traversa lăcusta prin spatele panoului. In punctul de retractilitate maximă, piciorul se destinse brusc şi lăcusta sări zece metri în aer.

Palele elicei de deasupra lăcustei ţinură aparatul plutind în aer multe secunde, la înălţimea maximă. În aceste secunde, Lucky putu să vadă bine oamenii de sub el. Mulţimea se întindea pe o distanţă de circa un kilometru. Asta însemna câteva preţioase salturi în plus… Lucky strânse din buze. Asta putea însemna şi câteva minute pierdute.

Helicopterul cobora, cu lungul picior întins la maxim. Oamenii de sub el încercau să se împrăştie, dar nu era nevoie. Patru jeturi de aer comprimat îi suflară pe cei apropiaţi destul de departe ca piciorul să atingă solul fără a produce pagube.

Piciorul atinse betonul şi se strânse iarăşi. O clipă, Lucky putu vedea feţele uluite ale oamenilor din jur, apoi lăcusta porni din nou.

Lucky nu-şi putu reprima gândul că acest sport este extrem de palpitant. In tinereţe, participase la câteva curse. Un expert în sărituri cu lăcusta putea să-şi orienteze aparatul cum nici cu gândul nu gândeşti, găsind loc de aterizare pentru picior în cele mai bizare puncte. Aici, pe Venus, într-un mediu pur urban, cursele erau probabil foarte blânde, în comparaţie cu cele din vastele peisaje sub cerul liber de pe Pământ, adesea stâncoase şi accidentate, în care puteai să-ţi rupi şi oasele, printre altele.

În patru salturi, Lucky trecuse de mulţime. Opri motorul şi continuă cu o serie de salturi mici, în zig-zag, până ce se

opri. Lucky părăsi aparatul. De aici, nu mai putea sări, dar putea comanda o maşină de teren.

Dar asta însemna alt timp pierdut.

Bigman gâfâia. Se opri pentru o clipă să-şi tragă suflarea. Lucrurile surveniseră atât de repede… Fusese luat de val, fără a fi apucat să se dezmeticească bine.

Îi făcuse propunerea lui Morriss cu doar douăzeci de minute în urmă. Acum era închis într-un tub foarte strâns în jurul lui, într-un întuneric deplin.

Se târî, centimetru cu centimetru, sprijinindu-se în umeri. Din când în când, se oprea să aprindă mica lanternă cu fascicul îngust, doar ca să-i arate pereţii lăptoşi din faţă, care se pierdeau parcă la infinit, îngustându-se înnebunitor. Într-o mânecă, lângă încheietură, avea o diagramă mâzgălită în grabă.

Morriss îi strânsese mâna, după care Bigman pe jumătate sărise, pe jumătate se căţărase în sistemul de aerisire, pornind direct de la staţia de pompare a aerului. Rotoarele uriaşului ventilator se opriseră, iar curenţii de aer încetaseră să mai circule.

— Sper că asta n-o să-l avertizeze asupra intenţiilor noastre, mormăise Morriss, apoi îi strânsese mâinile cu putere.

Bigman se strâmbase a zâmbet şi apoi se strecurase în întuneric, în vreme ce toţi ceilalţi îşi luau tălpăşiţa. Era evident, deşi nimeni nu o spusese: în caz de ceva, Bigman s-ar fi aflat de partea neplăcută a barierei de transită, parte din care ceilalţi plecau. Dacă la un moment dat nefericitul ăla trăgea de pârghie, apa ar fi luat tuburile de aerisire ca pe nişte paie.

Bigman se întrebă, târându-se înainte, dacă mai întâi o să audă mugetul apei, dacă apa îşi va face cumva simţită prezenţa înainte de a-l izbi. Spera că nu. Nu voia să aibă parte nici măcar de o secundă de aşteptare. Dacă venea apa, el şi-ar fi dorit să se termine cât mai repede.

Simţi că peretele începe să se curbeze. Se opri să-şi consulte harta, luminând spaţiul din jur cu o licărire rece.

Era a doua curbă de pe harta pe care i-o desenaseră. Acum, tubul urma să se curbeze în sus.

Bigman se întoarse într-o rână şi se cocârjă ca să ia curba, zdrelindu-şi pielea şi enervându-se cumplit.

— Sfinte nisipuri marţiene! murmură el.

Muşchii coapselor începură să-l doară, pentru că se străduia să ţină genunchii depărtaţi, lipiţi de pereţii tubului, ca să nu lunece înapoi. Se târî centimetru cu centimetru în sus, pe uşoara pantă.

Morriss îi copiase harta de pe planurile hieroglifice pe care le ţinuse cineva în faţa unui videofon la Departamentul de Lucrări Publice din Aphrodite. Marcase traseul cu linii colorate, apoi ceruse detalii despre simboluri şi marcaje.

Bigman ajunse la unul din contraforturile de întărire care traversau diagonal tubul. Aproape că fu fericit să găsească ceva de care să se poată ţine, ca să mai scape de presiunea dureroasă din genunchi şi coate. Îşi vârî la loc în mânecă harta şi prinse traversa cu mâna stângă. Mâna dreaptă întoarse lanterna cu partea opusă lipită de traversă.

Energia micropilei atomice a lanternei, folosită în mod normal pentru aprinderea micului bec cu lumină rece, putea, la o altă comandă, să emită un câmp de forţă de rază scurtă, prin capătul celălalt. Acel câmp de forţă tăia instantaneu orice substanţă solidă ar fi găsit în faţa lui. Bigman apăsă pe respectivul buton şi ştiu imediat că unul din capetele traversei era liber. Schimbă mâinile. Folosi tăietorul la celălalt capăt al barei. Încă o atingere şi gata. Traversa era liberă în mâna lui dreaptă. O lăsă să lunece în urmă cu un uşor zăngănit. Apa încă nu se auzea venind. Gâfâind şi târându-se, Bigman nu pierdea din vedere acest lucru. Mai trecu de două traverse de întărire şi apoi de încă o curbă. Apoi înclinarea pantei creştea. În cele din urmă, ajunse la un set de panouri marcate clar pe hartă. Mersese cu totul cel mult două sute de metri, dar oare cât timp i-o fi luat?

Iar apa încă nu se arăta.

Panourile respective, cu ventilatoarele lor care se învârteau datorită curenţilor de turbulenţă, erau ultimul marcaj. Tăie cu o mişcare rapidă fiecare dintre palele unuia din ventilatoare şi fu nevoit să măsoare exact doi metri şi şaptezeci de la pale. Pentru asta, folosi lanterna, a cărei lungime era de exact cincisprezece centimetri şi care intra de exact optsprezece ori în lungimea dorită.

De două ori i-a scăpat din mână şi de tot atâtea ori a fost nevoit să reia măsurătoarea, întorcându-se de-a-ndărătelea şi de-a buşilea şi înjurând de toate nisipurile de pe Marte.

A treia oară, după cea de-a optsprezecea măsură, Bigman ţinu apăsat degetul pe locul respectiv. Morriss spusese că locul dorit va fi aproape deasupra capului lui. Aprinse lanterna şi-şi trecu degetul peste suprafaţa interioară curbă a tubului, răsucit pe spate.

Folosind iar tăietorul, la o distanţă cât mai propice (câmpul de forţă nu avea voie să taie prea adânc), cât putea el să judece pe întuneric, a decupat un cerc. Tabla căzu pe el, iar el o puse deoparte. Întoarse lanterna spre firele electrice expuse vederii şi le studie. Foarte aproape se afla o cameră la nici treizeci de centimetri de omul care ţinea mâna pe pârghia ecluzei. Oare mai era acolo? Era clar că încă nu trăsese de pârghia aia (ce mai aştepta, oare?) altfel Bigman ar fi fost de mult un marţian înecat. Oare-l opriseră pe altă cale? Să-l fi capturat?

Îl încercă un zâmbet strâmb, la gândul că face degeaba pe viermele de tubulatură.

Analiză firele. Undeva trebuia să se afle un releu. Trase încet firele, mai întâi unul, apoi pe celălalt. Se ivi un con dublu, negru. Bigman răsuflă uşurat. Înfipse lanterna între dinţi, ca să-şi elibereze ambele mâini.

Prudent, foarte prudent, răsuci cele două jumătăţi ale conului în direcţii diferite, pentru a vedea conţinutul dispozitivului. Era un releu de putere: două contacte strălucitoare, unul încastrat în selectorul lui de câmp şi separat de celălalt printr-un spaţiu aproape imperceptibil. La un stimul adecvat, cum ar fi tragerea unei anumite

pârghii, selectorul de câmp ar fi descătuşat energia care să atragă al doilea contact şi ar fi trimis energia necesară porţii ecluzei, spre deschidere. Totul ar fi durat o milionime de secundă.

Bigman, transpirat şi pe jumătate aşteptându-se să-i vină chiar atunci sfârşitul, exact când era la o secundă de îndeplinirea scopului, umblă în buzunarul vestei, de unde scoase o masă de plastic izolator.

Era deja încălzit şi înmuiat de la corpul lui. Îl frământă puţin, apoi îl puse cu delicateţe între cele două contacte, în punctul în care aproape se întâlneau. După ce a numărat până la trei, a retras plasticul.

Contactele puteau să se închidă acum, dar între ele se afla o peliculă foarte fină de plastic, iar curentul nu mai putea să treacă.

Acum pârghia putea fi trasă; vana ecluzei nu se mai deschidea.

Râzând, Bigman se întoarse cu spatele, trecu de resturile ventilatorului, trecu de traversele tăiate, lunecă la vale pe pantă…

Bigman îl căuta cu disperare pe Lucky, dar în debandada care domnea în oraş era imposibil să-l găsească. Omul de la ecluză fusese capturat, bariera de transită fusese ridicată, iar populaţia se retrăgea acum spre casele abandonate, furioasă că administraţia a permis să se întâmple asemenea lucruri. Pentru mulţimile care aşteptaseră ca nişte spectatori lacomi dezastrul, sfârşitul perioadei de groază fu totuşi semnalul declanşării unei sărbători.

În cele din urmă a apărut Morriss, ca din senin, şi l-a tras pe Bigman de mânecă.

— Ne-a sunat Lucky.

Uimit, Bigman întrebă:

— De unde?

— Din camera mea de la reprezentanţa Consiliului. I-am spus ce ai făcut.

Bigman roşi de plăcere. Lucky o să fie mândru de el! Aşa că spuse:

— Vreau să vorbesc cu el!

Dar pe ecran se vedea un Lucky amărât, care totuşi mai avu puterea să-l felicite.

— Bravo, Bigman, am auzit că ai fost nemaipomenit.

— A, n-a fost mai nimic, spuse Bigman modest. Dar tu unde ai fost?

— Doctorul Morriss e acolo? Nu-l văd, spuse Lucky.

Morriss intră în cadrul videofonului.

— Aici sunt.

— L-aţi prins pe omul de la pârghie, după câte am auzit.

— L-am prins. Chiar că l-am prins, mulţumită lui Bigman, spuse Morriss.

— Dă-mi voie să ghicesc. V-aţi apropiat de el şi nici măcar n-a încercat să tragă de pârghie. Pur şi simplu s-a predat.

— Da, spuse încruntat Morriss. Dar ce te-a făcut să crezi asta?

— Tot incidentul de la ecluză a fost praf în ochi. Adevărata pagubă trebuia să se producă în altă parte. Când mi-am dat seama de asta, am plecat. Am încercat să ajung cât mai repede aici. A trebuit să folosesc o lăcustă şi apoi o maşină, pentru restul drumului.

— Şi? întrebă nerăbdător Morriss.

— Şi am ajuns prea târziu! spuse sec Lucky.

7. ÎNTREBĂRI

Ziua se terminase, mulţimea se risipise. Oraşul căpătase un aer liniştit, aproape somnolent, doar cu câte o bisericuţă de oameni discutând aprins ultimele evenimente.

Iar Bigman era neliniştit.

Plecase împreună cu Morriss de la scena ultimei ameninţări şi ajunseseră val-vârtej la reprezentanţa Consiliului. Acolo, Morriss avusese o întrevedere cu Lucky, întrevedere la care Bigman nu avusese dreptul să participe şi de la care venusianul ieşise furios la culme. Lucky rămăsese calm, dar nu mai scosese un cuvânt.

Chiar când rămăseseră singuri, Lucky nu-i spusese decât un „hai să ne întoarcem la hotel, mi-e un somn de nu mă văd, probabil şi ţie ţi-este, după demonstraţia de azi”.

Mormăind pe sub mustaţa inexistentă Marşul Consiliului, ca întotdeauna când era cu totul distras, oprise un taxi. Maşina oprise automat atunci când fotocelula detectase degetele lui răsfirate.

Lucky îl împinsese pe Bigman înainte. Apoi marcase coordonatele hotelului Bellevue-Aphrodite, introdusese şi combinaţia adecvată de monede şi predase controlul computerului maşinii. Ultimul lucru pe care l-a comandat, apăsând pedala de la podea, a fost micşorarea vitezei. Maşina cu taxare îi duse într-o mişcare lină şi plăcută. Dacă n-ar fi fost ros de o curiozitate bolnavă, Bigman ar fi considerat călătoria atât reconfortantă, cât şi odihnitoare.

Micul marţian îi aruncă o privire înaltului său prieten. Lucky părea interesat doar de odihnă şi de meditaţie. Se lăsase în fotoliul capitonat şi închisese ochii, lăsând mişcarea să-l legene, în vreme ce hotelul părea să se apropie şi să-i înghită ca o gură nesăţioasă. Şi chiar i-a înghiţit, când maşina cu autotaxare a descoperit intrarea în garajul hotelului.

Bigman a ajuns la punctul de explozie abia când au intrat în cameră:

— Lucky, ce se întâmplă? M-ai fiert în suc propriu, nu pot să-mi închipui ce e.

Lucky îi vorbi în timp ce-şi scotea cămaşa:

— E o simplă chestiune de logică. Ce fel de accidente au avut loc până acum ca rezultat al dominării mentale a unui om? Ce ne-a spus Morriss? Un om care-şi dă banii, apoi un individ care lasă să-i cadă un maldăr de iarbă de mare, un alt om care plasează otravă într-o cuvă pentru creşterea drojdiilor. De fiecare dată, o acţiune mică, dar acţiune. E ceva care s-a făcut.

— Ei şi? ridică Bigman din umeri.

— Păi azi ce am avut? O chestie mare, nu ca până acum. Dar nu am avut acţiune. Era opusul unei acţiuni: un om cu mâna pe pârghia de comandă a vanei de la ecluză, care nu face nimic. Nimic!

Lucky dispăru în baie, iar Bigman auzi imediat duşul acicular, ca şi icnetele înfundate ale lui Lucky sub jeturile înviorătoare. Bigman nu mai rezista curiozităţii, aşa că-l urmă în camera de baie, mormăind supărat.

— Ascultă! strigă el.

Lucky, cu trupul lui musculos bătut de aerul cald al uscătorului, îi spuse:

— Cum, nu te-ai prins?

— Ce Spaţiul mă-si, Lucky, nu mai fi atât de misterios. Ştii că nu-mi place.

— Dar nu e nici un mister aici. Mentaliştii aceia şi-au schimbat stilul cu totul, iar pentru asta trebuie să aibă un motiv. Nu vezi motivul pentru care au instalat un om la pârghia de comandă a vanei, doar ca să nu facă nimic?

— Ţi-am spus că nu ştiu!

— Ce au obţinut prin asta?

— Nimic.

— Cum nimic? Galaxie mare! Nimic? Doar că au adus în sectorul ameninţat jumătate din populaţia din Aphrodite şi practic toţi funcţionarii municipali, în pas alergător. Ne-au adus acolo şi pe mine, şi pe tine, şi pe Morriss. Cea mai mare parte a oraşului a rămas pustie, inclusiv reprezentanţa Consiliului. Iar eu am fost atât de tâmpit

încât abia când Turner, inginerul-şef al oraşului, mi-a spus că e aşa uşor să faci poliţia să se ducă într-un punct al oraşului, mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Tot nu m-am prins. Lucky, ajută-mă, nu mă lăsa aşa…

— Stai puţin, nu te grăbi. Şi Lucky prinse pumnii strânşi ai lui Bigman într-o singură palmă. Uite cum stau lucrurile: am mers cât am putut de repede la reprezentanţa Consiliului şi am descoperit că Lou Evans plecase deja.

— Unde l-au dus?

— Dacă te referi la Consiliu, nu l-a dus nicăieri. A evadat. A doborât un gardian, a pus mâna pe o armă, s-a folosit de marcajul lui de consilier pentru a obţine un submarin şi a fugit în ocean.

— Şi ce a urmărit cu asta?

— E evident. Ameninţarea cu distrugerea oraşului era doar o simplă diversiune. Îndată ce Evans a scăpat în oceanul larg, omul din camera de control nu a mai fost sub control şi, firesc, s-a predat.

— Nisipuri marţiene! Toată treaba din ventilaţie am facut-o degeaba! Am fost un tâmpit, de cincizeci de ori tâmpit.

— Nu, Bigman, nu ai fost, spuse Lucky, cu voce gravă. Ai făcut o treabă bună, absolut formidabilă, iar Consiliul va fi informat de asta.

Micul marţian roşi, iar pentru o clipă mândria nu mai lăsă loc nici măcar curiozităţii. Iar Lucky se folosi de ocazie ca să intre în pat.

Dar Bigman îşi reveni repede:

— Dar, Lucky, asta înseamnă… Vreau să zic, dacă consilierul Evans a evadat cu ajutorul trucului acelor mentalişti, înseamnă că e vinovat, nu?

— Nu, răspunse Lucky cu vehemenţă. Nu e vinovat!

Bigman aştepta detalii, dar Lucky nu mai avea nimic de spus pe tema aceea, iar instinctul îi spunea lui Bigman că e cazul să o lase baltă. Abia după ce se introdusese şi el în minunatele aşternuturi răcoroase de plastex a mai încercat o dată:

— Lucky?

— Da, Bigman.

— Ce facem mai departe?

— Mergem după Lou Evans.

— Mergem? Păi Morriss…?

— Acum eu răspund de proiect. Consilierul-şef Conway m-a numit, printr-un mesaj trimis de pe Pământ.

Bigman dădu din cap în întuneric. Asta explica de ce el n-a avut voie să participe la întrevedere. Oricât de prieten ar fi fost cu Lucky Starr, el nu era membru al Consiliului Ştiinţei. În situaţia în care Lucky ar fi trebuit să se confrunte cu un coleg consilier şi să apeleze la autoritatea superioară de pe Pământ şi la cartierul-general, un ne-membru al consiliului nu ar fi fost deloc de dorit în calitate de martor.

Dar acum simţea că în el urcă acel imbold atât de cunoscut, care te îndeamnă la acţiune. Acum o să fie în ocean, cel mai vast ocean extraterestru de pe planetele interioare. Aşa că întrebă, incitat:

— Când pornim, când?

— Îndată ce ni se termină de pregătit nava. Dar mai întâi trebuie să ne întâlnim cu Turner.

— Cu inginerul? Pentru ce?

— Am înregistrări ale cazurilor de oameni implicaţi în diversele incidente mentaliste din oraş până în ziua de astăzi şi vreau să am şi informaţiile despre omul de la ecluză. Turner este omul care ştie, probabil, cel mai mult despre acest om. Dar înainte de a-l vedea pe Turner…

— Ce, ce?

— Înainte de asta dormim, căpos marţian ce eşti. Acum mai şi taci.

Locuinţa lui Turner se dovedi a fi un apartament într-o clădire uriaşă, care părea construită special pentru persoanele aflate undeva în sferele înalte ale conducerii. Bigman fluieră uşor la trecerea prin hol, cu pereţii furniruiţi şi cu peisaje marine tridimensionale. Lucky mergea în faţă. Intră într-un fel de cărucior, urmat de Bigman. Lucky formă numărul apartamentului lui Turner.

Căruciorul îi duse pe verticală cinci etaje, apoi o luă pe orizontală, direct de-a lungul grinzilor de rezistenţă, oprind

la intrarea din spate a apartamentului lui Turner. Ieşiră, iar căruciorul o porni cu un zumzăit, dispărând după primul colţ al coridorului.

Bigman se uită gânditor după maşinărie.

— Ascultă, ai mai văzut în viaţa ta aşa ceva? Eu, nu.

— E o invenţie venusiană, spuse Lucky. Le introduc acum şi în noile clădiri cu apartamente de pe Pământ. Nu poţi face nimic cu vechile clădiri. Trebuie să reproiectezi cu totul clădirea, pentru ca fiecare apartament să aibă propria intrare pentru asemenea cărucioare.

Lucky atinse indicatorul de apartament, care se făcu instantaneu roşu. Uşa se deschise, lăsând să se vadă o femeie care-i privea. Era destul de micuţă, tânără şi foarte frumoasă, cu ochi albaştri şi păr blond, pieptănat spre spate şi peste urechi, după moda venusiană.

— Domnul Starr?

— Corect, doamnă Turner, spuse Lucky, după ce ezitase puţin asupra apelativului; era puţin cam tânără ca să fie măritată.

Dar ea le zâmbea prieteneşte amândurora.

— Vă rog să intraţi, le spuse ea. Soţul meu vă aşteaptă, dar n-a dormit mai mult de două ore şi nu e tocmai…

Intrară, iar uşa se închise în urma lor.

Lucky spuse:

— Îmi pare rău să vă deranjez atât de devreme, dar este o situaţie de urgenţă. In plus, nu cred că-l vom deranja prea mult timp pe domnul Turner.

— Este în regulă. Înţeleg.

Se apucă să aranjeze obiectele din cameră deşi acestea nu aveau nevoie de aranjare.

Bigman se uită la ea curios. Apartamentul purta o amprentă feminină de netăgăduit – plin de culoare, înzorzonat, aproape fragil. Apoi, stânjenit de ochii ei aţintiţi asupra lui, spuse cu stângăcie:

— Aveţi o locuinţă… foarte frumoasă, domnişoară, pardon, doamnă.

Ea făcu gropiţe în obraji de plăcere şi spuse:

— Mulţumesc. Cred că lui Lyman nu-i place în mod deosebit modul în care l-am aranjat, dar nu obiectează niciodată, iar mie-mi plac toate aceste nimicuri. Dar dumneavoastră?

Lucky îl scuti pe Bigman de corvoada răspunsului la asemenea întrebări, spunând:

— Trăiţi de mult aici, dumneavoastră şi domnul Turner?

— De când ne-am căsătorit. De mai puţin de un an. E un bloc superb, cred că e cel mai frumos din tot oraşul. Are facilităţi complet independente, are propriul garaj de navete, are şi o porţiune pentru ocazii sociale. La subsol are chiar şi refugii! închipuiţi-vă! Refugii. Dar nu le foloseşte nimeni. N-au fost folosite nici măcar noaptea trecută. Cel puţin, cred că nu a fost folosit nici unul, pentru că eu am dormit, cu toată vânzoleala aceea. Vă puteţi închipui? Am auzit despre cele întâmplate abia după întoarcerea lui Lyman acasă.

— Poate că a fost mai bine aşa, spuse Lucky. Aţi scăpat de toate emoţiile.

— Mai precis, am pierdut tot ce era mai interesant, protestă ea. Toată lumea din clădire a fost plecată să vadă, iar eu am dormit! Am dormit în tot acest timp! Nimeni nu m-a trezit. Cred că a fost îngrozitor.

— Ce a fost îngrozitor?

Vocea nouă aparţinea lui Lyman Turner, care tocmai intrase în cameră. Avea părul în neorânduială, iar faţa lui de om blajin prezenta cute, în vreme ce ochii arătau că încă îi e somn. Avea sub braţ preţiosul lui computer, pe care-l puse sub scaunul pe care se aşezase.

— Faptul că am pierdut toată distracţia, spuse tânăra lui soţie. Ce mai faci, Lyman?

— Fac foarte bine, în condiţiile date. Şi află că n-ai pierdut nici o distracţie. Mă bucur că nu ai... Salut, Starr. Îmi pare rău că te întârzii.

— Abia am picat de câteva clipe, spuse Lucky.

Doamna Turner merse spre soţul ei şi-l ciupi drăgăstos de obraz.

— Cred că e bine să-i las pe bărbaţi să se ocupe de treburile lor serioase.

Turner o bătu pe umăr, urmărind-o afectuos cu ochii. Spuse:

— Domnilor, îmi pare rău că m-aţi găsit în starea asta, dar am avut o perioadă foarte grea în ultimele ore.

— Sunt în măsură să-mi dau seama. Care e situaţia cupolei în acest moment?

Turner se freca de zor la ochi.

— Dublăm oamenii la fiecare ecluză şi facem camerele de control ceva mai puţin autonome. Liniile de alimentare cu energie trec acum prin diferite locuri din oraş, ca să le putem întrerupe de la distanţă, dacă se mai întâmplă aşa ceva. Evident, vom întări şi barierele de transită dintre diferitele secţiuni ale oraşului… Fumează vreunul dintre voi?

— Nu, spuse Lucky, iar Bigman clătină din cap.

— Poate-mi aruncaţi şi mie o ţigară din cutia aia în formă de peşte. Da, aceea. E una dintre găselniţele soţiei mele. Nu-i susţin deloc mania asta a fleacurilor ridicole, dar ei îi place. Turner roşi puţin. Nu sunt de mult timp căsătorit, aşa că încă o răsfăţ.

Lucky se uită curios la peştele ciudat, cioplit într-un material asemănător cu piatra, verde, din gura căruia ieşise o ţigară gata aprinsă, îndată ce-i apăsase aripioara dorsală.

Pe Turner, fumatul părea să-l relaxeze. Avea picioarele încrucişate, unul dintre ele bălăngănindu-se înainte-înapoi pe deasupra genţii computerului.

— Aveţi ceva noutăţi privitoare la omul care a dat naştere problemelor? Vorbesc de omul de la ecluză.

— E sub observaţie. Evident, un om nebun.

— Are vreun dosar medical care să prezinte dezechilibre ale stării mentale?

— Absolut nimic. A fost printre primele lucruri pe care le-am verificat. Ca inginer-şef, am în subordine tot personalul care se ocupă de cupolă.

— Ştiu. De aceea am şi venit aici.

— Aş vrea să vă pot ajuta, dar omul era un angajat cât se poate de obişnuit. Era pe statul nostru de plată de şapte luni şi nu ne făcuse nici cel mai mic necaz. De fapt, avea comportament excelent: liniştit, modest, harnic.

— Doar de şapte luni?

— Corect.

— Este inginer?

— Are diplomă de inginer, dar munca lui consta mai ales în gărzi la ecluză. La urma urmei, există un trafic în şi din oraş, iar porţile trebuie deschise şi închise, trebuie verificate taxe vamale, întocmite nişte acte. Administrarea unei cupole presupune mai mult decât inginerie.

— Avea experienţă în domeniul ingineriei?

— Doar un curs elementar, la colegiu. Era prima lui slujbă. E un om foarte tânăr.

Lucky dădu din cap şi întrebă într-o doară:

— Înţeleg că a avut loc o întreagă serie de accidente în oraş în ultima vreme.

— Serios? Turner se uită plictisit la Lucky şi ridică din umeri. Nu prea am timp să mă uit la ştiri.

Interfonul bâzâia. Turner îl ridică şi-l ţinu o clipă la ureche.

— E pentru tine, Starr.

Lucky înclină din cap.

— Am anunţat că o să fiu aici.

Luă aparatul în mână, dar nu se obosi să pună în funcţiune ecranul şi nici să ridice sunetul peste nivelul existent. Spuse:

— Aici este Starr.

După aceea, puse receptorul jos şi se ridică.

— Turner, trebuie să plecăm.

Turner se ridică şi el.

— Bine. Dacă pot să vă ajut cu ceva pe viitor, cheamă-mă oricând.

— Mulţumesc. Sărutări de mâini doamnei.

La ieşirea din clădire, Bigman întrebă curios:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nava noastră este gata, spuse Lucky, făcând semn unei maşini să oprească.

Intrară şi din nou Bigman fu cel care rupse tăcerea.

— Ai aflat ceva de la Turner?

— Vreo două lucruri tot am aflat, spuse Lucky scurt.

Bigman se foi neliniştit în fotoliul lui şi schimbă subiectul discuţiei.

— Sper să-l găsim pe Evans.

— Şi eu sper.

— Pe nisipurile de pe Marte, individul e bine în colimator. Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât situaţia îmi pare mai gravă. Vinovat sau nu, cererea de recuzare emisă de un ofiţer superior al Consiliului e foarte gravă.

Lucky întoarse capul şi privi – în jos, evident – la Bigman.

— Morriss nu a trimis niciodată vreun raport privitor la Evans la sediul central. Credeam că ai înţeles asta din discuţia de ieri cu el.

— Cum n-a trimis? întrebă Bigman neîncrezător. Atunci cine l-a trimis?

— Galaxie mare! spuse Lucky. E limpede ca lumina zilei. Lou Evans a trimis mesajul în numele lui Morriss.

8. MEMBRU AL CONSILIULUI DAT ÎN URMĂRIRE!

Lucky conducea micul vehicul submarin tot mai bine, pe măsură ce se familiariza cu comenzile şi începea să „simtă” marea din jurul lor.

Cei care le dăduseră pe mână submarinul le sugeraseră îngrijoraţi să urmeze un curs de conducere, dar Lucky zâmbise şi se rezumase la câteva întrebări esenţiale, în vreme ce Bigman perora în dulcele stil bigmanian: „Nu e chestie care se mişcă să n-o poată conduce Lucky.” Pompos sau nu, era aproape adevărat.

Vasul, numit Hilda, plutea acum în virtutea inerţiei, cu motoarele oprite. Străpungea întunericul de cerneală al oceanului venusian cu o mare uşurinţă. Navigau orb. Nu au aprins niciodată puternicele faruri, în schimb, radarul cerceta abisul din faţa lor mult mai delicat şi mai precis decât ar fi putut s-o facă lumina.

Pe lângă impulsurile radar, foloseau şi microunde bine alese pentru a obţine maxim de reflexie din partea metalului care forma coca altor submarine. Având o bătaie de câteva sute de kilometri, ele îşi întindeau degetele şi pipăiau într-o direcţie, căutând amprenta specifică metalului.

Până în clipa aceea, nu le venise nici o reflexie, iar Hilda stătea suspendată în apă, la un kilometru adâncime, nemişcată, cu excepţia derivei la care o supuneau curenţii globali ai oceanului venusian.

În prima oră, Bigman abia dacă luase în seamă microundele şi obiectul căutărilor lor. Rămăsese mască, în faţa spectacolului oferit de priveliştea din hublouri.

Viaţa submarină de pe Venus este fosforescentă, iar adâncimile negre ale oceanului erau punctate cu lumini colorate mai puternice decât stelele în spaţiu, mai mari,

mai strălucitoare şi, mai presus de toate, mişcătoare. Bigman îşi lipise nasul de sticla groasă şi privea fascinat.

Unele dintre acele forme de viaţă erau nişte pete circulare, care se mişcau unduitor şi lent. Altele erau nişte linii meteorice. Iar altele erau acele panglici de mare pe care le văzuseră Lucky şi Bigman în Salonul Verde.

Lucky i se alătură după o vreme.

— Dacă-mi amintesc bine de la xenozoologie..., spuse el.

— Xeno-ce?

— Adică ştiinţa animalelor extraterestre, Bigman. Am citit o carte despre viaţa pe Venus. Am lăsat-o în cabina ta, dacă vrei s-o citeşti.

— Nu era nevoie. Accept informaţiile de la tine, la mâna a doua.

— Bun, atunci. Putem începe cu obiectele acelea mititele, acele bancuri de năsturei.

— Nasturi? întrebă Bigman. Da, sigur, înţeleg ce vrei să spui.

Erau o grămadă de ovale galbene luminoase, care se deplasau prin întuneric, vizibile prin hublou. Fiecare avea semne negre, sub forma a două segmente paralele scurte. Se mişcau în scurte izbucniri, stăteau câteva clipe, apoi iar se mişcau. Cele câteva zeci aflate în câmpul vizual se deplasau şi se opreau simultan, astfel încât Bigman căpătase senzaţia că nasturii aceia nu se deplasează deloc, ci doar vasul lor se scutură la fiecare jumătate de minut.

— Bănuiesc că sunt pe cale să-şi depună ouăle, spuse Lucky.

Rămase tăcut clipe lungi, apoi adăugă:

— Cele mai multe dintre lucrurile astea nu le recunosc. Dar stai! Vezi acolo? Obiectul acela purpuriu închis, cu contururi neregulate... Se hrăneşte cu nasturi. Priveşte.

Printre petele galbene de lumină se iscă o vânzoleală, pe măsură ce nasturii deveneau conştienţi de existenţa prădătorului. Dar o duzină de nasturi fuseseră deja pătaţi de roşul furios al petei roşii. Apoi pata roşie deveni singura

sursă de lumină în câmpul de viziune al hubloului. Nasturii se împrăştiaseră în toate direcţiile.

— Peticul ăsta e ca o plăcintă întoarsă într-o rână, spuse Lucky, dacă e să ne luăm după carte. Nu e nimic altceva decât piele cu un mic creier în centru. E gros doar de doi centimetri. Poţi să-l rupi şi să-l găureşti cât pofteşti, nu-i poţi face rău. Vezi ce contur zdrenţuit are? Probabil că l-au muşcat peştii-săgeată.

Pata purpurie se deplasă în afara câmpului vizual. Nu mai rămăsese nimic de văzut, cu excepţia a una-două slabe luciri galbene. Încet-încet, nasturii se întoarseră.

Lucky continuă dizertaţia:

— Peticul purpuriu se duce la fund, înfigându-se în nămol cu muchia, ca să digere şi să absoarbă tot ce a acoperit. Mai există o specie, peticul portocaliu, mult mai agresiv. Acesta proiectează un jet de apă destul de puternic ca să zdruncine un om, deşi nu e lat decât de treizeci de centimetri şi gros nu mai mult decât o foaie de hârtie. Cele mai mari petice sunt mult mai periculoase.

— Cât de mari sunt ele? întrebă Bigman.

— N-am nici cea mai mică idee. Cartea spune că s-au raportat ocazional monştri uriaşi, cum ar fi peşti-săgeată lungi de un kilometru, sau petice care pot acoperi cupola de la Aphrodite. Dar cazurile nu au fost dovedite.

— Lungi de un kilometru! Pariez că n-au cum să dovedească.

Lucky ridică din sprâncene.

— Nimic nu e imposibil. Toate astea sunt doar exemplare din apele puţin adânci. Oceanul venusian are pe alocuri adâncimi de 16 000 de metri. E loc destul pentru o grămadă de surprize.

Bigman îl privi neîncrezător.

— Ia nu încerca tu să-mi vinzi mie praf cosmic.

Se întoarse brusc şi se depărtă.

— Cred că o să citesc cartea aia, totuşi.

Hilda se deplasa către o nouă poziţie, cu fasciculele de microunde căutând permanent. Apoi s-a deplasat încă o

dată. Şi încă o dată. Încet-încet, Lucky mătura întregul platou pe care era situat oraşul Aphrodite.

Aştepta neabătut în faţa instrumentelor. Undeva, acolo, trebuia să fie prietenul lui, Lou Evans. Vasul lui Evans nu putea să navigheze nici în aer, nici în spaţiu, nici în adâncimi oceanice mai mari de trei kilometri, de aceea trebuia să rămână în apele relativ puţin adânci ale platoului Aphrodite.

Prima reflexie-răspuns i-a atras atenţia exact când rostea în gând al doilea trebuie. Căutătorul cu microunde îngheţă căutarea în direcţia aceea. Semnalul de întoarcere era acum clar, strălucitor pe ecran.

Mâna lui Bigman deja odihnea pe umărul lui Lucky.

— Asta e! Asta e!

— Poate, spuse Lucky. Ar putea fi un alt vas, sau poate doar o epavă.

— Ia-i coordonatele, Lucky. Pe nisipurile de pe Marte, ia-i coordonatele!

— Asta fac, stimabile, asta fac. Într-acolo şi mergem.

Bigman simţea deja acceleraţia şi bătăile elicei.

Lucky se aplecă asupra transmiţătorului cu codificator şi spuse cu voce mânată de nerăbdare.

— Lou! Lou Evans! Aici Lucky Starr! Răspunde, dacă mă auzi! Lou! Lou Evans!

Cuvintele sale străpungeau eterul iar şi iar. Piuitul fasciculului de microunde reflectat era tot mai clar, ca şi pata de pe ecran, pe măsură ce distanţa dintre cele două nave se micşora.

Nici un răspuns.

Bigman spuse:

— Lucky, nava asta pe care o tot colimăm nu se mişcă. Poate chiar e o epavă. Dacă era consilierul, sau îţi răspundea, sau încerca să fugă de noi, nu crezi?

— Ssst! spuse Lucky. Apoi, cu aceeaşi voce gravă şi nerăbdătoare, rosti în emiţător: Lou! Nu are rost să încerci să te ascunzi. Cunosc adevărul. Ştiu că tu ai trimis spre Pământ mesajul în numele lui Morriss, cerând propria

rechemare. Şi ştiu cine crezi tu că este inamicul. Lou Evans! Răspunde la apel…

Receptorul pocni. La început se auzea doar sunetul universal al paraziţilor radio. Prin decodificator, sunetele veneau şi se transformau în cuvinte inteligibile.

— Nu te băga. Dacă ştii asta, ţine-te deoparte.

Lucky zâmbi uşurat. Bigman jubila.

— L-ai prins, strigă micul marţian.

— Venim la tine, spuse Lucky în transmiţător. Stai acolo. O s-o rezolvăm împreună, tu şi eu.

Au aşteptat mult răspunsul, care veni foarte şovăitor:

— N-nu înţelegi… încerc să…

Apoi, aproape un strigăt:

— In numele Pământului, Lucky, ţine-te departe! Nu te apropia!

Nu se mai auzea nimic. Hilda se apropia tot mai mult de vasul lui Evans. Lucky se lăsă pe spate, încruntat. Murmură:

— Dacă-i e atât de frică, de ce nu fuge?

Bigman nu-i auzea tribulaţiile. Spunea pe un ton triumfător:

— Nemaipomenit, Lucky. Fantastic cum l-ai făcut să vorbească.

— Bigman, nu a fost nici o cacealma, veni răspunsul îndârjit al lui Lucky. Ştiu care este factorul-cheie implicat în toată afacerea asta. Ai şti şi tu, dacă te-ai opri din vorbărie şi ai începe să gândeşti.

Bigman spuse tremurător:

— Unde vrei să ajungi, Lucky?

— Îţi aminteşti când tu, eu şi doctorul Morriss am intrat în camera aceea mică în care am aşteptat să ne fie adus Lou Evans? îţi aminteşti care a fost primul lucru întâmplat acolo?

— Nu.

— Ai început să râzi. Spuneai că arăt ciudat, diform fără mustaţă. Iar eu am avut aceeaşi impresie despre tine. Chiar ţi-am spus-o. Acum îţi aminteşti?

— Da, sigur. Îmi amintesc.

— Te-ai întrebat vreo clipă de ce s-a întâmplat asta? Ne uitam de ore întregi la oameni cu mustăţi. De ce ne-am gândit amândoi, simultan, brusc, chiar atunci, la acelaşi lucru?

— Nu ştiu.

— Să presupunem că gândul i-a venit altcuiva, persoană cu puteri telepatice. Să presupunem că senzaţia de surpriză a debordat din mintea lui şi a ajuns în minţile noastre.

— Vrei să spui că mentalistul, sau cum vrei să-i spui, era cu noi în cameră?

— Nu ar explica asta totul?

— Dar e imposibil. Mai era un singur om acolo, doctorul Morriss… Lucky! Doar nu vrei să spui că doctorul Morriss…!

— Morriss se tot zgâise la noi de nişte ore. De ce să fie dintr-o dată uimit, surprins că noi nu avem mustăţi?

— Atunci cineva ascuns, poate…

— Nu ascuns, spuse Lucky. În cameră mai era o fiinţă, la vedere.

— Nu, strigă Bigman, nu se poate. Izbucni în râs. Pe nisipurile de pe Marte, doar nu vrei să spui că broasca-V e de vină?

— De ce nu? răspunse calm Lucky. Probabil că eram primii oameni fără mustăţi pe care-i vedea. A fost surprinsă.

— Dar e imposibil!

— De ce să fie imposibil? Sunt peste tot prin oraş. Oamenii le prind, le hrănesc, le răsfaţă. Chiar iubesc ei broaştele-V? Sau broaştele-V le inspiră iubire prin control mental, ca să fie hrănite şi îngrijite?

— Pe Spaţiu, Lucky! zise Bigman. Ce te miră că oamenilor le plac animalele alea? Simt simpatice. Nu e nevoie să fie hipnotizaţi ca să le placă.

— Ţie ţi-a plăcut spontan, Bigman? Nimic nu te-a făcut să-ţi placă broasca?

— Sunt sigur că nimic nu m-a făcut. Pur şi simplu mi-a plăcut.

— Zici că pur şi simplu ţi-a plăcut? La două minute după ce ai văzut prima broască-V din viaţa ta, ai şi hrănit-o. Îţi aminteşti?

— Doar n-am făcut nimic rău, nu?

— Nu, dar îţi aminteşti cum ai hrănit-o?

— Da, i-am dat mâncarea favorită: alune unse cu vaselină de…

Vocea micului marţian se topea vizibil.

— Exact. Unsoarea aia mirosea ca vaselina. Nu aveai cum să te înşeli în privinţa asta. Cum ai ajuns să ungi aluna cu greţoşenia aia? Sau ai obiceiul să hrăneşti animalele de casă cu unsoare de osie? Ai cunoscut vreodată un animal care să mănânce vaselină?

— Nisipuri marţiene… murmură Bigman.

— Nu e evident că broasca-V şi-a dorit aşa ceva şi că, de vreme ce erai la îndemână, te-a manevrat să-i dai puţină? Nu e clar că nu erai chiar stăpân pe tine…?

Bigman murmură vinovat:

— Nu mi-am dat seama. Dar e foarte clar acum, după ce mi-ai explicat. Mă simt îngrozitor.

— De ce?

— E îngrozitor să ai un animal care să se joace cu gândurile tale. E înnebunitor!

— Din nefericire, e mai mult decât înnebunitor şi mai mult decât nesănătos, spuse Lucky.

Lucky se întoarse la instrumentele lui.

Intervalul dintre emisia şi receptarea fasciculului arăta că între cele două nave era o distanţă de mai puţin de un kilometru. Dintr-o dată, surprinzător, ecranul radarului arătă clar conturul navei lui Evans.

Lucky luă din nou transmiţătorul.

— Evans, te avem în vedere. Poţi să te mişti? Nava ta este cumva stricată?

Răspunsul veni limpede, o voce puternic marcată de emoţie:

— Să mă ajute Pământul, Lucky, am făcut tot ce am putut ca să te avertizez. Acum eşti prins în capcană! în aceeaşi capcană în care sunt şi eu!

Parcă pentru a puncta vaietul consilierului, Hilda fu lovită de o izbucnire de forţă, care a atins-o într-o parte şi i-a scos din funcţiune motoarele principale!

9. AFARĂ DIN ABIS

În amintirile de mai târziu ale lui Bigman, evenimentele din următoarele ore sunt privite ca prin cealaltă parte a telescopului, un coşmar îndepărtat de evenimente confuze.

Lovitura bruscă îl proiectase pe Bigman în perete. Timp de nişte clipe lungi-lungi, după părerea lui, dar probabil nu mai mult de o secundă, în realitate, a rămas răstignit pe podea, icnind.

Lucky, aflat încă la comenzi, striga:

— Generatoarele principale sunt moarte!

Bigman se lupta să urce în picioare şi apoi să rămână aşa, împotriva înclinării nefireşti a punţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost loviţi, evident. Dar nu ştiu cât de rău.

— Păi avem lumină, spuse Bigman.

— Da, ştiu. Dar vine de la generatoarele de urgenţă.

— Dar motorul principal?

— Nu sunt sigur. Exact asta încerc să verific.

Motoarele tuşiră răguşit undeva sub ei şi în spate. Dus era torsul acela liniştit, înlocuit de un zăngănit ca o respiraţie de tuberculos, care-i strepezea dinţii lui Bigman.

Hilda se scutură ca un animal rănit şi se întoarse pe orizontală. Dar motoarele au murit iar.

Receptorul radio dădea ecouri ca de înmormântare, dar Bigman era acum destul de aproape ca să ajungă la microfon.

— Starr, spunea difuzorul. Lucky Starr! Aici Evans. Răspunde dacă mă auzi.

Lucky ajunse totuşi primul acolo.

— Aici Lucky. Ce ne-a lovit?

— N-are importanţă, veni vocea obosită. N-o să te mai lovească. Se va mulţumi să te lase aici să mori. De ce te-ai băgat în treaba asta? Ţi-am cerut-o explicit.

— Evans, nava ta este avariată?

— Stau aici de peste douăsprezece ore. Nu am lumină, nu am energie – doar puţină, cât să folosesc radioul, dar şi asta e pe terminate. Purificatoarele de aer sunt distruse, iar provizia de aer e foarte redusă. Cu bine, Lucky.

— Nu poţi ieşi?

— Mecanismul de la camera-ecluză nu funcţionează. Am un costum submarin, dar dacă încerc să-mi deschid drum, o să fiu făcut bucăţi.

Bigman ştia ce vrea să spună Lou Evans şi avu un frison. Ecluzele din vasele submarine erau proiectate să lase apa să pătrundă în camera etanşă încet, foarte încet. Să tai una din uşi la fundul mării, în încercarea de a ieşi, însemna să laşi să intre sute de tone de apă sub presiune. O fiinţă umană, chiar într-un costum de oţel, ar fi zdrobită ca o cutie de conserve goală sub un rulou compresor.

— Noi mai putem să navigăm, spuse Lucky. Vin spre tine. Lipim ecluzele.

— Mulţumesc, dar de ce? Dacă te deplasezi, vei fi din nou lovit; şi chiar dacă nu mai eşti lovit, ce importanţă are dacă mor aici repede, sau mai încet, pe nava ta?

Lucky răspunse furios:

— Dacă e nevoie, murim, dar nici o secundă mai devreme decât trebuie să murim. Toţi trebuie să murim într-o zi; nu avem cum scăpa de moarte, dar e de datoria noastră s-o păcălim.

Se întoarse spre Bigman.

— Du-te în sala motoarelor şi evaluează stricăciunile. Vreau să ştiu dacă pot fi reparate.

În sala motoarelor, Bigman manipulă de la distanţă, cu braţele mecanice, micropila „fierbinte”, care din fericire încă mergea, timp în care simţea nava târându-se dureros de încet pe deasupra fundului oceanic. Se auzea gâjâitul agonizant al motoarelor. Într-un rând, a auzit un bubuit îndepărtat, urmat de un tremurat ca un mârâit al Hildei, ca şi cum un proiectil gigantic ar fi lovit fundul mării la o distanţă de o sută de metri.

Simţi nava oprindu-se cu un bubuit înfundat. Vedea, cu ochii minţii, cum extensia ecluzei Hildei se apropie de coca

celuilalt vas şi se sudează de aceasta. Parcă simţea cum este evacuată apa dintre cele două vase, din tubul care le unea, văzând în acelaşi timp şi cum luminile din camera motoarelor pălesc, în vreme ce generatoarele auxiliare erau solicitate la un nivel periculos. Lou Evans urma să urce la bordul Hildei prin aer, fără a mai avea nevoie de protecţie artificială.

Bigman se întoarse în camera de comandă, descoperindu-l pe Lou Evans împreună cu Lucky. Avea faţa trasă şi zgâriată sub miriştea blondă de pe faţă. Evans reuşi să-i adreseze lui Bigman un zâmbet tremurat.

— Continuă, Lou, spuse Lucky.

Iar Evans continuă:

— La început mi s-a părut o intuiţie prea nebunească, Lucky. I-am analizat pe toţi cei care au avut accidentele alea ciudate. Singurul lucru care-i lega era că fiecare era mare iubitor de broaşte-V. Toată lumea de pe Venus e mare amatoare, mai mult sau mai puţin, dar aceştia aveau casa plină de aceste creaturi. N-am avut curajul să ies în faţă şi să mă fac de râs cu ipoteza mea, fără a avea nişte fapte, nişte dovezi. Dacă le aveam… Oricum, am decis să prind broaştele astea: dacă ştiau ceva ce numai eu ştiu, sau numai eu şi puţini alţii…

— Şi te-ai decis să te foloseşti de informaţiile privitoare la drojdie? întrebă Lucky.

— Era cel mai la îndemână. Trebuia să bag în faţă ceva care nu era ştiut de toată lumea, altfel cum aş fi determinat că au informaţia de la mine? Informaţiile despre drojdie erau ideale. Dat fiind că nu le-am putut obţine pe cale legală, le-am furat. Am împrumutat o broască-V, am dus-o la reprezentanţă, am pus-o lângă masa mea şi m-am uitat pe hârtii. Ba chiar am citit parte din ele cu voce tare. Când a avut loc un accident la fabrica de drojdie, peste mai puţin de două zile, implicând exact subiectul despre care citisem, am fost absolut sigur că în spatele tuturor problemelor stau broaştele-V. Doar că…

— Doar că ce? sări Lucky.

— Doar că n-am fost destul de deştept, spuse Evans. Le lăsasem în mintea mea, le întinsesem covorul roşu şi le invitasem înăuntru, iar acum nu le mai puteam scoate. Au venit gardienii, căutând hârtiile. Se ştia că am fost în clădirile acelea, aşa că un agent foarte politicos m-a întrebat ce şi cum. I-am dat hârtiile foarte binevoitor şi am încercat să-i explic. N-am putut.

— N-ai putut? Cum adică?

— Nu am putut. Nu am putut fizic. Nu-mi veneau cuvintele. Nu eram în stare să scot un cuvânt despre broaştele-V. Am primit chiar impulsuri să mă sinucid, dar am luptat cu ele şi le-am învins. Nu puteau să mă determine să fac ceva atât de depărtat de natura mea. Atunci m-am gândit: dacă aş putea să plec de pe Venus, dacă aş fi destul de departe de broaştele-V ca să le înfrâng influenţa asupra mea… Aşa că am făcut ceva care ar fi trebuit să ducă instantaneu la rechemare. Am trimis o acuzaţie de corupţie împotriva mea însămi şi am semnat-o Morriss.

— Da, spuse Lucky îndârjit, asta am ghicit-o.

— Cum?

Evans se arăta surprins.

— Morriss ne-a spus versiunea lui a poveştii tale, la scurt timp după ce ai părăsit Aphrodite. La sfârşit, a spus că se pregăteşte să trimită un raport la sediul central. Nu a spus că a trimis unul, ci că are unul în pregătire. Dar un mesaj fusese trimis deja, ştiam precis asta. Cine, în afară de Morriss, cunoştea codul Consiliului şi toate circumstanţele cazului? Doar tu.

Evans înclină din cap şi spuse amărât:

— Şi în loc să mă cheme acasă, te-au trimis pe tine, aşa-i?

— Eu am insistat, Lou. Nu am crezut o clipă în acuzaţia de corupţie împotriva ta.

Evans îşi îngropase capul între mâini.

— A fost cel mai rău lucru pe care îl puteai face, Lucky. Când am primit mesajul subeteric că vii, te-am implorat să stai deoparte, îţi aminteşti? Nu-ţi puteam spune de ce.

Eram fizic incapabil de aşa ceva. Dar probabil că broaştele-V au înţeles din gândurile mele ce personaj formidabil eşti. Mi-au putut citi părerea despre posibilităţile tale şi au decis să te omoare.

— Ceea ce aproape au reuşit, murmură Lucky.

— Iar de data asta vor reuşi. În privinţa asta, te rog să mă ierţi, Lucky, dar nu m-am putut abţine. Când l-au paralizat pe omul de la ecluză, nu mi-am putut stăpâni impulsul de a fugi, să ies în mare. Evident, m-ai urmărit. Eu am fost momeala, tu ai fost peştele. Am încercat din nou să te ţin departe, dar nu ţi-am putut explica, nu am putut…

Trase aer în piept, cu suspine.

— Acum pot să vorbesc despre asta. Au ridicat blocajul mental, pentru că nu mai merită să cheltuiască pe noi atâta energie mentală, fiind blocaţi aici. Pentru ei, suntem ca şi morţi şi nu merită să se mai ocupe de noi.

Bigman ascultase toate acestea tot mai nedumerit.

— Pe nisipurile din Marte, ce se întâmplă aici? De ce suntem ca şi morţi?

Evans nu răspundea. Stătea în continuare cu capul în mâini şi tăcea.

Lucky, încruntat şi căzut pe gânduri, preluă întrebarea:

— Ne aflăm sub un „petic”, un petic portocaliu uriaş, ieşit din adâncurile venusiene.

— Un petic destul de mare ca să ne acopere nava?

— Un petic cu diametrul de trei kilometri! spuse Lucky. Trei kilometri în diametru. Ceea ce ne-a lovit şi aproape ne-a dezmembrat a fost un jet de apă. A doua oară am avut noroc, nu ne-a nimerit. Pur şi simplu! Un jet de apă cu forţa unei încărcături submarine.

— Dar cum am putut să trecem pe sub el fără să-l vedem?

— Evans crede că se află sub controlul mental al broaştelor-V, iar eu înclin să-i dau dreptate. Îşi poate diminua luminescenţa prin contractarea celulelor luminoase din piele. Putea să-şi ridice unul din pliuri, ca să ne lase să intrăm. Iar acum, ne aflăm exact sub el.

— Iar dacă ne mişcăm sau încercăm să ne deschidem cale, peticul ne va da încă o lecţie, iar un petic nu ratează niciodată.

Lucky se gândi puţin, apoi spuse brusc:

— Ba poate să rateze! Ne-a ratat când o conduceam pe Hilda spre nava ta. Mergeam atunci cu un sfert din viteza obişnuită.

Se întoarse spre Bigman, cu o privire pusă pe fapte mari.

— Bigman, generatoarele principale pot fi peticite?

Bigman aproape uitase de motoare. Îşi reveni şi spuse:

— Păi… Aliniamentul micropilei nu a fost deteriorat, de aceea zic că poate fi reparat, dacă am echipamentul necesar.

— Cât de mult o să-ţi ia?

— Câteva ore, probabil.

— Atunci, la lucru. Eu ies în apă.

Evans ridică privirea, stupefiat.

— Cum adică?

— Mă duc la peticul nostru uriaş.

Era deja în mica ecluză a costumului submarin, asigurându-se că liniile subţiri ca aţa ale câmpului de forţă sunt la locul lor şi bine oxigenate, iar rezervoarele de oxigen sunt pline.

Paradoxal, să fii afară, în întunericul absolut, era odihnitor. Pericolul părea foarte departe. Dar Lucky ştia că sub el este fundul oceanului şi că în jurul lui, în toate părţile, era înfăşurat un căuş, o cupolă vie, de consistenţa cauciucului.

Pompa costumului trimitea un jet de apă în jos, iar el se ridica, cu arma ridicată şi pregătită. Nu putea să nu se minuneze de blasterul subacvatic pe care-l ţinea în mâini. Omul avea spirit inovator încă de pe planeta lui natală, dar se părea că necesitatea de a se adapta la un mediu ostil pe o planetă străină făcea această inventivitate de o sută de ori mai puternică.

Aşa cum noul continent american a început să strălucească cu o intensitate pe care bătrâna Europă nu o

putea atinge, şi noua Venus îşi arăta vechiului Pământ propriile calităţi. Să luăm, de pildă, oraşele sub cupole. Nicăieri pe Pământ nu se folosiseră cu atâta ingeniozitate câmpurile de forţă. Chiar costumul pe care-l purta el n-ar fi rezistat presiunii sutelor de tone de apă nici o clipă, fără microcâmpurile de forţă distribuite ca un păienjeniş în anvelopă (iarăşi, cu condiţia ca acele tone să se introducă suficient de încet în mediu). Costumul era şi în multe alte privinţe o minune a ingineriei. Dispozitivul cu jet, pentru deplasarea sub apă, alimentarea cu oxigen foarte eficientă, comenzile compacte, toate acestea erau admirabile.

Dar arma pe care o ţinea în mâini!

Îşi mută îndată gândurile spre monstrul de deasupra lui. Şi acesta era o invenţie venusiană. O invenţie a evoluţiei planetei. Oare asemenea lucruri s-ar putea întâmpla pe Pământ? Nu pe uscat, categoric. Ţesuturile vii nu puteau susţine greutăţi mai mari de patruzeci de tone în câmpul gravitaţional terestru. Uriaşii brontozauri din Era Mezozoică aveau picioarele ca nişte trunchiuri de copaci, şi chiar şi aşa erau nevoiţi să rămână în zonele mlăştinoase, pentru a se lăsa susţinuţi de apă.

Da, acesta era răspunsul: susţinerea dată de apă. În oceane pot exista creaturi de orice mărime. Pe Pământ existau balenele, mai mari decât orice dinozaur care a trăit vreodată. Dar această monstruozitate de deasupra lui, acest „petic”, cântărea cu aproximaţie două sute de milioane de tone. Atât puteau să cântărească abia două milioane de balene mari, luate împreună. Lucky se întrebă cât de bătrână este această fiinţă. Cât de mult îi trebuie unei asemenea fiinţe ca să ajungă să cântărească cât două milioane de balene? O sută de ani? O mie de ani? Cine poate şti?

Dar şi mărimea îşi are dezavantajele ei. Cu cât mai mare este un animal, cu atât mai lente sunt reacţiile lui. Impulsurile nervoase au o viteză limitată.

Evans credea că monstrul se ferea să-i mai atace cu încă un jet de apă pentru că, paralizându-i, nu îl mai interesa soarta lor ulterioară, sau mai degrabă nu le

interesa pe broaştele-V care manipulau uriaşul petic organic. Dar se prea putea să nu fie aşa! Poate că monstrul avea nevoie de timp pentru a-şi umple imensul sac cu apă. Avea nevoie şi de timp ca să ţintească.

Mai mult, monstrul nu prea avea cum să se afle în condiţiile sale optime. El era adaptat la abisuri, la straturi de apă de zece kilometri, poate mai mult. În a doua încercare, o ratase pe Hilda, probabil pentru că nu-şi revenise complet din prima lovitură.

Dar acum aştepta; sacul de apă se umplea încet; îşi aduna puterile, cât de mult putea el în condiţiile apei puţin adânci. El, Lucky, un om de optzeci şi cinci de kilograme, trebuia să oprească această adunare a forţelor monstrului de două sute de milioane de tone.

Lucky se uită în sus. Nu vedea nimic. Apăsă contactul de pe linia de comenzi aflată pe degetul mijlociu al mâinii stângi, străpungând câmpul de forţă care-i învăluia mâna, şi din vârful metalic al degetului izbucni un fascicul de lumină albă pură. Aceasta pătrundea în întunericul ceţos şi se pierdea în sus, în nimic. Oare la capătul lui este monstrul? Sau lumina diminua până la pieire?

Monstrul trăsese în ei cu jetul lui de apă de trei ori. Prima oară, când izbise nava lui Evans. A doua oară, la lovirea navei lui Lucky. (Dar nu atât de puternic; oare creatura îşi pierdea din putere?) Iar a treia lovitură, prematură, fusese un rateu.

Îşi ridică arma. Era masivă, cu un mâner gros. În acel mâner se afla o sută de kilometri de fire şi un mic generator, care putea scoate tensiuni uriaşe. Ţinti în sus şi strânse pumnul.

O clipă – nimic. Dar ştia că firul subţire ca aţa se îndreaptă în sus, prin apa saturată cu bioxid de carbon a oceanului...

Apoi săgeata a lovit, iar Lucky văzu rezultatele. În momentul contactului, un fulger electric ilumina cupola care-i ţinea prizonieri şi o lovea cu forţa trăsnetului. Firul de grosimea firului de păr strălucea, iar deasupra spumegau aburii. Era mai mult decât abur, pentru că apa străină se

contorsiona şi forma bule imense, pe măsură ce bioxidul de carbon se elibera. Lucky se simţea el însuşi antrenat în sus de sălbaticii curenţi de convecţie.

Mai presus de toate, mai mult decât aburii şi bulele de gaz şi decât curenţii de apă, a fost bila de foc văzută deasupra capului. În locul în care firul a atins ţesuturile vii, a avut loc o puternică descătuşare de energie. Arsura a făcut o gaură lată de trei metri şi groasă de tot atâţia în muntele viu de deasupra ei.

Lucky zâmbi amar. Nu era nici măcar o ciupitură pentru imensitatea dimensională a monstrului, dar „peticul” o va simţi; o va simţi în cel mult zece minute. Impulsurile nervoase trebuie să parcurgă întreaga curbură a corpului. Când semnalul dureros va atinge minusculul creier al fiinţei, aceasta va fi distrasă de la nava neajutorată de pe fundul oceanului, către noul atacator.

Dar, mai gândi Lucky, tot amar, monstrul nu-l va găsi. În zece minute îşi va schimba poziţia. În zece minute, va fi departe…

Dar nu apucă să-şi termine gândul. La mai puţin de un minut de la lovitura lui, creatura deja riposta.

Nu trecuse nici un minut şi simţurile şocate şi torturate ale lui Lucky îi spuseră că este purtat în jos de un jet în curgere turbulentă, cu o viteză uriaşă…

10. MUNTELE DE CARNE

Şocul îi puse în stare de alertă toate simţurile. Orice costum din metal obişnuit ar fi fost rupt sau zdrobit. Orice om obişnuit ar fi fost dus în stare de inconştienţă până la fundul oceanului, unde ar fi fost lovit şi omorât.

Dar Lucky a ales lupta. O luptă disperată împotriva curentului atotstăpânitor, în care a reuşit să-şi ridice braţul stâng la piept, ca să verifice cadranele care indicau starea maşinăriei costumului.

Gemu. Indicatorii erau morţi. Circuitele lor delicate fuseseră distruse de impact. Dar alimentarea cu oxigen părea să fie neatinsă (plămânii i-ar fi descoperit orice scădere a presiunii), iar costumul nu prezenta infiltrări. Nu putea decât să spere că propulsia prin jet este încă în funcţiune.

Nu avea rost să încerci să ieşi din curent cu ajutorul forţei brute. În mod sigur, nu avea destulă putere. Va trebui să aştepte şi să se bazeze pe un fapt foarte important: pe măsură ce penetra în jos, jetul de apă pierdea mult din viteză. Apa trecând prin apă prezintă un intens fenomen de frecare. La marginea jetului, turbulenţa creşte şi te trimite înapoi în mijlocul curentului descendent. Coloana de apă emisă de punga creaturii, largă de o sută cincizeci de metri, putea să fie la lovirea fundului de doar cincisprezece metri, în funcţie de viteza iniţială şi de distanţa faţă de fundul oceanului.

Şi viteza avea să se micşoreze. Asta nu însemna că viteza finală putea fi cumva evaluată. Lucky îi simţise forţa pe când era în navă.

Totul depindea de cât de departe se afla el faţă de centrul acestui curent de apă şi de cât de departe era ţinta pe care o vizase creatura.

Cu cât aştepta mai mult, cu atâta şansele lui erau mai mari – asta dacă nu cumva aşteptase deja prea mult. Cu mâna în mănuşa metalică pe comenzile jetului propriu,

Lucky se lăsă dus în jos, încercând să aştepte calm, chinuindu-şi mintea să ghicească apropierea fundului solid, aşteptând în fiecare clipă să sufere un şoc final, pe care nu mai avea cum să-l simtă.

Apoi, după ce a numărat până la zece, dădu drumul jetului propriului costum. Micile elice de mare viteză de pe ambii omoplaţi începură să vibreze, aruncând apa în urmă, în unghi drept faţă de curent. Lucky simţea cum cade într-o altă direcţie.

Dacă era chiar pe centru, nu ajuta la nimic. Energia pompată nu ar fi fost suficientă pentru a contracara uriaşul fluviu vertical. Dar dacă s-ar fi aflat departe de centru, viteza lui proprie i-ar fi încetinit considerabil coborârea şi ar fi ajuns la zona de turbulenţă de la margine.

În vreme ce gândea astfel, îşi simţea corpul pendulând şi răsucindu-se cu o violenţă ameţitoare. Ştiu pe loc că a scăpat.

Păstrându-şi propriile jeturi de apă în funcţiune, le îndreptă spre fundul oceanului şi în acelaşi timp întoarse lumina din deget spre fundul oceanului, chiar la timp pentru a vedea, la vreo cincisprezece metri sub el, mâlul explodând şi întunecând totul.

Ieşise din curentul descendent cu doar câteva secunde înainte de a fi prea târziu.

Acum se grăbea în sus, cât de repede îi permiteau motoarele de pe costum. Era într-o grabă disperată. În întunericul din cască (întunericul din întuneric din întuneric), strângea din dinţi şi din ochi.

Încerca să nu gândească nimic. Se gândise destul în acele câteva secunde din torent. Îşi subestimase inamicul. Presupusese că giganticul „petic” îl ţintise pe el, dar nu era aşa. Broaştele-V de la suprafaţa oceanului erau cele care comandau corpul giganticului petic, prin intermediul minţii lui primitive! Broaştele-V fuseseră cele care ţintiseră. Ele nu aveau nevoie să urmărească semnalele electrice din petic pentru a şti că fusese lovit. Nu aveau nevoie decât să citească mintea lui Lucky, iar pentru ţintit nu aveau decât să localizeze sursa gândurilor lui.

De data asta nu mai era o problemă de înţepare a monstrului ca să se mute, să lunece înapoi în abisurile care-l născuseră şi să o lase liberă pe Hilda. Nu, monstrul ăsta trebuia să fie omorât de-a dreptul.

Şi repede!

Dacă Hilda nu putea suporta o lovitură în plin, nici costumul lui Lucky nu era în stare. Indicatoarele se duseseră deja. Urmau comenzile. Sau conteinerele de oxigen lichid vor suferi stricăciuni la micile generatoare de câmp.

Lucky urca tot mai sus. Voia să ajungă la singurul loc ferit. Deşi nu văzuse niciodată sacul de apă al monstrului, era de bun simţ să consideri că este ceva care se umflă, un tub flexibil şi extensibil, care putea să ţintească în diverse direcţii. Dar monstrul nu putea să ţintească propria suprafaţă inferioară. În primul rând, şi-ar fi făcut rău lui însuşi. În al doilea rând, forţa apei expulzate nu ar fi permis o curbură prea mare a tubului de ejectare.

Lucky trebuia să urce aproape de suprafaţa inferioară a animalului, acolo unde arma cu apă a animalului nu-l putea atinge; trebuia să facă asta înainte ca monstrul să-şi umple sacul cu apă pentru încă o lovitură.

Lucky îşi îndreptă lumina în sus. Nu-i plăcea s-o facă, pentru că ştia instinctiv că lumina îl va face o ţintă uşoară. Dar mintea îi spuse că instinctul se înşeală. Simţul căruia monstrul îi datora atacul rapid nu era văzul.

La cincisprezece metri deasupra lui, lumina se termina pe o suprafaţă aspră, cenuşie, marcată de pliuri. Lucky nu se obosi să-şi oprească ascensiunea. Pielea monstrului era cauciucată, iar costumul lui era dur. Chiar în timp ce gândea acestea, s-a lovit de suprafaţa aceea de animal extraterestru.

Lucky respiră uşurat, în înghiţituri mari, clipe lungi, lipit de monstru. Se simţea oarecum în siguranţă, pentru prima oară de la părăsirea navei. Dar relaxarea nu a durat mult. Creatura (sau, mai degrabă, micii maeştri ai minţii care o controlau) putea să-şi îndrepte atacurile asupra altei ţinte, anume nava. Nu trebuia să permită acest lucru.

Lucky îşi plimbă lumina din deget în jur, cu un amestec de mirare şi de ameţeală.

Din loc în loc, suprafaţa inferioară a monstrului era presărată cu găuri largi cam de doi metri, în care Lucky vedea, după circulaţia bulelor de gaz şi a particulelor solide, că circulă apă. La intervale mai mari erau crăpături, care se deschideau ocazional în fisuri lungi de trei metri, din care ţâşnea apă spumegândă.

Se părea că acesta este modul în care se hrăneşte monstrul. El îşi vărsa sucurile digestive în porţiunea de ocean pe care o acoperea cu mantia lui, apoi sugea apa, până la ultima picătură, pentru a extrage nutrienţii conţinuţi, iar apoi elimina resturi, apă, propriile excremente.

Evident, nu putea sta prea mult deasupra unei zone a oceanului, pentru că acumularea produselor reziduale i-ar fi făcut mediul deloc propice. Dacă era după el, probabil că nu ar fi stat atât de mult aici, dar condus de broaştele-V…

Bănuitor, Lucky încetă orice acţiune proprie şi întoarse fasciculul de lumină spre un loc apropiat. Într-o clipă de groază concentrată, îşi dăduse seama care este scopul acelor striuri adânci pe care le remarcase în partea inferioară a monstrului. Unul dintre acestea se forma chiar spre el şi începea să sugă apă spre interior. Cele două părţi ale striului se frecau una de alta, iar ansamblul era în mod evident un mecanism de mestecare, cu care monstrul rupea şi sfâşia particulele de hrană prea mari ca să fie abordate direct de pori.

Lucky nu mai aşteptă. Nu putea risca integritatea costumului în faţa formidabilei presiuni a muşchilor monstrului. Pereţii costumului puteau rezista, dar unele porţiuni ale delicatului mecanism de deplasare se putea să nu reziste.

Zvâcni din umeri, ca să întoarcă jeturile direct spre pielea monstrului, la viteză maximă.

Scăpă, emiţând un sunet ascuţit, apoi coti înapoi.

Nu mai atingea pielea, ci plutea în apropierea ei, urmând direcţia împotriva gravitaţiei. Urca, îndepărtându-se de marginile monstrului, către centru.

Ajunse brusc la un punct în care suprafaţa inferioară a creaturii se sfârşea cu un perete vertical, o piele extinsă în jos cât bătea lumina. Peretele fremăta şi era evident că e dintr-un ţesut mult mai subţire.

Era sifonul creaturii.

Lucky era sigur că peste asta a nimerit: o cavernă gigantică, lată de sute de metri, în care se năştea acea furie a apei pe care o încercase. Prudent, Lucky îi dădu ocol. Era, fără îndoială, cel mai sigur loc în care se putea găsi, exact la baza sifonului. Dar chiar şi aşa îşi alegea cu mare grijă drumul.

Dar ştia că altceva îl interesează şi părăsi sifonul monstrului. Se deplasă în direcţia în care pielea monstrului se întindea şi mai mult, până când ajunse la vârful cupolei.

La început, Lucky era conştient doar de un bubuit foarte grav, atât de grav, că aproape nu putea fi auzit, intrând în categoria infra-sunetelor. Dar de fapt încerca să distingă această vibraţie gravă de orice alt sunet. A urmărit umflarea-dezumflarea pielii monstrului. Aceasta chiar avea fluxuri şi refluxuri. Era o masă uriaşă, care atârna zece metri în jos, lată probabil cât era şi sifonul făpturii.

Nu putea fi altceva decât centrul organismului, inima, sau orice ar fi îndeplinit rolul de inimă. Acea inimă trebuia să bată cu o energie imensă, iar Lucky ameţi numai încercând să-şi imagineze fenomenul. Acele bătăi de inimă durau fiecare câte cinci minute, timp în care mii de metri cubi de sânge (sau orice o fi folosit creatura) erau trimişi în forţă prin vase de sânge suficient de largi cât să poată naviga prin ele Hilda. Acel puls trebuia să fie suficient ca să trimită sângele la depărtare de un kilometru şi să-l mai şi aducă înapoi.

Formidabil mecanism trebuie să fie, gândi Lucky. Ah, de-ar fi putut să captureze un asemenea specimen şi să-i studieze fiziologia!

Undeva în umflătura aceea ar fi trebuit să se afle şi creierul monstrului. Creier? Poate ceea ce trecea drept creier nu era mai mult decât o mică aglomerare de celule nervoase, fără de care monstrul putea trăi probabil bine-mersi.

Poate! Dar nu putea trăi fără inimă. Inima tocmai terminase o bătaie. Umflătura centrală se contractase până ce nu mai rămăsese practic nimic din ea. Acum inima se relaxa, pentru o altă bătaie, care urma să înceapă peste vreo cinci minute, probabil, iar organul se umfla şi se dilata, în timp ce sângele îl inunda.

Lucky îşi ridică arma şi se coborî, cu lumina de la deget fixată pe acea inimă gigantică. Probabil că era o idee bună să nu stea prea aproape. Pe de altă parte, nu prea avea voie nici să rateze.

O clipă, fu năpădit de regrete. Din punct de vedere ştiinţific, era aproape o crimă să omori o asemenea magnifică creaţie a naturii.

Oare să fi fost propriile lui gânduri, sau gânduri impuse de broaştele-V de la suprafaţa oceanului?

Nu-şi mai permitea să întârzie. Strânse mânerul armei. Firele ieşiră în viteză. Văzu cum fac contact, iar apoi Lucky fu orbit de fulgerul în care aproape întregul perete al inimii monstrului era ars.

Apa a fiert multe minute de zvârcolelile morţii animalului-munte. Prins în vâltoare şi târât în toate direcţiile, Lucky era neputincios.

A încercat să trimită apeluri către Hilda, dar răspunsul a constat în icnete nearticulate. Fără doar şi poate că şi nava era zdravăn zdruncinată.

Dar moartea, când e să vină, trebuie să ajungă până în cea mai îndepărtată celulă a organismului, fie el de două sute de milioane de tone. În cele din urmă, liniştea acoperi toată apa din jur.

Zdruncinat, aproape mort, Lucky se deplasă încet-încet, cu prudenţă, spre fundul oceanului.

Chemă iar pe Hilda.

— A murit, a spus el. Trimiteţi-mi un impuls direcţional, ca să pot ajunge la voi. Lucky îl lăsă pe Bigman să-i scoată costumul submarin şi reuşi să scoată un zâmbet, văzând faţa îngrijorată a micului marţian.

— Lucky, nu credeam să te mai văd vreodată, spuse Bigman, înghitindu-şi cu zgomot un nod.

— Dacă ai de gând să plângi, spuse Lucky, întoarce-ţi capul în altă parte. Nu am ieşit în ocean ca să mă ud tocmai aici. Cum stăm cu generatoarele principale?

— O să meargă brici, vorbi şi Evans; dar avem nevoie de timp. Lovitura a reuşit să rupă una din suduri, de la capăt.

— Ei bine, spuse Lucky, va trebui să ne facem treaba în condiţiile date…

Se aşeză, cu un suspin amar.

— Lucrurile nu au mers cum am vrut eu.

— În ce privinţă? întrebă Evans.

— Intenţia mea era să-l ciupesc puţin şi s-o ia la sănătoasa. N-a mers, aşa că a trebuit să-l omor. Rezultatul este că monstrul mort s-a aşezat în jurul Hildei, înfăşurând-o ca un cort fără beţe.

11. SPRE SUPRAFAŢĂ?

— Vrei să spui că suntem prinşi într-o capcană?

Bigman era îngrozit.

— Poţi s-o iei şi aşa, spuse Lucky, calm. Dar poţi să spui şi că suntem în siguranţă, dacă vrei să priveşti din acest punct de vedere. În mod cert, suntem aici mai în siguranţă decât oriunde pe Venus. Nimeni nu ne poate face, la modul propriu, nimic, câtă vreme suntem cu un munte de carne moartă deasupra noastră. Iar după ce reparăm generatoarele, o să forţăm ieşirea. Bigman, la generatoare. Evans, hai să dăm pe gât nişte cafea şi să punem lumea la cale. Cred că este ultima noastră şansă de a avea o discuţie liniştită.

Lui Lucky îi pica foarte bine momentul de respiro, când nu avea nimic de făcut; doar să vorbească şi să se gândească.

Dar Evans era foarte îngrijorat. Ochii lui albaştri ca de porţelan aveau cearcăne pe la colţuri.

— Îmi pari cam îngrijorat, spuse Lucky.

— Chiar sunt îngrijorat. Pe Spaţiu!… Ce mai putem face?

— M-am gândit la asta. Mie mi se pare că tot ce putem face este să transmitem informaţia despre broaştele-V cuiva care nu se află sub controlul lor mental.

— Şi cine crezi că ar fi persoana?

— Nu cineva de pe Venus, asta e sigur.

Evans se zgâi la prietenul lui.

— Vrei să-mi spui că toată lumea de pe Venus este controlată de ele?

— Nu, dar oricine ar putea fi. La urma urmei, există mai multe moduri în care aceste creaturi pot manipula mintea unui om.

Lucky îşi lăsă un braţ pe spătarul scaunului rotativ şi puse picioarele pe pupitru, unul peste altul.

— În primul rând, mintea unui om poate fi controlată total doar pentru un interval scurt de timp. Vorbesc de

controlul total. În acest interval de timp, persoana respectivă poate fi constrânsă să facă lucruri contrare propriei naturi, lucruri care să pună în pericol viaţa lui sau a celor din jur: de pildă, pilotul navetei, la venirea mea şi a lui Bigman pe Venus.

Evans spuse cu amărăciune:

— Află că nu aceste probleme mă ardeau pe mine.

— Ştiu. Morriss nu şi-a dat seama. El era sigur că nu eşti controlat, prin simplul fapt că nu prezentai semne de amnezie. Dar există un al doilea tip de control, iar de acesta tu ai avut parte. E mai puţin intens, astfel încât persoana îşi păstrează memoria. Fiind mai puţin intens, controlul nu poate determina o persoană să facă lucruri împotriva propriei naturi. De pildă, nu poţi fi forţat să te sinucizi. În schimb, puterea aceasta acţionează pe perioade mai lungi de timp – zile, nu ore. Broaştele-V câştigă în timp ceea ce pierd în intensitate. Ei bine, eu zic că există şi un al treilea tip de control.

— În ce ar consta el?

— E un control mai puţin intens decât cel de al doilea tip. Un control atât de fin, încât victima nici nu-şi dă seama de el, dar destul de puternic pentru ca mintea victimei să fie stoarsă de informaţii. De pildă, cazul lui Lyman Turner.

— Inginerul-şef din Aphrodite?

— Chiar el. El este cazul pe care vreau să-l analizez. Înţelegi de ce? Să nu uităm că ieri a fost în ecluză un om cu mâna pe o pârghie, care a pus în pericol întregul oraş, un om foarte bine protejat, înconjurat cu alarme, de care nimeni nu s-a putut apropia până ce Bigman a forţat trecerea prin sistemul de ventilaţie. Nu e ciudat?

— Nu. Ce vezi ciudat aici?

— Omul era angajat acolo doar de câteva luni. Nici măcar nu era un inginer autentic. Munca lui era mai degrabă de conţopist, de om de birou. De unde să fi căpătat informaţiile pentru a se proteja atât de bine? De unde să cunoască el atât de complet sistemul energetic şi cel mecanic al ecluzei?

Evans strânse din buze şi şuieră mut.

— Da, aici ai dreptate.

— Da, dar pe Turner nu l-a izbit detaliul. Am vorbit cu el despre problema asta, înainte să urcăm la bordul Hildei.

Amănuntul nu i-a spus prea multe. Nu i-am spus, evident, ce urmăresc. El însuşi mi-a vorbit despre lipsa de experienţă a omului, dar contradicţia nu l-a izbit. Ei bine, de unde putea căpăta omul toată informaţia necesară? De la cine altul decât de la inginerul-şef? Cine cunoştea lucrurile mai bine decât el?

— Corect, foarte corect.

— Ei bine, să presupunem că Turner era sub un control foarte blând. Informaţia era obţinută din creierul lui, iar el putea fi foarte uşor calmat, fără a vedea nimic anormal. Înţelegi ce vreau să zic? Apoi mai e şi Morriss…

— Morriss? Şi el?

Evans era şocat.

— Foarte posibil. El e convins că de vină sunt siriusienii, care vor musai secretele drojdiilor. Nu poate să creadă că e cu totul altceva. Este oare o greşeală firească, sau i s-a sugerat subtil bănuiala? Era foarte dispus să te suspecteze, Lou, poate prea dispus. Un consilier nu ar trebui să fie atât de pornit să suspecteze un alt consilier.

— Pe Spaţiu! Atunci, cine se află în siguranţă, Lucky?

Lucky privea ţintă la ceaşca lui de cafea.

— Pe Venus, nimeni nu e în siguranţă. Asta cred. Trebuie să trimitem istorisirea noastră altcuiva.

— Şi cum o trimitem?

— Asta e problema noastră. Cum o trimitem?

Lucky Starr se gândea de o vreme la asta.

— Nu putem pleca, fizic vorbind. Hilda e proiectată doar pentru navigaţia oceanică. Nu poate naviga în aer, iar de spaţiu nici pomeneală. Iar dacă mergem în oraş, ca să găsim ceva mai bun, s-ar putea să nu mai plecăm niciodată.

— Cred că ai dreptate, spuse Lucky. Dar nu trebuie să părăsim Venus pentru asta. Cea care trebuie să plece este informaţia pe care o avem.

— Dacă te gândeşti la radioul navei, să ştii că nici el nu merge. Aparatul navei este strict pentru comunicaţii venusiene. Nu are componentă subeterică, deci nu poate bate până la Pământ. De fapt, nici un semnal radio nu va răzbate până dincolo de suprafaţa oceanului. Undele purtătoare sunt alese astfel încât să se reflecte de suprafaţa oceanului, pentru a bate la distanţe mari. În plus, chiar dacă am putea transmite mai departe, nu vom ajunge la Pământ.

— Nu văd de ce ar trebui, spuse Lucky. Între Pământ şi noi mai există ceva care se potriveşte cu ce ne trebuie.

O clipă, Evans se arătă buimăcit. Apoi înţelese:

— Te referi la staţiile spaţiale?

— Evident. În jurul lui Venus orbitează două staţii spaţiale. Pământul poate fi la o distanţă între cincizeci şi optzeci de milioane de kilometri, dar staţiile trec la circa trei mii de kilometri de punctul ăsta. Iar în staţiile spaţiale nu prea pot exista broaşte-V. Sunt sigur de asta. Morriss spune că nu le place oxigenul în stare liberă. Iar în spaţiul acela atât de restrâns nimeni nu e nebun să creeze camere speciale cu bioxid de carbon, doar ca să aibă broaşte-V. Staţiile fac economie de spaţiu la sânge. Dacă trimitem un mesaj către staţii, pentru a fi retransmis la sediul de pe Pământ, am reuşit.

— Formidabil, Lucky, spuse Evans, radios. Asta e calea. Puterile lor mentale nu pot să bată la trei mii de kilometri, până la…

Dar faţa îi căzu imediat.

— Nu, n-o să meargă, pentru că radioul oricum nu bate dincolo de suprafaţa oceanului.

— Poate nu de aici. Dar dacă urcăm la suprafaţă şi transmitem direct prin atmosferă?

— La suprafaţă?

— Ce zici?

— Dar sunt acolo. Broaştele-V sunt la suprafaţă.

— Ştiu asta.

— Vom fi sub controlul lor.

— Oare? se îndoi Lucky cu voce tare. Până acum nu au avut a face cu nimeni care să ştie de ele, care să se aştepte la atacul lor şi care să-şi pregătească mintea să reziste. Cele mai multe dintre victime nu bănuiau absolut nimic. În cazul tău, chiar le-ai invitat în mintea ta, ca să folosesc exprimarea ta. Eu nu sunt nepregătit şi în nici un caz nu le voi face asemenea invitaţii.

— Nu ai cum, ascultă-mă pe mine. Nu ştii cum e.

— Poţi să-mi sugerezi o alternativă?

Înainte ca Evans să poată răspunde, în cabină intră Bigman, care îşi întindea mânecile suflecate.

— Totul e în regulă, spuse el. Garantez pentru generatoare.

Lucky înclină din cap şi se duse la comenzi. Evans a rămas în scaunul lui, cu ochii plini de norii nesiguranţei.

Motoarele torceau din nou, un tors bogat şi dulce. Sunetul înfundat era pentru ei ca un cântec. Simţeau sub picioare acea senzaţie de suspendare şi de mişcare pe care nu o ai niciodată în navele spaţiale.

Hilda se deplasa prin apa închisă de corpul prăbuşit al monstrului, prinzând viteză.

— Cât loc avem? se auzi vocea neliniştită a lui Bigman.

— Ceva mai puţin de un kilometru, răspunse Lucky.

— Dar dacă nu reuşim? Dacă ne lovim de pielea monstrului şi ricoşăm ca o secure într-un lemn de esenţă tare?

— Dăm înapoi şi încercăm din nou, veni răspunsul calm al lui Lucky.

Se lăsă liniştea, iar apoi Evans spuse cu voce joasă:

— Închişi aici, sub un „petic”, suntem ca într-un refugiu.

Murmura, mai mult pentru sine.

— Într-un ce? întrebă Lucky.

— Într-un refugiu, spuse Evans, încă pe gânduri. Construcţii venusiene. Mici cupole de transită sub fundul oceanului, cum ar fi pivniţele de furtună sau adăposturile împotriva bombardamentelor de pe Pământ. Acestea ar trebui să asigure protecţia împotriva apei, în cazul că va fi străpunsă cupola principală, să spunem, de un cutremur

venusian. Nu ştiu dacă a fost vreodată folosit vreunul dintre aceste refugii, dar cele mai bune blocuri se spune că au aşa ceva, pentru cazurile de necesitate.

Lucky îl asculta cu atenţie, fără însă a-i spune nimic. Zgomotul motoarelor căpătă un timbru ascuţit.

— Ţineţi-vă bine! spuse Lucky.

Hilda tremura din toate încheieturile, iar decelerarea bruscă, aproape irezistibilă, îl forţă pe Lucky să se ţină de panoul de comandă. Mâinile lui Bigman şi Evans se făcură albe la încheieturile degetelor, din cauza efortului de a se ţine de barele de siguranţă cu toată puterea disponibilă.

Vasul încetinea, dar fără a se opri. Cu motoarele turate la maxim şi generatoarele gemând aproape omeneşte, stârnind simpatia lui Lucky, Hilda îşi deschidea drum prin ţesuturile monstrului, prin carne, muşchi, tendoane, prin vase de sânge goale şi nervi inutili, care mai degrabă semănau a cabluri de înaltă tensiune, groase de un metru. Lucky, strângând din dinţi şi întunecat la faţă, ţinea drumul cât mai drept prin materia care opunea rezistenţă.

Lungi minute au trecut. Într-o triumfătoare şi lungă vibraţie finală a motorului, erau dincolo, trecuseră de monstru şi se aflau din nou în marea liberă.

Hilda se ridica încet şi lin prin apa întunecată, saturată cu bioxid de carbon, a oceanului venusian. Cei trei păstrau o linişte de mormânt, parcă amplificată de ideea că atacau însăşi fortăreaţa formelor ostile de viaţă de pe Venus. Evans nu mai scosese un cuvânt de la lăsarea în urmă a „peticului”. Lucky blocase toate comenzile şi acum stătea pe scaunul lui rotativ şi bătea darabana pe genunchi. Până şi Bigman, altfel un om nestăpânit, se izolase în tăcere la babord, privind prin hubloul cu câmp larg de vedere.

Dintr-o dată, Bigman rupse tăcerea:

— Lucky, ia uită-te acolo!

Lucky veni cu paşi mari lângă Bigman. Se uitară împreună în tăcere. Peste jumătate din câmpul de vizibilitate era acoperit de lumina stelară a creaturilor fosforescente, mici şi mari, dar toate având aceeaşi direcţie: un perete uriaş care sclipea în culori schimbătoare.

— Crezi că ăla e peticul, Lucky? întrebă Bigman. Nu strălucea atât de tare când eram acolo, jos; şi, oricum, nu ar avea de ce să sclipească, de vreme ce e mort, nu?

Lucky se gândi o clipă:

— Într-un fel, e chiar peticul, Bigman. Cred că întregul ocean se adună ca să se ospăteze.

Bigman se uită din nou şi simţi că i se face rău. Evident! Acolo erau sute de milioane de tone de carne, numai bune de consumat, iar lumina pe care o vedeau nu putea fi decât a micilor creaturi ale întunericului, care se hrăneau din monstrul mort.

Creaturile treceau prin dreptul babordului ca nişte săgeţi, mergând toate în aceeaşi direcţie. Se deplasau exact în direcţia din care venea Hilda, spre cadavrul cât un munte lăsat de ei în urmă.

Cei mai mulţi erau peştii-săgeată de toate mărimile. Fiecare avea de-a lungul coloanei vertebrale o linie albă, fosforescentă (de fapt, nu aveau coloană vertebrală, ci doar un fel de băţ, fără articulaţii, dintr-o substanţă cornoasă). La un capăt al acestei linii albe se afla un V galben palid, care indica locul capului. Lui Bigman chiar i se părea că pe lângă navă trece un flux nesfârşit de săgeţi animate, dar în imaginaţie vedea şi fălcile acestora, cu dinţi ca acele, cu guri ca nişte peşteri fără fund.

— Galaxie mare! spuse Lucky.

— Nisipuri marţiene! murmură şi Bigman. Oceanul o să se golească de tot. Toate vieţuitoarele din el se adună într-un singur loc!

Lucky făcu un calcul rapid:

— La viteza asta de adunare, peştii-săgeată vor termina monstrul în douăsprezece ore.

Din spate se auzi vocea lui Evans:

— Lucky, vreau să-ţi vorbesc.

Lucky se întoarse spre el:

— Sigur. Care e problema, Lou?

— Când ai propus prima oară să mergem la suprafaţă, m-ai întrebat dacă pot veni cu o alternativă.

— Îmi amintesc. Dar nu mi-ai răspuns.

— Pot să-ţi spun acum. De fapt, nu-ţi răspund decât că trebuie să ne întoarcem în oraş.

— Ce idee ţi-a venit? se auzi vocea lui Bigman.

Lucky nu mai avea nevoie să pună întrebarea cu glas tare. Cu nările dilatate, urla în sinea lui, furios că şi-a permis să piardă atâtea minute preţioase privind prin hublou, în loc să se concentreze asupra problemelor grave şi foarte urgente pe care le aveau.

Asta pentru că în pumnul strâns al lui Evans se afla blasterul lui Lucky, iar în ochii îngustaţi ai lui Evans se citea o hotărâre de nestrămutat.

— Ne întoarcem în oraş, repetă Evans.

12. ÎN ORAŞ?

— Care este problema, Lou? întrebă Lucky.

Evans făcu un gest nerăbdător cu blasterul.

— Dă motoarele înapoi, porneşte spre fund şi întoarce nava spre oraş. Nu tu, Lucky. Îl laşi pe Bigman să facă toate astea. Apoi te duci lângă el, ca să pot să vă văd şi pe voi doi, şi comenzile.

Bigman avea mâinile pe jumătate ridicate şi ochii întorşi deja spre Lucky. Lucky rămăsese cu mâinile lipite de corp.

— Ce-ar fi să-mi spui ce te roade, Evans, spuse el.

— Pe mine, nimic. Problema e ce te roade pe tine. Ai ieşit să omori monstrul, apoi te-ai întors şi imediat ai început să vorbeşti despre ridicarea la suprafaţă: De ce?

— Ţi-am explicat motivele.

— Nu cred în motivele tale. Ştii că dacă ne ridicăm la suprafaţă broaştele-V ne vor lua minţile în stăpânire. Eu am ceva experienţă cu ele şi ştiu prin urmare că broaştele-V ţi-au preluat mintea. Ţie.

— Poftim? sări Bigman. Ascultă, şefule, ai înnebunit?

— Ştiu precis ce fac, spuse Evans, privindu-l pe Lucky cu prudenţă. Dacă judeci lucrurile la rece, Bigman, îţi vei da seama că Lucky este sub influenţa broaştelor-V. Nu uita că e şi prietenul meu. Îl cunosc de mai multă vreme decât tine, Bigman, şi mă doare că trebuie să fac asta, dar nu am încotro. Trebuie.

Bigman se uita la amândoi, foarte îndoit. Întrebă, cu voce joasă:

— Lucky, chiar te controlează broaştele alea?

— Nu, răspunse Lucky.

— Ce te aşteptai să-ţi răspundă? întrebă furios Evans. Este evident că-l controlează. Ca să omoare monstrul, a trebuit să urce până aproape de suprafaţă, unde-l aşteptau broaştele-V, care erau destul de aproape pentru a-l înhăţa. L-au lăsat să omoare monstrul. De ce nu? Au fost foarte bucuroase să renunţe la controlul monstrului şi să-l preia pe

Lucky. Iar Lucky se întoarce şi ne bâiguie că trebuie să urcăm la suprafaţă, unde vom fi printre broaşte. Singurii oameni care cunosc adevărul vor fi neajutoraţi.

— Lucky?

Glasul lui Bigman tremura.

— Greşeşti, Lou, spuse calm Lucky Starr. Ceea ce faci acum este rezultatul captivităţii tale mentale. Ai mai fost sub control mental, iar broaştele-V îţi cunosc mintea. Pot intra în mintea ta după voie. Faci acum exact ceea ce ţi s-a impus să faci.

Strânsoarea lui Evans în jurul mânerului blasterului spori.

— Îmi pare rău, Lucky, dar nu ţine. Ne întoarcem în oraş.

— Lou, dacă nu eşti sub control, răspunse Lucky, dacă ai mintea liberă – atunci vei folosi blasterul în cazul în care voi încerca să te duc cu forţa la suprafaţă. Corect?

Evans nu răspunse nimic.

Lucky continuă:

— Vei fi obligat s-o faci. Va fi de datoria ta, datoria faţă de Consiliu, faţă de omenire. Pe de altă parte, dacă te afli sub control mental, poţi fi forţat să mă ameninţi, pentru a încerca să mă determini să schimb cursul navei. Dar mă îndoiesc că vei putea fi forţat să mă omori. Omorârea unui prieten şi a unui coleg din Consiliu este cu totul împotriva stilului tău de gândire. Aşa că te rog să-mi dai blasterul.

Lucky avansă spre prietenul lui, cu mâna întinsă.

Bigman se uita la ei îngrozit.

Evans se retrase şi spuse răguşit:

— Te avertizez, Lucky, am să trag!

Bigman, terorizat, strigă:

— Lucky, opreşte-te!

Dar Lucky deja se oprise şi se întorcea la locul lui, încet, foarte încet.

Evans avea ochii ca de mort. Stătea în faţa colegilor, o statuie împietrită, cu degetul ferm pe trăgaci. Spuse cu voce de gheaţă:

— Ne întoarcem în oraş.

— Schimbă cursul spre oraş, îi spuse şi Lucky unui Bigman cu priviri întrebătoare.

Bigman se îndreptă rapid spre comenzi, murmurând:

— Deci chiar e sub control…

— Da. Mi-e teamă că asta s-a întâmplat. Au trecut pe controlul maxim, ca să se asigure că va trage. Nu am nici o îndoială că e capabil să tragă în noi. Acum este în stare de amnezie. Nu-şi va aminti niciodată scena asta.

— Ne poate auzi?

Bigman îşi amintea de piloţii navetei cu care ajunseseră ei pe Venus şi de aparenta lor lipsă de reacţie la lumea din jurul lor.

— Nu cred, răspunse Lucky, dar este atent la instrumente şi dacă deviem de la cursul către oraş o să tragă. Ai grijă să nu greşeşti direcţia.

— Apoi ce facem?

Evans vorbi, cu buzele lipite, reci şi palide:

— Înapoi în oraş. Imediat!

Nemişcat, cu ochii fixaţi pe ţeava blasterului din mâna prietenului lui, Lucky îi spuse ceva lui Bigman, încet şi rapid.

Bigman încuviinţă, cu cea mai imperceptibilă aplecare de cap din câte era capabil.

Hilda se întorcea pe drumul pe care venise, înapoi în oraş.

Lou Evans, consilier, stătea lipit de perete, ţeapăn, cu faţa palidă, ochii lipsiţi de milă mişcându-se de la comenzi la Lucky şi Bigman. Trupul, paralizat, supus voinţei celor care-i controlau mintea, nu simţea nici măcar nevoia de a schimba blasterul dintr-o mână în alta.

Lucky îşi ciuli urechile, ca să audă sunetul grav al farului din Aphrodite, după care Hilda îşi găsea direcţia. Fasciculul era emis în toate direcţiile din cel mai înalt punct al cupolei oraşului Aphrodite. Faptul că nu au greşit drumul spre oraş era limpede, de parcă ar fi fost la douăzeci de metri de cupolă.

Lucky putea să spună cu exactitate, doar din frecvenţa sunetului auzit, că nu se deplasau direct spre oraş, ci cu o

foarte uşoară deviaţie. Diferenţa de frecvenţă era atât de mică, încât nici nu era evidentă, dacă nu o căutai şi nu aveai o ureche absolută. Dar pentru urechile controlate de alţii ale lui Evans, diferenţa trebuia să treacă neobservată. Cel puţin, aşa spera Lucky, din tot sufletul.

Lucky încerca să urmărească privirea goală a lui Evans, câtă vreme acesta se uita la instrumente. Era sigur că ochii lui Evans zăbovesc asupra indicatorului de adâncime. Era un cadran mare, un simplu cadran rotund, care indica presiunea apei. De la distanţa la care se afla, Evans putea să spună dacă Hilda se îndreaptă sau nu spre suprafaţă.

Lucky era sigur că dacă acul indica tendinţa care nu trebuia, Evans ar fi tras fără să ezite o clipă.

Oricât de puţin ar fi încercat să se gândească la o soluţie a problemei, ca să nu permită broaştelor-V să-i intercepteze ideile, nu putea să nu-şi pună întrebarea de ce Evans nu trăsese din capul locului. Oricum era în intenţia broaştelor-V să-i omoare, era clar din atacul monstrului. De ce erau mânaţi înapoi, spre Aphrodite?

Sau Evans urma să-i împuşte îndată ce broaştele-V vor reuşi să treacă peste ultimul scrupul al minţii lui captive?

Purtătoarea schimbase din nou frecvenţa, aproape imperceptibil. Ochii lui Lucky se îndreptară din nou fulgerător în direcţia lui Evans. Oare îşi închipuia el, sau în privirea lui Evans se simţea o sclipire, nu o emoţie, dar, oricum, o schimbare?

O fracţiune de secundă mai târziu, era limpede că nu e doar închipuirea lui, pentru că bicepsul lui Evans se contracta uşor, ridicând mâna cu blasterul.

Avea să tragă!

Chiar în timp ce gândul trecea prin mintea lui Lucky, nava s-a ciocnit de ceva. Evans, prins pe picior greşit, s-a răsturnat pe spate. Blasterul i-a lunecat printre degetele răsfirate.

Lucky a acţionat instantaneu. Acelaşi şoc care l-a dat înapoi pe Evans l-a aruncat şi pe el în faţă. A profitat de şoc şi s-a aruncat asupra oponentului, prinzându-i încheieturile într-o strânsoare de oţel.

Dar Evans era orice, numai un pigmeu nu. S-a luptat cu acea furie nepământeană care-i fusese impusă. Şi-a strâns picioarele în jurul lui Lucky şi a început să-l strângă. Nava încă sălta şi l-a ajutat pe Evans să ajungă deasupra.

Evans şi-a lansat un pumn către Lucky, dar acesta a reuşit să pareze cu un umăr. Şi-a ridicat şi el genunchii şi l-a prins pe Evans în strânsoarea lor ca de cleşte, chiar sub şolduri.

Faţa lui Evans era desfigurată de durere. S-a răsucit, dar Lucky s-a întors şi el şi a ajuns iar deasupra. S-a ridicat, fără ca picioarele să slăbească strânsoarea.

— Nu ştiu dacă mă auzi, Lou…, reuşi să spună Lucky.

Evans nu-i dădea nici o atenţie. Cu ultima sforţare a corpului lui contorsionat, se arcui şi-l aruncă pe Lucky în aer, scăpând cu această ocazie de strânsoare.

La atingerea podelei, Lucky s-a rostogolit, ridicându-se cu uşurinţă în picioare. Dar Evans, căzut pe spate, leşinase.

— Bigman! spuse Lucky, respirând din greu şi trecându-şi rapid mâna prin păr.

— Iată-mă, spuse micuţul, zâmbind şi legănând pe un deget blasterul. Eram pregătit, pentru orice eventualitate, ştii…

— Foarte bine, Bigman. Lasă blasterul şi ai grijă de Lou. Fii atent la oase rupte. Apoi leagă-l strâns.

Lucky era din nou la comenzile Hildei. Cu o infinită precauţie, o întoarse pe Hilda către rămăşiţele uriaşului cadavru al peticului abisal pe care îl omorâse cu câteva ore mai înainte.

Mica stratagemă a lui Lucky reuşise. Sperase că broaştele-V, în preocupările lor mentaliste, nu au idee despre adevăratele dimensiuni fizice ale peticului abisal şi că lipsa de experienţă în călătoriile submarine le va împiedica să-şi dea seama de uşoara deviere de la curs efectuată de Bigman. Întreaga cacealma constase în cele spuse de Lucky lui Bigman când acesta urma să întoarcă nava spre oraş, sub ameninţarea blasterului lui Evans.

„Curs coliziune petic”, spusese Lucky.

Cursul Hildei era din nou schimbat. Iar botul era îndreptat spre suprafaţă.

Evans, legat de scaunul lui, se uita la Lucky cu o privire mai mult decât ruşinată.

— Te rog să mă ierţi.

— Te înţelegem, Lou. Nu-ţi mai face scrupule inutile, spuse Lucky abia şoptit. Dar nu te putem lăsa liber, cel puţin o vreme, înţelegi, nu?

— Cum să nu? Legaţi-mă mai bine. Merit. Dar, crede-mă, Lucky, în cea mai mare parte nici nu-mi amintesc cum a fost.

— Prietene, cel mai bine ar fi să tragi un pui de somn, spuse Lucky, trăgându-i un pumn prietenesc în umăr. O să te trezim când ajungem la suprafaţă, dacă va fi nevoie.

Apoi, câteva minute mai târziu, îi dădea indicaţii cu voce joasă lui Bigman.

— Bigman, adună toate blasterele din navă. De fapt, orice armă. Caută-le în dulapuri, rastele, sertare, peste tot.

— Ce vrei să faci cu ele?

— Vreau să le arunc.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Sau tu, sau eu am putea intra sub influenţa broaştelor-V şi nu vreau nimic care să ducă la repetarea celor întâmplate adineauri. Oricum, împotriva broaştelor-V armele acestea de tip fizic sunt inutile.

Unul după altul, două blastere, plus biciurile electrice de la fiecare costum submarin trecură în ejectorul de gunoaie. Deschiderea acestuia se găsea într-un perete şi semăna teribil cu o uşă de dulap. Valvele unidirecţionale lăsară armele să se îndrepte spre fundul oceanului.

— Află că mă simt de parcă aş fi dezbrăcat, murmură Bigman, privind ţintă prin hubloul de la babord, parcă încercând să mai vadă o dată armele dispărute.

Dar n-a reuşit să vadă decât lumina fosforescentă fulgerătoare a unui peşte-săgeată. Nimic altceva.

Indicatorul de presiune a apei scădea încet. Plecaseră de la adâncimea de 850 de metri, iar acum se aflau la mai puţin de 600.

Bigman continua să se uite pe hubloul de la babord.

Lucky se uita la el.

— Cauţi ceva?

— Mă tot gândeam, spuse Bigman, că ar trebui să se mai lumineze pe măsură ce ne apropiem de suprafaţă.

— Mă îndoiesc, răspunse Lucky. Pătura de alge acoperă foarte strâns suprafaţa oceanului. Scăpăm de întuneric doar după ce am depăşit oglinda apei.

— Crezi că ne-am putea întâlni cu un trauler de cules alge, Lucky?

— Sper că nu.

Se aflau acum la 450 de metri.

Bigman vorbea despre lumină în efortul vizibil de a-şi schimba cursul gândurilor.

— Lucky, ia zi-mi tu, cum se face că în aerul de pe Venus e atâta bioxid de carbon? Doar sunt atâtea plante! Iar plantele scot oxigenul din bioxidul de carbon, nu?

— Pe Pământ, aşa fac. Dar îmi amintesc că la cursul de xeno-botanică ni s-a spus că viaţa vegetală venusiană are un truc propriu. Plantele terestre eliberează oxigenul în aer; plantele venusiene îl stochează în ţesuturi, sub forma unor compuşi bogaţi în oxigen.

Lucky vorbea absent, de parcă el însuşi se ferea să nu cumva să intre în nişte gânduri prea profunde.

— De asta nici un animal venusian nu respiră. Obţin tot oxigenul necesar din hrană.

— Să vezi şi să nu crezi! spuse uluit Bigman.

— Se pare că hrana lor e chiar prea bogată în oxigen, altfel nu ar fi atât de amatoare de hrană săracă în oxigen, cum ar fi vaselina aceea cu care sunt hrănite broaştele-V. Asta e teoria mea, cel puţin.

Se aflau acum la doar 250 de metri de suprafaţă.

— Apropo, să nu uit, mi-a plăcut cum ai programat traiectoria. Mă refer la modul în care ai lovit monstrul. Bravo, Bigman.

— Păi n-a fost mare lucru, spuse Bigman, roşind de plăcere la lauda lui Lucky.

Se uită la cadranul de presiune. Acesta arăta o sută cincizeci de metri până la suprafaţă.

Se lăsă tăcerea.

Apoi începu să se audă deasupra lor o răpăială, o întrerupere bruscă a ascensiunii lor line, netede, a torsului uniform al motoarelor, apoi o iluminare bruscă a peisajului văzut prin hublou, ca şi o viziune apocaliptică a unui cer complet înnorat şi a apei pline cât vedeai cu ochii de frunze şi tulpini. Apa era presărată de mici izbucniri verticale.

— Plouă, spuse Lucky. Mi-e teamă că va trebui să stăm liniştiţi şi să aşteptăm venirea broaştelor-V.

— Păi, iată-le, deja, spuse Bigman sec.

La vedere, chiar lângă hublou, privind solemn în nava ieşită din întuneric, se aflau nişte ochi negri, lichizi, privindu-i solemn, nişte picioare strânse şi nişte degete prinse de o tulpină de iarbă de mare, pentru stabilitate: o broască-V!

13. ÎNTÂLNIREA MINŢILOR

Hilda ieşea destul de mult din apă şi era antrenată de valurile oceanului venusian. Răpăiala ploii puternice şi constante care lovea coca vasului suna ca o tobă, cu un ritm aproape terestru. Lui Bigman, marţian, noţiunea de ploaie şi aceea de ocean îi erau străine, dar lui Lucky sunetul îi aminti imediat de acasă.

— Uită-te numai la broasca asta, Lucky, uită-te la ea!

— Mă uit, răspunse calm Lucky.

Bigman şterse sticla cu mâneca şi se trezi că stă cu nasul lipit de hublou, ca să vadă mai bine.

Dintr-o dată se gândi că ar fi mai bine să nu se apropie atât de tare.

Se retrase brusc, apoi duse deliberat degetele mici ale mâinilor la colţurile gurii şi le depărtă. Apoi execută o strâmbătură, cu limba scoasă şi cu ochii privind cruciş, fluturând din degete.

Broasca-V se uita la el cu solemnitate. Nici un muşchi nu i se clintise de la întâlnire. Pur şi simplu stătea acolo şi se clătina cu demnitate în bătaia valurilor. Nu părea să-i pese, nici să fie conştientă de apa care o mişca de colo-colo.

Bigman îşi strâmbă şi mai tare faţa şi adresă un „A-a-a” creaturii.

— Ce faci, Bigman? se auzi vocea puternică a lui Lucky, de peste umărul lui.

Bigman sări ca ars, îşi luă mâinile de la gură şi lăsă faţa să-şi recapete aspectul de spiriduş iniţial. Spuse, zâmbind:

— Tocmai îi arătam broaştei-V ce cred eu despre ea.

— Iar ea tocmai îţi arăta ce crede ea despre tine!

Lui Bigman i se opri inima în loc. Auzise o dezaprobare clară în glasul lui Lucky. Corect: într-o asemenea stare de criză, într-un asemenea pericol, lui Bigman îi ardea de strâmbături. Îl cuprinse ruşinea.

Începu să vorbească cu glas tremurat:

— Lucky, crede-mă, nu ştiu ce m-a apucat.

— Ei, sau ele ştiu, spuse şuierat Lucky. Nu te-ai prins? Broaştele-V îţi simt cele mai slabe puncte. Oricum ar face-o, ţi se târăsc până în minte şi odată ajunse acolo, nu mai ai cum să le faci să plece. De aceea, nu urma nici un impuls până ce te-ai gândit foarte bine la el.

— Da, Lucky, se auzi murmurul lui Bigman. Acum ce urmează?

Lucky se uită prin navă. Evans dormea şi se clătina în somn, respirând cu dificultate. Ochii lui Lucky rămaseră pironiţi asupra lui o vreme, apoi se întoarseră spre Bigman.

— Lucky? se auzi vocea timidă a lui Bigman.

— Ce este?

— Păi nu ai de gând să chemi staţia spaţială?

O clipă, Lucky se uită buimăcit la micul lui partener. Apoi cutele dintre ochi se neteziră, iar el şopti:

— Mare Galaxie! Uitasem! Uitasem, Bigman. Nici nu mi-a trecut prin cap că pentru asta am venit aici.

Bigman arătă cu un deget spre hubloul prin care broasca-V se uita la ei cu ochi de bufniţă.

— Vrei să spui că asta…?

— Care asta? Astea, poate. Spaţiule mare, cred că sunt mii de broaşte-V aici!

Pe jumătate ruşinat, Bigman recunoscu în sinea lui că se bucură: se bucura că şi Lucky e prins, ca şi el, în capcana creaturilor. Se simţea eliberat de povara că s-ar putea simţi prea ataşat de el. La urma urmei, Lucky nu avea nici un drept…

Bigman îşi opri cursul gândurilor, îngrozit. Începea să aibă resentimente faţă de Lucky! El! Nu, nu se putea. Deci era lucrătura lor.

Cu o sălbăticie invizibilă în afară, îşi goli grăbit toate gândurile din minte şi se concentră asupra lui Lucky, ale cărui degete erau acum pe transmiţător, lucrând la acordul foarte fin necesar pentru transmisiile spaţiale.

Apoi capul lui Bigman tresări amplu, la auzul brusc al unui sunet nou şi straniu.

Era o voce fără intonaţie, care spunea:

— Nu încerca a te atinge de maşina ta de sunete la depărtare. Noi nu dorim asta.

Bigman se răsuci brusc. Îi căzuse falca de mirare şi aşa i-a stat clipe lungi. Spuse:

— Cine a spus asta? Unde e?

— Ia-o mai moale, Bigman, spuse Lucky. A fost în capul tău.

— Broaştele-V? Nu se poate!

— Galaxie mare! Cine altul?

Iar Bigman se întoarse la activitatea lui iniţială, aceea de a căsca ochii mari la broasca-V care se clătina în apă.

La viaţa lui, Lucky mai simţise o singură dată atingerea unei minţi străine asupra gândurilor lui. Asta se întâmplase în ziua în care întâlnise fiinţele acelea imateriale, din energie pură, care locuiau în cavernele profunde din scoarţa lui Marte. Dar acolo fusese din voinţa lui proprie, iar intrarea în mintea lui fusese fără chinuri, fusese chiar plăcută. Îşi dăduse şi atunci seama de propria neputinţă şi neajutorare, dar în acelaşi timp se simţise eliberat de orice urmă de teamă.

Dar acum se afla în faţa a ceva cu totul diferit. Degetele mentale din interiorul craniului lui îşi forţaseră drumul, iar el le simţea cu durere, cu scârbă şi ură.

Mâna lui Lucky căzuse inertă de pe butoanele transmiţătorului, iar el nu simţea nici un îndemn să o ridice la loc. Uitase din nou.

Vocea răsună încă o dată:

— Vibrează aerul cu gura ta.

— Adică să vorbesc? întrebă mirat Lucky. Nu poţi auzi gândurile când nu vorbim?

— Le putem auzi doar slab şi incert. Este foarte dificil, dacă nu te-am studiat mai înainte. Dacă vorbeşti, gândurile tale sunt mai precise şi le putem auzi.

— Noi vă auzim fără nici o problemă, spuse Lucky.

— Da. Noi putem trimite gânduri cu putere şi exactitate. Voi nu puteţi.

— Ai auzit tot ce am spus până acum?

— Da.

— Ce doreşti de la mine?

— Am detectat în mintea ta gânduri despre o organizaţie alcătuită din cei ca tine, dincolo de sfârşit, de cealaltă parte a cerului. Tu îi spui Consiliu. Noi dorim să cunoaştem mai multe despre aceasta.

În sinea sa, Lucky simţea o satisfacţie fulminantă. Căpătase răspuns la cel puţin o întrebare. Câtă vreme el era singur, un individ, inamicul se mulţumise să încerce să-l omoare. Dar în ultimele ore inamicul descoperise că el a intrat prea adânc în măruntaiele situaţiei, iar acum inamicul era îngrijorat.

Oare ceilalţi membri ai Consiliului învaţă tot atât de repede în situaţii date? Oare care era natura acestui Consiliu?

Lucky înţelegea perfect curiozitatea inamicului, noua stare de prudenţă, dorinţa subită de a învăţa mai multe lucruri de la el, înainte de a-l omorî. Nu e de mirare că inamicul se ferise să-l omoare, chiar şi atunci când blasterul lui Evans era îndreptat asupra unui Lucky neajutorat. Poate că ezitase prea mult.

Dar Lucky îşi îndepărtă iute acest gând. La urma urmei, s-ar putea chiar să nu fie în stare să înţeleagă bine gândurile nespuse. Pe de altă parte, puteau şi să mintă…

Spuse brusc:

— Ce aveţi împotriva celor ca mine?

— Nu putem vorbi ceea ce nu este aşa, răspunse vocea plată, lipsită de emoţie.

Lucky strânse puternic din fălci, gândind febril. Oare să-i fi înţeles ultimele gânduri, cum că broaştele-V ar putea minţi? Trebuia să fie prudent, foarte prudent.

Vocea continuă:

— Noi nu gândim bine despre cei ca tine. Ei sfârşesc viaţă. Ei sunt mâncători de carne. Este rău să fii inteligent şi să mănânci carne. Dacă mănânci carne, trebuie să sfârşeşti viaţă care trăieşte, iar un mâncător de carne inteligent face mai mult rău decât unul fără minte, pentru că el poate gândi mai multe căi de a sfârşi viaţa. Voi aveţi

tuburi mici care pot sfârşi viaţa la mai multe fiinţe dintr-o dată.

— Dar nu omorâm broaşte-V, nu vă omorâm pe voi.

— Ne-aţi omorî, dacă v-am lăsa. Voi vă omorâţi unii pe alţii, în grupuri mici sau grupuri mari.

Lucky evită să comenteze ultima remarcă. Spuse doar:

— Şi ce vreţi de la cei ca mine?

— Sunteţi tot mai mulţi pe… Venus, spuse vocea. Vă răspândiţi şi ocupaţi loc.

— Noi nu putem să luăm prea mult spaţiu, raţionă Lucky. Nu putem construi oraşe decât în apele puţin adânci. Adâncurile vor fi întotdeauna ale voastre, iar ele formează nouă părţi din zece ale oceanului. În plus, noi vă putem ajuta pe voi. Dacă voi aveţi ştiinţa minţii, noi o avem pe cea a materiei. Aţi văzut oraşele noastre şi maşinile de metal strălucitor care zboară prin apă şi aer spre lumi de partea cealaltă a cerului. Cu puterea noastră, gândiţi-vă cât de mult v-am putea ajuta.

— Noi nu avem nevoie de nimic. Noi trăim şi gândim. Noi nu ne temem şi noi nu urâm. Ce putem să ne dorim mai mult? Ce am putea face cu oraşele voastre, cu metalul şi cu navele voastre? Cum pot ele să ne facă viaţa mai bună?

— Să înţeleg că vreţi să ne omorâţi pe toţi?

— Noi nu dorim să sfârşim viaţă. Este destul ca noi să vă stăpânim minţile, ca să ştim că nu veţi face rău.

Lucky avu o viziune fulgerătoare (a lui? implantată?) a unei specii autonome de oameni venusieni, trăind şi mişcându-se sub controlul băştinaşilor dominanţi, rupând treptat toate legăturile cu Pământul, cu generaţii după generaţii de sclavi tot mai benevoli.

Spuse, cu cuvinte de care nu era încredinţat pe de-a întregul:

— Oamenii nu pot permite să fie controlaţi mental.

— Este singura cale, iar voi trebuie să ne ajutaţi.

— Nu vă vom ajuta.

— Nu aveţi de ales. Trebuie să ne spui despre acele pământuri de dincolo de cer, despre organizaţia de oameni

ca tine, despre ce vor face ei împotriva noastră şi cum să ne apărăm de ei.

— Nu aveţi cum să mă obligaţi să fac asta.

— Nu avem? întrebă vocea. Gândeşte-te, atunci. Dacă nu ne spui informaţia cerută de noi, îţi vom cere să cobori înapoi în ocean în maşina ta de metal strălucitor şi să deschizi maşina pentru ape.

— Şi să mor? întrebă ironic Lucky.

— Va fi necesar să vă terminaţi vieţile. Cu ştiinţa voastră, nu ne permitem să vă lăsăm să vă amestecaţi iar cu cei ca voi. Puteţi vorbi cu ei şi puteţi să generaţi represalii. Iar aceasta nu ar fi bine.

— Atunci nu am nimic de pierdut dacă nu vă spun nimic.

— Ai mult de pierdut. Dacă refuzi să ne dai ceea ce cerem, va trebui să intrăm în mintea ta cu forţa. Iar aceasta nu este eficient. Se poate pierde mult din valoarea minţii. Pentru a diminua acest pericol, va trebui să analizăm mintea ta bucată cu bucată, ceea ce va fi neplăcut pentru tine. Ar fi mult mai bine pentru noi şi pentru tine dacă ne vei ajuta din propria voinţă.

— Nu.

Şi Lucky clătină hotărât din cap. Urmă o pauză. Apoi vocea reveni:

— Deşi cei ca tine sunt meniţi sfârşitului de viaţă, ei se tem de sfârşitul propriei vieţi. Noi te vom elibera de această frică, dacă ne ajuţi. Când vei coborî în ocean, pentru a termina viaţa ta, noi vom înlătura teama din mintea ta. Dar dacă alegi să nu ne ajuţi, vom forţa sfârşitul vieţii tale oricum, dar nu vom înlătura teama. O vom intensifica.

— Nu, spuse Lucky, şi mai puternic.

O altă pauză, mult mai lungă. Apoi vocea spuse din nou:

— Noi nu cerem ştiinţa ta din teamă pentru siguranţa noastră, ci pentru a ne feri de măsuri mult mai neplăcute. Dacă rămânem cu cunoştinţe incerte despre cum să ne ferim de cei ca tine din cealaltă parte a cerului, atunci vom fi nevoiţi să aducem sfârşitul vieţii pentru toţi cei ca tine din lumea noastră. Vom lăsa oceanul să intre în oraşele lor, aşa cum aproape am făcut cu unul dintre ele. Viaţa se va sfârşi

pentru cei ca tine, ca şi cum ai stinge un foc. Va fi stinsă şi nu va mai arde niciodată.

Lucky râse tare:

— Încercaţi să mă obligaţi! spuse el cu emfază.

— Să te obligăm, ce?

— Să mă faceţi să vorbesc. Să mă faceţi să trimit nava înapoi în adâncuri. Încercaţi să mă obligaţi să fac orice.

— Crezi că nu putem?

— Ştiu că nu puteţi.

— Atunci uită-te în jurul tău şi vezi ce am realizat deja. Creatura ca tine care este legată se află sub comanda noastră. Creatura care stătea lângă tine este sub comanda noastră.

Lucky se roti pe loc. În tot acest timp nu auzise nici măcar o dată vocea lui Bigman. Parcă uitase cu totul de existenţa micului marţian. Iar acum îl vedea pe Bigman întins la podea, răsucit şi ghemuit la picioarele lui.

Lucky se lăsă în genunchi, descurajat, cu un nod în gât.

— L-aţi omorât?

— Nu, trăieşte. Nu este nici măcar grav rănit. Dar, după cum vezi, ai rămas singur. Nu ai pe nimeni care să te ajute acum. Ei nu au putut să se opună. Nici tu nu vei putea.

Cu faţa palidă, Lucky spuse:

— Nu, nu veţi reuşi să mă obligaţi la nimic.

— Ultima şansă. Ai de ales. Alegi să ne ajuţi, astfel încât viaţa ta să se sfârşească în linişte şi pace? Sau vei refuza să ne ajuţi, iar viaţa ta va trebui să se sfârşească în durere şi suferinţă, urmată, probabil, de sfârşitul vieţii tuturor oamenilor din oraşele de sub ocean? Care este alegerea? Oferă-ne răspunsul tău!

Cuvintele reverberau în capul lui Lucky, în vreme ce el se pregătea să facă faţă, singur, fără nici un prieten, atacurilor unei puteri mentale pe care nu ştia cum s-o contracareze, cu excepţia unei hotărâri încăpăţânate.

14. BĂTĂLIA MINŢILOR

Cum poţi să ridici o barieră în calea unui atac mental? Lucky avea dorinţa de a rezista, dar nu erau muşchi pe care să-i încordezi, nu exista nici un gardian pe care să-l îndepărteze, nici o cale de a răspunde cu violenţă la violenţă. Trebuia să rămână exact aşa cum era, rezistând la toate impulsurile care îi inundau mintea, gânduri dintre care îi era foarte greu să spună care erau ale lui şi care nu.

Cum să-şi dea seama dacă un gând era al lui? Ce dorea el cu adevărat să facă? Ce şi-ar fi dorit el să facă cel mai mult?

Dar nimic nu-i venea în minte. Mintea lui era ca o pagină goală. Dar sigur trebuia să existe o cale. Nu ajunsese până aici fără un plan de acţiune.

Până aici?

Apoi îşi aminti. Iniţial, fusese la fundul oceanului.

Asta este. În adâncurile minţii lui, îşi amintea.

Era într-o navă. Venise la suprafaţă de la fundul oceanului. Era acum la suprafaţa apei. Bun. Ce urmează?

Dar de ce la suprafaţă? Începea să-şi amintească, vag, că în adâncuri era mai sigur.

Îşi înclină cu mare dificultate capul, îşi închise ochii şi-i deschise iarăşi. Gândurile îi erau tari, grele. Trebuia să trimită un mesaj undeva… undeva… despre ceva…

Trebuia să trimită un mesaj.

Mesaj.

Şi dintr-o dată străpunse vălul uitării! Era de parcă undeva, la mulţi kilometri în fiinţa lui, cineva proptise un umăr într-o uşă şi o deschisese. Dintr-o dată, avea clară misiunea lui, îşi amintea ceva ce uitase.

Radioul navei şi staţia spaţială, evident.

Le strigă, răguşit:

— Nu m-aţi prins! M-aţi auzit? îmi amintesc, şi n-am să mai uit niciodată!

Nici un răspuns.

Striga tare, incoerent. Mintea îi era slab ocupată cu imaginea unui om care se luptă cu o supradoză de tranchilizante. Ţine muşchii activi, gândea el. Continuă să mergi. Continuă să mergi.

În cazul lui, trebuia să-şi păstreze activă mintea, trebuia să ţină în funcţiune fibrele mentale. Să facă ceva… Să facă ceva. Dacă te-ai oprit, te-au prins.

Continua să strige, iar sunetul devenea cuvânt:

— Am s-o fac. Am s-o fac!

S-o fac… Dar ce? Ce să fac? Simţea că lunecă iar în uitare.

Îşi repetă febril: „Să trimit o radiogramă la staţie… la staţie…” Dar cuvintele îşi pierdeau treptat din semnificaţie.

Acum se deplasa. Corpul i se mişca stângaci, de parcă articulaţiile îi erau de lemn, prinse în cuie. Dar se întorcea. Era cu faţa la radio. Vedea radioul clar, dar apoi era ca în ceaţă. Mintea i se îndrepta către misiunea asumată, iar radioul era din nou limpede la vedere. Vedea transmiterul, vedea comenzile de stabilire a distanţei şi condensatorii de frecvenţă. Putea să-şi amintească şi să înţeleagă cum funcţionează.

Făcu un pas în faţă, un pas târât şi chinuitor, marcat de senzaţia copleşitoare a unor spini incandescenţi care îi străpung tâmplele.

Se împiedică şi căzu în genunchi, apoi se ridică din nou, în dureri cumplite.

Cu ochii împăienjeniţi de durere, încă putea vedea radioul. Mai întâi mişcă un picior, apoi pe celălalt.

Radioul părea la o sută de metri, avea contururi nesigure şi era înconjurat de o ceaţă sângerie. Iar bubuiturile din capul lui Lucky creşteau în intensitate cu fiecare pas.

Se lupta să ignore durerea, să vadă doar radioul, să se gândească doar la radio. Îşi forţa picioarele să se deplaseze împotriva rezistenţei ca de cauciuc, le târa unul câte unul.

În cele din urmă, cu mâna întinsă, când degetele erau la cincisprezece centimetri de panoul de comandă al undelor ultrascurte, Lucky ştiu că rezistenţa lui a ajuns la capăt.

Oricât ar fi încercat, nu mai putea scoate nimic de la trupul lui epuizat. Era terminat. Totul se sfârşise.

Hilda era scena unei paralizii generalizate. Evans zăcea inconştient în colţul lui; Bigman era ghemuit la podea; iar Lucky, deşi se încăpăţâna să rămână în picioare, părea mort, iar singurul semn că trăieşte era tremurul nervos al vârfurilor degetelor.

Vocea rece din mintea lui Lucky răsună din nou, în monotonia ei inexorabilă, egală:

— Eşti neajutorat, dar nu-ţi vei pierde cunoştinţa precum camarazii tăi. Vei suferi această durere până când te vei decide să scufunzi nava, să ne spui ce dorim să ştim şi să-ţi termini viaţa. Noi avem răbdarea de a aştepta. Nu există cale de a ne rezista. Nu putem fi mituiţi, nu putem fi ameninţaţi!

Lucky simţi, prin durerea torturii, prin mintea lui chinuită, că a apărut ceva nou, avea senzaţia că se va întâmpla o revoluţie.

Nu pot fi mituiţi. Nici ameninţaţi…

Mituiţi?

Chiar prin ceaţa semiconştienţei lui răsări o scânteie.

Abandonă radioul, îşi întoarse gândurile în altă parte şi brusc o parte din durere se atenuă. Lucky făcu un pas şovăielnic, depărtându-se de radio, iar durerea se atenuă şi mai mult. Îşi luă gândul cu totul de la radio.

Lucky încerca să nu gândească. Încerca să acţioneze automat, fără o planificare. Deci ei se concentrau ca să-l oprească să atingă radioul. Probabil că nu sunt în stare să-şi închipuie pericolul care îi paşte. Inamicul nu are dreptul să-i cunoască intenţiile şi să încerce să-l oprească. Nu are voie să-l oprească.

Nu are voie.

Ajunsese la dulăpiorul cu cele necesare pentru primul ajutor. Îi deschise uşiţa larg. Acum deja nu mai vedea clar şi pierdu secunde preţioase bâjbâind.

Vocea spunea răbdătoare:

— Care este decizia ta? Iar tânărul consilier fu din nou lovit de cumplita durere care tindea să-l încovoaie.

Lucky reuşise să găsească ce-şi propusese: un borcănel plat de compus siliconic albastru. Degetele îi săpară amarnic prin acoperământul de bumbac, pentru butonul microcâmpului paramagnetic care ţinea borcănaşul închis ermetic.

Simţi vag butonul în vârful unui deget. Văzu la fel de vag capacul deplasându-se şi căzând într-o parte. Auzi vag sunetul metasticului lovit de metal. Ameţit vedea că borcanul era deschis şi-l duse, ca prin ceaţă, spre ejector. Ridică mâna.

Durerea se întorsese cu toată furia posibilă.

Braţul stâng ridicase deschiderea batantă a ejectorului, iar cel drept ridica tremurător preţiosul borcan spre deschiderea largă de cincisprezece centimetri.

Braţul i se mişca înnebunitor de încet. Nu mai putea vedea. Totul era acoperit de o ceaţă roşiatică.

Îşi simţi braţul şi borcanul ţinut de el atingând peretele. Împinse, dar nu voia să se mişte mai departe. Degetele mâinii stângi începură să pipăie în sus şi în jos de la locul în care găsise uşiţa ejectorului. Atinse borcanul.

Nu îndrăznea să-i mai dea drumul din mâna dreaptă. Dacă îl scăpa, n-ar mai fi găsit puterea de a-l ridica din nou.

Îl ţinea cu ambele mâini şi-l trăgea cu ambele mâini în sus. Urca centimetru cu centimetru, în vreme ce Lucky se apropia tot mai mult de limita leşinului.

Iar borcanul dus a fost!

I se părea că aude la un milion de kilometri şuieratul aerului comprimat. Ştiu atunci că borcanul fusese ejectat în caldul ocean venusian.

O clipă, durerea se amplifică dincolo de limita suportabilului, dar apoi, după o uriaşă strângere, dispăru complet.

Lucky se îndreptă cu atenţie şi se depărtă de perete. Faţa şi tot trupul îi erau leoarcă de sudoare, iar mintea îi era plină de vârtejuri.

Se îndreptă către emiţător cât de rapid îi permiteau paşii şovăielnici. De data asta, nu l-a mai oprit nimic.

Evans şedea în scaunul lui, cu faţa ascunsă în palme. Înghiţise apă ca un disperat în deşert şi spunea încontinuu: „Nu-mi amintesc nimic, nu-mi amintesc nimic.”

Bigman, gol până la brâu, îşi ştergea capul şi pieptul cu o cârpă umedă. Pe faţă i se vedea un zâmbet tremurat.

— Ba eu îmi amintesc. Îmi amintesc tot. Într-o clipă eram în picioare şi ascultam vocea aia, Lucky, apoi, fără avertisment, eram trântit la podea. Nu mai simţeam nimic, nu-mi puteam întoarce capul, nu puteam nici măcar să clipesc din ochi, dar am auzit tot ce se întâmpla. Am auzit vocea şi tot ce-ţi spunea, Lucky, apoi te-am văzut pornind spre radio…

Pufni şi clătină din cap.

— Să ştii că n-am reuşit din prima, spuse Lucky cu voce slabă.

— Habar n-am avut. Nu mai erai în câmpul meu de vedere, iar după aceea tot ce am putut să fac a fost să stau acolo întins şi să aştept să transmiţi mesajul. Nu se întâmpla nimic, aşa că mi-am închipuit că şi pe tine te-au prins. În mintea mea, ne vedeam pe toţi trei întinşi la podea, într-o viaţă fără viaţă. Totul se terminase, iar eu nu puteam mişca un deget. Nu puteam decât să respir. Apoi ai revenit în faţa ochilor mei şi-mi venea să râd, să plâng şi să strig în acelaşi timp, dar nu puteam decât să stau acolo întins şi atât. Te-am văzut apropiindu-te de perete şi nu-mi puteam închipui ce Spaţiul mamii lui îţi venise taman atunci să faci, dar după câteva minute totul era terminat. Mamă, mamă!

Evans spuse prudent:

— Şi chiar ne întoarcem spre Aphrodite, Lucky? Nu încape nici o îndoială?

— Dacă instrumentele nu ne mint, ne întoarcem exact acolo. Iar eu personal am încredere în instrumente, spuse Lucky. Când o să ajungem în oraş şi o să avem puţin timp liber, o să avem parte toţi de nişte îngrijiri medicale.

— Somn! insistă Bigman. Atâta vreau. Vreau să dorm două zile ca un bolovan.

— O să ai parte şi de asta, în mod sigur, spuse Lucky.

Dar Evans era mult mai marcat de experienţă decât ceilalţi doi. Arăta asta prin modul în care îşi strânsese braţele şi se chircise, se ghemuise în scaunul lui.

— Oare nu mai interferă cu noi? spuse el cu temere.

Era clar la cine se referă.

— Nu pot să garantez, veni răspunsul lui Lucky, dar partea cea mai rea a afacerii s-a încheiat. Am reuşit să iau legătura cu staţia spaţială.

— Eşti sigur? Nu încape nici o îndoială?

— Nici cea mai mică îndoială. Chiar mi-au asigurat un releu spre Pământ şi am vorbit chiar cu Conway. Partea asta a problemei e rezolvată.

— Atunci s-a rezolvat totul, jubilă Bigman. Pământul e pregătit. Cunoaşte adevărul despre broaştele-V.

Lucky zâmbea, fără a comenta afirmaţia.

Bigman continuă:

— Lucky, încă ceva. Spune-mi şi mie ce s-a întâmplat în realitate. Cum ai reuşit să scapi din strânsoarea lor? Nisipuri marţiene! Cum ai făcut?

— Ceva ce ar fi trebuit să fac din capul locului, dacă eram deştept. Am fi fost scutiţi de o grămadă de necazuri inutile. Vocea ne-a spus că tot ce vor ei de la viaţă e să trăiască şi să gândească. Îţi aminteşti, Bigman? După aceea, a spus că nu există nici o cale de a fi ameninţaţi sau mituiţi. Abia în ultima clipă mi-am dat seama că eu şi cu tine ştim mai bine cum stau lucrurile.

— Eu ştiu mai bine? întrebă Bigman interzis.

— Categoric. Tu ai descoperit, la două minute după ce ai văzut prima broască-V, că au nevoie de la viaţă de mai mult decât să trăiască şi să gândească. Ţi-am vorbit în drumul nostru spre suprafaţă despre modul în care plantele venusiene stochează oxigenul şi cum animalele venusiene îşi capătă oxigenul din hrană şi deci nu au nevoie să respire. De fapt, ţi-am spus că probabil au prea mult oxigen şi că de aceea sunt nebune după hrană săracă în oxigen, cum ar fi hidrocarburile. Îţi aminteşti de vaselina aceea pentru mecanisme?

Ochii lui Bigman erau mai-mai să iasă din orbite.

— Normal că-mi amintesc.

— Gândeşte-te cât de mult duc cei de aici dorul hidrocarburilor. Probabil că la fel simte şi un copil că vrea o bomboană.

Bigman se repetă:

— Normal.

— Broaştele-V ne aveau sub control mental, dar pentru a ne menţine sub control era nevoie să se concentreze. Trebuia să le distrag cumva de la efortul de concentrare, cel puţin pe cele mai apropiate de navă, a căror influenţă era cea mai puternică. De aceea, mi-a fost clar că trebuie să lansez în apă cel mai evident lucru.

— Despre ce vorbeşti? Nu mă mai fierbe atâta, Lucky!

— Am aruncat în ocean un borcan cu jeleu de petrol, pe care l-am scos din dulăpiorul medical de la bord. E o hidrocarbură pură, mult mai pură decât vaselina de mecanisme. Nu i-au putut rezista. Chiar când era la mijloc o miză atât de mare, nu i-au putut rezista. Cei mai apropiaţi de noi s-au scufundat după borcan. Cei mai îndepărtaţi se aflau în legături mentale cu ei, iar minţile li s-au îndreptat instantaneu spre hidrocarbură. Au pierdut controlul nostru şi am putut să transmit mesajul. Asta e tot.

— Deci s-a zis cu ei, spuse Evans.

— În privinţa asta, spuse Lucky, nu sunt deloc sigur. Mai există nişte detalii…

Se întoarse, încruntat, plescăind înciudat din buze: spusese prea multe.

Cupola strălucea mirific în hubloul babordului, iar Bigman simţea cum i se topeşte inima de atâta frumuseţe. Mâncase, trăsese şi un pui de somn, deci îi revenise cu totul cheful de viaţă efervescent, care îl caracteriza. Lou Evans îşi revenise considerabil după starea deznădăjduită în care se aflase. Numai Lucky nu-şi pierduse circumspecţia.

— Lucky, ascultă la mine, broaştele alea sunt demoralizate. Ascultă aici, nu ne-am întors noi cale de două sute de kilometri şi nu ne-a atins una măcar? Ei?

— În clipa asta, singura mea grijă este de ce nu primesc nici un răspuns din cupolă, spuse Lucky.

Şi Evans era încruntat:

— N-ar trebui să le ia atât de mult.

Bigman se uită de la unul la altul.

— Doar nu credeţi că s-a întâmplat ceva urât în oraş, nu?

Lucky îi făcu un semn cu mâna să facă linişte. În receptor se auzi, vorbind încet şi rapid, o voce:

— Identificarea, vă rog.

— Aceasta este o navă arondată Consiliului, numită Hilda, punct de pornire Aphrodite, destinaţie Aphrodite. La comandă, David Starr, care vă vorbeşte.

— Va trebui să aşteptaţi.

— Din ce motive, vă rog?

— Toate ecluzele sunt pe moment în funcţiune.

Evans se încruntă şi murmură:

— Lucky, asta e imposibil.

— Când se va elibera o ecluză? întrebă Lucky. Daţi-mi poziţia ei şi dirijaţi-mă într-acolo prin ultrasemnale.

— Va trebui să aşteptaţi.

Legătura rămăsese deschisă în continuare, dar omul de la capătul celălalt nu mai spunea nimic.

Bigman sări indignat:

— Lucky, cheamă-l pe consilierul Morriss. O să ia măsuri.

Evans interveni ezitant:

— Morriss mă consideră un trădător. Lucky, dacă o să considere că te-ai dat de partea mea?

— Dacă ar fi aşa, răspunse Lucky, atunci e mai mult decât doritor să ne vadă în oraş. Nu, părerea mea e că omul care ne-a vorbit este sub control mental.

— Ca să ne oprească să intrăm, întrebă Evans. Vorbeşti serios?

— Vorbesc serios.

— Dar nu au cum să ne împiedice să intrăm, până la urmă, dacă nu…

Iar Evans păli şi se duse cu paşi mari la hublou.

— Lucky, ai dreptate! Aduc un tun-blaster. Vor să ne facă una cu apa!

Bigman ajunsese şi el la hublou. Nu mai încăpea nici o îndoială: o secţiune a cupolei glisase lateral, iar prin ea, oarecum ireal să-l vezi în apă, se ivea un tub îndesat.

Bigman privea ţeava cum coboară şi se fixează pe ei, cu o oroare fascinată. Hilda nu era înarmată. Nu ar fi putut vreodată să spere să ajungă la o acceleraţie care s-o scoată din raza de acţiune a tunului. Aparent, nimic nu-i mai putea salva de la o moarte instantanee.

15. INAMICUL?

Dar chiar în timp ce Bigman simţea cum i se strânge stomacul la perspectiva de a fi distrus pe loc, el îl auzea pe Lucky vorbind energic în transmiţător:

— Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol… Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol… Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol… Submarinul Hilda…

De cealaltă parte izbucni o voce speriată:

— Aici Clement Heber, de la controlul ecluzei. Ce s-a întâmplat? Repet: ce s-a întâmplat? Clement Heber…

Bigman strigă fericit:

— Lucky, retrag blasterul!

Lucky răsuflă uşurat, dar foarte discret. Singurul semn că a fost într-o stare de tensiune. El spuse în continuare:

— Submarinul Hilda s-a prezentat pentru a intra în Aphrodite. Vă rog să ne repartizaţi o ecluză. Repet. Rog repartizare ecluză.

— Puteţi andoca la ecluza cincisprezece. Urmaţi semnalul direcţional. Se pare că aici există o oarecare confuzie.

Lucky se ridică şi-i spuse lui Evans:

— Lou, preia comanda şi du nava în oraş cât poţi de repede.

Îi făcu semn lui Bigman să vină cu el în cabina alăturată.

— C-ceai…

Bigman bolborosea ca o cafetieră veche.

Lucky suspină şi spuse:

— Îmi închipuisem că broaştele-V vor încerca să ne împiedice să intrăm, de aceea mă gândisem dinainte la trucul cu petrolul. Dar nu credeam că or să meargă atât de departe încât să ne ţintească cu un tun. De aia m-au trecut toate apele. Nu eram sigur deloc că folosirea ideii de petrol o să meargă.

— Şi de ce a funcţionat?

— Tot hidrocarbură. Petrolul este o hidrocarbură. Am transmis prin radio, iar broaştele-V care-i comandau pe gardienii cupolei au fost distrase.

— Dar de unde ştiau ei ce e ăla petrol?

— Bigman, mi-am reprezentat în minte ce credeam eu despre petrol. Braştele-V pot citi mintea, atunci când adaugi imaginilor mentale şi vorbirea.

Dar deodată vocea îi deveni un suspin:

— Asta n-are mare importanţă. Dacă sunt pregătite să ne distrugă, înseamnă că sunt pregătite pentru ceva foarte violent; sunt disperate. Şi noi suntem disperaţi. Trebuie să punem capăt problemei cât mai repede. O singură greşeală în acest stadiu şi suntem morţi.

Lucky scoase din buzunarul de la piept un scriber şi începu să scrie rapid pe o folie.

— Asta trebuie să faci atunci când îţi trimit cuvântul dat.

Ochii lui Bigman se făcură cât cepele.

— Dar, Lucky…!

— Sst! Nu folosi nici unul din cuvintele din bilet.

Bigman arătă printr-o înclinare că acceptă.

— Dar eşti sigur că aşa este?

— Sper, spuse Lucky, cu o figură neliniştită. Pământul a aflat de broaştele-V, aşa că acestea nu vor distruge omenirea. Dar ar putea să producă pagube aici, pe Venus. Trebuie să împiedicăm asta, într-un fel sau în altul. Înţelegi ce ai de făcut?

— Da.

— În acest caz…

Şi Lucky luă folia, mototolind-o. Pastila rămasă a băgat-o în buzunarul de la cămaşă.

— Lucky, suntem în ecluză, se auzi glasul lui Lou. În cinci minute suntem în oraş.

— Perfect. Cheamă-l pe Morriss prin radio.

Se aflau din nou la reprezentanţa Consiliului din Aphrodite, în aceeaşi cameră în care îl întâlniseră pentru prima oară pe Lou Evans; aceeaşi în care văzuseră pentru prima oară şi o broască-V, îşi aminti neliniştit Bigman. Se

cutremură gândindu-se la acele tentacule mentale care i se infiltraseră în cap pentru prima oară, fără ştirea lui.

Dar de data asta camera arăta altfel. Acvariul nu mai era, cum nu mai erau nici farfurioarele cu alune şi vaselină. Mesele înalte erau goale, în faţa ferestrei false.

Morriss arătase pe muteşte noua situaţie la intrarea lor. Obrajii lui durdulii se scofâlciseră, iar ochii erau marcaţi de cearcăne de oboseală. Până şi strângerea de mână era nesigură.

Bigman puse pe masă cu grijă ceea ce adusese. Pe cutie scria „Jeleu de petrol”.

Lou Evans şi Lucky se aşezară.

Morriss, rămas în picioare, spuse:

— Am scăpat de toate broaştele-V din clădire. Mai mult nu am putut, pentru că nu pot cere oamenilor să renunţe la animalele lor de casă fără un motiv întemeiat. Şi, evident, nu le-am putut furniza motivul.

— Va fi de ajuns, spuse Lucky, ca în timpul discuţiei noastre să ţii ochii îndreptaţi spre cutia asta cu hidrocarbură. Te rog să nu uiţi nici o clipă de existenţa ei în această cameră.

— Crezi că o să ajute? întrebă nesigur Morriss.

— Cred că o să ajute.

Morriss se opri în faţa lui Lucky. Vocea lui suna ca un bubuit:

— Starr, mie nu-mi vine a crede. Broaştele-V sunt în oraş de ani de zile. Le avem încă de la construirea oraşului.

— Trebuie să nu scapi din vedere… începu Lucky.

— …că sunt sub influenţa lor? Morriss se înroşise. Nu e adevărat. Neg cu hotărâre.

— Doctore Morriss, nu e ceva de care să te ruşinezi, spuse sec Lucky. Evans era sub controlul lor de zile întregi, iar eu şi Bigman am fost şi noi prinşi. Este posibil să crezi sincer că mintea ta nu a fost nici un moment atacată.

— Nu ai nici o dovadă, dar nu are importanţă, răspunse cu violenţă Morriss. Să presupunem că aveţi dreptate. Problema este, ce putem face? Cum luptăm cu ele? Să trimitem oamenii împotriva lor e inutil. Dacă aducem o flotă

să bombardeze Venus din spaţiu, s-ar putea să ne oblige să deschidem vanele ecluzelor şi să înecăm toate oraşele de pe Venus, drept răzbunare. Oricum, nu vom putea niciodată ucide toate broaştele-V de pe Venus. Au la dispoziţie ca să se ascundă trei trilioane şi jumătate de kilometri cubi de ocean şi dacă vor pot să se înmulţească foarte rapid. Este evident că faptul că ai avertizat Pământul este esenţial, recunosc, dar avem în continuare pe cap nişte probleme foarte mari.

— Ai dreptate, recunoscu Lucky, dar să ştii că nu am transmis pe Pământ totul. Nu aveam dreptul, câtă vreme nu ştiam totul. De pildă…

Interfonul licări, iar Morriss lătră în difuzor:

— Ce mai este?

— Lyman Turner, pentru audienţă, domnule, veni răspunsul.

— O clipă. Venusianul se aplecă spre Lucky şi-i spuse cu voce joasă: Eşti sigur că vrem să vină?

— Păi era vorba de întâlnirea pentru întărirea pereţilor partiţiilor de transită din interiorul oraşului, nu?

— Da, dar…

— Turner este în mod sigur victimă. In afară de noi, este funcţionarul cu un grad înalt pe care oricine l-ar alege ca să-l controleze. Evident că trebuie să-l vedem.

Morriss spuse în microfon:

— Trimite-l aici.

Faţa slăbănoagă a lui Turner, cu nasul încovoiat, era o mască a curiozităţii. Liniştea din cameră şi modul în care ceilalţi se holbau la el ar fi dat fiori chiar şi unui om mai puţin sensibil.

Lăsând geanta cu omniprezentul computer, el spuse:

— S-a întâmplat ceva rău, domnilor?

Încet, cu mare grijă, Lucky i-a prezentat în linii mari problema.

Gura lui Turner a rămas multă vreme căscată. După care a spus, slab de tot:

— Vreţi să spuneţi că… mintea mea…

— Cum altfel ar fi ştiut omul de la ecluză modalitatea exactă de a scăpa de intruşi? Nu avea nici pregătirea, nici inteligenţa necesară, şi cu toate acestea s-a baricadat acolo absolut perfect.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Niciodată nu m-am gândit la asta.

Vocea lui Turner devenise un murmur incoerent.

— Cum de mi-a scăpat aşa ceva?

— Pur şi simplu ţi s-a comandat să-ţi scape totul.

— Ce ruşine îmi e…

— Să ştii că nu eşti singur, Turner. Şi eu, şi doctorul Morriss, şi consilierul Evans…

— Şi ce facem în situaţia dată?

Lucky răspunse calm:

— Exact asta ne întreba doctorul Morriss la sosirea ta. O să avem nevoie de întreaga noastră putere de judecată. Unul din motivele pentru care am sugerat venirea ta aici este computerul tău. S-ar putea să avem nevoie de acest computer.

— Pe oceanele lui Venus, sper să fie nevoie, spuse Turner, trezit la viaţă de subiectul lui preferat. Dacă aş putea face ceva ca să…

Şi-şi duse mâna la frunte, parcă temându-se de propriul cap de pe umeri, un cap străin, căruia nu-i cunoştea posesorul.

— Dar în clipa asta putem spune că noi suntem noi înşine?

— Câtă vreme ne concentrăm asupra acestui jeleu petrolier, suntem în siguranţă, explică Evans.

— Nu înţeleg. Cum poate să ne ajute un jeleu?

— Ajută. Deocamdată, să lăsăm deoparte cauza, spuse Lucky. Vreau să continui ce aveam de spus atunci când ai intrat.

Bigman se repezi la perete şi se uită agale la masa acum goală şi la borcanul deschis de pe cealaltă.

— Problema noastră este următoarea, continuă Lucky. Oare broaştele-V sunt adevărata ameninţare?

— Păi exact asta e teoria ta, spuse Morriss, foarte surprins.

— Evident, sunt un pericol prin faptul că au tendinţa de a controla minţile oamenilor. Dar sunt ele un adevărat inamic? îşi încearcă minţile cu cele ale oamenilor şi se dovedesc un adversar formidabil, dar broaştele-V, ca indivizi, se dovedesc destul de neinteligente.

— Cum aşa?

— Aţi avut aici o broască-V care nu a avut înţelepciunea să se ţină deoparte de minţile noastre. A transmis peste tot că a văzut nişte oameni deosebiţi, fără mustaţă. I-a ordonat lui Bigman să-i dea alune unse cu vaselină. Asta denotă oare inteligenţă? S-a dat de gol aproape imediat.

Morriss ridică din umeri.

— Poate că nu toate broaştele-V sunt inteligente.

— Chestiunea merge şi mai departe de atât. Noi eram neajutoraţi, în strânsoarea lor mentală, la suprafaţa oceanului. Dar eu descoperisem unele lucruri şi am încercat asupra lor jeleul de hidrocarburi şi a mers. I-a împrăştiat. Să nu uităm, era în joc însuşi scopul lor strategic. Era absolut necesar să ne împiedice să anunţăm Pământul despre existenţa lor. Cu toate acestea, au zădărnicit totul pentru un borcan de jeleu petrolier. Din nou, aproape ne-au distrus la revenirea noastră la Aphrodite. Tunul începuse să ne ţintească, dar menţionarea acestui compus petrolier le-a zădărnicit toate planurile.

Turner se foi neliniştit în scaun.

— Starr, acum înţeleg ce voiai să spui cu jeleul petrolier. Toată lumea ştie că broaştele-V sunt nebune după grăsimile de orice fel. Iar această dorinţă le e mai presus de orice.

— O dorinţă prea puternică pentru nişte fiinţe inteligente, care vor să-i învingă pe pământeni? Turner, ai renunţa la o victorie decisivă pentru o bucată de tort de ciocolată?

— Evident că nu, dar asta nu dovedeşte că broaştele ar renunţa.

— Îţi garantez că ar renunţa. Mintea unei broaşte-V ne este străină şi deci nu putem presupune că ce e valabil pentru noi ar fi valabil şi pentru ele. Dar prea e dubioasă această nebunie după hidrocarburi. Pe mine mă duce gândul la o comparaţie între broaştele-V şi câini, mai degrabă decât să le compar cu oamenii.

— Cum justifici comparaţia? întrebă Morriss.

— Iată cum, spuse Lucky. Un câine poate fi antrenat să facă multe lucruri aparent inteligente. O creatură care nu a văzut şi nu a auzit în viaţa ei de un câine, dacă ar fi văzut un câine însoţindu-şi stăpânul orb, înainte să apară Son-O-Trap, s-ar fi întrebat cine e mai inteligent: omul sau câinele. Dar dacă ar fi trecut pe lângă ei cu un os plin cu carne şi ar fi observat cât de tare este atras câinele, şi-ar fi dat seama de adevăr.

Turner, palid şi cu ochii aproape ieşiţi din orbite, spuse:

— Vrei să spui că broaştele-V sunt pur şi simplu uneltele unor fiinţe umane?

— Nu ţi se pare foarte plauzibil, Turner? Doctorul Morriss tocmai a spus că broaştele-V sunt în oraş de mulţi ani, dar ele au început să provoace incidente doar cu câteva luni în urmă. Problemele au început cu lucruri mărunte, cum ar fi un om care şi-a aruncat banii pe stradă. E ca şi cum nişte oameni ar fi învăţat cum să folosească înzestrarea telepatică naturală a broaştelor-V pentru a impune ordinele şi controlul unor fiinţe umane. E ca şi cum ar fi început să exerseze treptat, să-şi dezvolte nivelul controlului, până când erau în stare să treacă la lucruri mai mari. S-ar putea ca scopul lor final să nu fie drojdiile, ci ceva mult mai mare, ca de pildă controlul absolut asupra Confederaţiei Solare, sau chiar a întregii Galaxii.

— Nu-mi vine să cred una ca asta, spuse Morriss.

— Atunci să mai vin cu nişte dovezi. Când eram în ocean, ne-a vorbit o voce mentală, care se declara a unei broaşte-V. A încercat să ne forţeze să furnizăm informaţii şi apoi să ne sinucidem.

— Ei bine?

— Ei bine, vocea ajungea la noi prin intermediul unei broaşte-V, dar nu provenea de la o broască-V. Venea din partea unei fiinţe umane.

Lou Evans se ridicase în picioare şi se uita cu totul descumpănit la Lucky.

Lucky zâmbi.

— Nici măcar Lou nu o crede, dar este adevărul adevărat. Vocea vorbea despre „maşini de metal strălucitor”, nu despre „nave”. Ni se sugera că broaştelor-V nu le sunt familiare anumite noţiuni şi de aceea folosesc pentru ele termeni ocolitori, descriptivi, care să însemne acelaşi lucru. Dar vocea a uitat ceva. Îmi amintesc cuvânt cu cuvânt: „Viaţa se va sfârşi pentru cei ca tine, ca şi cum ai stinge un foc. Va fi stinsă şi nu va mai arde niciodată.”

Morriss repetă apatic:

— Ei bine?

— Ei bine, ar fi cazul să înţelegeţi. Cum putea folosi o broască-V un concept cum ar fi „stingerea unui foc”, sau pur şi simplu ideea de ardere? Dacă vocea se pretindea a fi a unei broaşte-V, care nu ştie ce e aceea o navă, cum putea şti ce este acela foc?

Le era tuturor evident, dar Lucky continuă furios:

— Atmosfera lui Venus este compusă din nitrogen şi bioxid de carbon. Nu există oxigen în stare liberă. Ştim cu toţii asta. În atmosfera venusiană nu poate să ardă nimic. Nu pot exista flăcări. O broască-V poate să se căznească un milion de ani, dar nu va avea de unde să vadă un foc. Cineva poate să spună că ar fi putut vedea focuri sub cupolele oraşelor, dar oricum n-ar fi înţeles natura focului, nu mai mult decât funcţionarea navelor noastre. În ce mă priveşte, sunt sigur că gândurile pe care le primeam nu proveneau de la o broască-V, ci de la un om care se folosea de broaştele-V pentru a ajunge la minţile noastre.

— Dar cum de e posibil aşa ceva? întrebă Turner.

— Nu ştiu, spuse Lucky. Aş vrea să ştiu. În mod sigur, ca să găseşti aşa ceva e nevoie de o minte strălucită. Un om ar trebui să ştie multe lucruri despre subiecte ca

funcţionarea unui sistem nervos şi despre fenomenele electrice care o însoţesc.

Lucky se uită cu răceală la Morriss:

— De pildă, ar trebui să fie specializat în biofizică.

Toţi ochii erau întorşi spre consilierul venusian, căruia sângele îi pierea din faţă, până când mustaţa grizonată nu se mai văzu pe fundalul pielii palide.

16. INAMICUL!

Morriss reuşi doar să bâiguie:

— Vrei să spui că…?

Dar vocea i se frânse, răguşită.

— Nu emit nici o acuzaţie, spuse liniştit Lucky. Doar am emis o ipoteză.

Morriss se uita în jur deznădăjduit, întorcându-şi privirea spre fiecare dintre ceilalţi patru oameni din încăpere, uitându-se fix, fascinat, în ochii lor.

Spuse, înecându-se:

— E o nebunie, e o prostie. Eu am raportat primul toate tulburările de pe Venus! Căutaţi raportul original de la Consiliu! Eu l-am semnat. De ce să chem Consiliul, dacă aş fi fost… Şi ce motiv aş fi avut? Ei? Ce motiv?

Consilierul Evans părea foarte stânjenit. Din privirea sa aruncată în direcţia lui Turner, Bigman îşi dădea seama că Evans n-ar fi vrut martori din exterior la o dispută care ţinea doar de Consiliu.

Cu toate acestea, Evans a vorbit în cu totul altă direcţie:

— Asta ar explica efortul depus de doctorul Morriss pentru a mă discredita. Eram un intrus, eram periculos, puteam să aflu din întâmplare adevărul. Deja descoperisem o jumătate din el, în mod sigur.

Morriss respira greu.

— Nu am făcut niciodată aşa ceva. Este o conspiraţie împotriva mea şi n-o să vă fie moale nici unuia, dacă veţi continua. Voi apela la justiţie.

— Vrei să spui că doreşti un proces în faţa Consiliului? întrebă Lucky. Vrei să-ţi pledezi cauza în faţa plenului Comitetului Central al Consiliului?

Evident, Lucky se referea la procedura judecării consilierilor acuzaţi de înaltă trădare faţă de Consiliu şi faţă de Sistemul Solar. În istoria Consiliului, nimeni nu fusese supus acestei proceduri.

La menţionarea acestei posibilităţi, pe Morriss l-au părăsit toate frânele care-l reţinuseră. Urlând, se ridică şi se aruncă asupra lui Lucky.

Lucky se rostogoli peste braţul fotoliului pe care stătea şi, în acelaşi timp, făcu un semn rapid în direcţia lui Bigman.

Era semnalul pe care-l conveniseră mai înainte. Bigman trecu la îndeplinirea instrucţiunilor date de Lucky pe când se aflau încă la bordul Hildei şi treceau prin ecluza care-i ducea sub cupola de la Aphrodite.

Se auzi tunetul blasterului. Fusese reglat la intensitate mică, dar radiaţiile lui ionizante au umplut camera de un miros pătrunzător de ozon.

Şi aşa a rămas camera clipe lungi. Orice mişcare încetase. Morriss, cu capul căzut în fotoliul lui Lucky, nu făcu nici un gest de ridicare. Bigman rămăsese în picioare, ca o statuie miniaturală, cu blasterul la şold, de parcă îngheţase în actul tragerii.

Iar ţinta loviturii de blaster se afla întinsă, distrusă, pe podea.

Lou Evans a fost primul care şi-a recăpătat glasul, dar doar pentru a scoate o exclamaţie:

— Sfinte Spaţiule…!

Apoi a urmat şuieratul lui Lyman Turner:

— Ce ai făcut?

Morriss, gâfâind după recentul lui efort, nu putea spune nimic, dar îşi rotise capul şi-l privea muteşte pe Bigman.

— Bună lovitură, Bigman, îl lăudă Lucky, laudă la care Bigman zâmbi fericit.

Cutia neagră a computerului lui Lyman Turner zăcea zdrobită şi în cea mai mare parte carbonizată, dezintegrată.

Vocea lui Turner căpătă vigoare:

— Calculatorul meu! Idiotule! Cum ai putut să faci una ca asta?

Îi răspunse Lucky, foarte natural:

— Nu a făcut decât ce trebuia să facă, Turner. Iar acum, vreau ca toată lumea să păstreze liniştea.

Se întoarse spre Morriss, îl ajută pe rubicondul personaj să se ridice şi-i spuse:

— Domnule doctor Morriss, vă prezint scuzele mele. Trebuia însă să fiu sigur că atenţia lui Turner este îndreptată într-o direcţie cu totul greşită. A trebuit să mă folosesc de tine în acest scop.

— Asta înseamnă că nu mă bănuieşti de… de… bâigui Morriss.

— Nici măcar o clipă nu mi-am pus problema, răspunse Lucky. Niciodată.

Morriss se depărtă puţin, cu ochii aprinşi de mânie.

— Atunci, Starr, aştept o explicaţie.

— Înainte de prezenta şedinţă, începu Lucky, n-am îndrăznit niciodată să-i spun cuiva că bănuiesc că în spatele broaştelor-V se află un om. Nu am putut spune asta nici măcar în mesajul meu către Pământ. Mi s-a părut evident că dacă aş fi făcut asta, adevăratul inamic ar fi devenit disperat şi ar fi luat măsuri, cum ar fi inundarea unuia dintre oraşe, şantajându-ne după aceea cu repetarea isprăvii. Câtă vreme nu ştia că am eliminat broaştele-V din bănuielile mele, speram că va continua jocul lui şi că nu va urmări să ne omoare decât pe mine şi pe prietenii mei. Dar la şedinţa aceasta am putut să vorbesc liber, pentru că am considerat că am reuşit să îl aduc aici pe omul în chestiune. Totuşi, nu am îndrăznit să întreprind nici o acţiune împotriva lui fără o pregătire adecvată, pentru că mi-era teamă că ne va controla mental şi că acţiunile lui vor fi după aceea radicale. Mai întâi, a trebuit să-i distrag atenţia complet, ca să fiu sigur că cel puţin câteva secunde va fi prea absorbit în activităţile colaterale ale grupului ca să detecteze, cu ajutorul uneltelor lui, broaştele-V, emoţiile puternice pe care le puteau emite mintea mea şi cea a lui Bigman. În mod sigur, nu există în clădire nici o broască-V, dar s-ar fi putut folosi de alte broaşte-V, din altă parte a oraşului, aşa cum e capabil să folosească şi broaştele-V din ocean, aflate la mulţi kilometri de Aphrodite. Ca să-i distrag atenţia, te-am acuzat, doctore Morriss, de trădare. Nu te-am putut avertiza înainte, pentru că voiam ca emoţiile tale

să fie autentice – şi ai fost – admirabil de indignat. Atacul tău asupra mea a fost extrem de bine venit.

Morriss scosese o batistă dintr-un buzunar băgat în mânecă şi-şi tamponă fruntea plină de broboane.

— Lucky, mi-a picat foarte rău, dar cred că-ţi înţeleg raţionamentul. Turner este omul, corect?

— Turner este omul, spuse Lucky.

Turner îngenunchease şi cotrobăia năuc printre resturile împrăştiate şi arse ale instrumentului lui. Se ridică şi spuse cu ură:

— Mi-aţi distrus computerul!

— Personal, nu cred că era un computer, spuse Lucky. Prea îl ţineai tot timpul cu tine. Când te-am întâlnit prima oară, îl aveai lângă tine. Ai spus că-l foloseşti ca să calculezi rezistenţa barierelor interioare ale oraşului împotriva posibilei inundaţii. Iar acum probabil că-l aveai la tine ca să te ajute, dacă discuţiile cu doctorul Morriss privitoare la aceleaşi bariere ar fi dus la idei noi…

Lucky făcu o pauză, apoi continuă, cu un calm dur în voce:

— Dar am venit să te văd şi în apartamentul tău, în dimineaţa de după ameninţarea cu inundaţia. Pur şi simplu, voiam să discut cu tine nişte lucruri care nu implicau nici un fel de calcule, iar tu ştiai asta. Cu toate acestea, nu ai putut lăsa calculatorul în camera cealaltă. Trebuia să fie cu tine, la picioarele tale.

Turner începu o apărare disperată:

— Era creaţia mea, îmi plăcea foarte mult. Îl purtam tot timpul cu mine.

— Cred că avea cam zece kilograme. Cam greu, oricât ar fi fost de mare afecţiunea pentru propria creaţie. Oare nu cumva era dispozitivul prin care ţineai legătura permanentă cu broaştele-V?

— Şi cum ai de gând să dovedeşti aşa ceva? îl şfichiui ironic Turner. Ai spus tu însuţi că şi eu sunt o victimă. Toată lumea poate să depună mărturie.

— Da, spuse Lucky, pot să dovedesc. Omul care s-a baricadat cu atâta îndemânare în ecluza cupolei avea

informaţiile de la tine. Dar oare informaţia era furată din mintea ta, sau furnizată voluntar?

Morriss izbucni furios:

— Lucky, nu-l mai fierbe atâta! Turner, eşti sau nu vinovat de epidemia asta a controlului mental?

— Bineînţeles că nu sunt! strigă Turner. Nu poţi să iei nici o măsură doar pentru că aşa spune un tinerel care crede că tot ce visează el e realitate, doar pentru că e membru al Consiliului.

— Ia spune-mi tu, Turner, zise Lucky, îţi aminteşti de noaptea aceea în care un om stătea cu pârghia de ridicare a porţii ecluzei în mână? Ţi-o aminteşti bine de tot?

— Mi-o amintesc foarte bine.

— Îţi aminteşti că ai venit la mine şi mi-ai spus că dacă se deschide ecluza, bariera interioară de transită nu va rezista şi că întregul Aphrodite va fi inundat? Erai de-a dreptul înfricoşat. Aproape intraseşi în panică.

— Aşa e, eram îngrozit. Şi acum sunt. Nu poţi să nu te sperii în situaţii ca aceea. Şi Turner adăugă maliţios: Evident, dacă eşti viteazul Lucky Starr, rămâi calm.

Lucky ignoră remarca.

— Nu cumva ai venit la mine ca să-mi transmiţi informaţia exact pentru a mai spori confuzia deja existentă, ca să ne ţii ocupaţi destul de mult pentru ca să-l manevrezi pe Lou Evans să iasă din oraş, în ocean, unde-l puteai omorî în voie? Evans era greu de manipulat şi aflase prea multe despre broaştele-V. Poate că încercai să mă îngrozeşti şi pe mine, ca să plec din Aphrodite şi de pe Venus.

— Teoria ta e ridicolă, spuse Turner. Barierele interioare chiar sunt insuficiente. Întreabă-l pe Morriss. Mi-a verificat calculele.

Nu prea entuziast, Morriss confirmă:

— Mi-e teamă că aici Turner are dreptate.

— N-are importanţă, spuse Lucky. Hai să lăsăm asta deoparte, deocamdată. Mai exista un pericol, real, iar Turner era pe drept speriat… Turner, eşti căsătorit.

Ochii lui Turner sclipiră neliniştiţi. Îl privi scurt pe Lucky, apoi îşi îndreptă iar privirea în altă parte.

— Şi ce dacă?

— Soţia ta e frumoasă şi considerabil mai tânără decât tine. Nu eşti căsătorit nici de un an.

— Şi ce vrei să dovedeşti cu asta?

— Că probabil nutreşti pentru ea o profundă afecţiune. Îndată după căsătorie, te-ai mutat într-un apartament scump, ca să o mulţumeşti pe ea. Îi permiţi să decoreze casa după gustul ei, deşi tu ai cu totul alte gusturi. În mod sigur nu i-ai neglija siguranţa, nu?

— Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

— Cred că ştii deja. Singura dată când am întâlnit-o pe soţia ta, ea mi-a spus că în tot timpul vânzolelii din noaptea trecută dormise. Părea foarte dezamăgită că nu luase şi ea parte la evenimente. De asemenea, mi-a subliniat cât de minunată e casa în care locuiţi. Chiar mi-a spus că aveţi „refugii”. Din nefericire, pentru mine termenul nu avea nici o semnificaţie, căci mi-aş fi dat seama încă de atunci şi acolo de adevăr. Am înţeles totul abia când mă aflam pe fundul oceanului, când Lou Evans mi-a amintit întâmplător de aceste adăposturi. „Adăposturile” sunt ceva cu totul deosebit, pe Venus ele sunt construite pentru a suporta întreaga presiune a oceanului în cazul că un cutremur ar distruge cupola unui oraş. Acum înţelegi despre ce vorbesc?

Turner nu scotea nici un cuvânt. Lucky continuă:

— Dacă în noaptea aceea îţi era atât de tare teamă de o catastrofă pentru întregul oraş, de ce nu te-ai gândit la soţia ta? Vorbeai despre salvarea oamenilor, despre evacuarea oraşului. Chiar să nu te fi gândit la siguranţa soţiei tale? Subsolul apartamentului vostru are asemenea adăposturi. În două minute, s-ar fi aflat în siguranţă. Nu aveai decât s-o suni şi să o avertizezi. Dar n-ai făcut-o. Ai lăsat-o să doarmă.

Turner mormăi ceva.

— Să nu-mi spui că ai uitat, continuă Lucky. Nu pot să cred aşa ceva. Puteai să uiţi orice, numai siguranţa soţiei tale nu. Permiteţi-mi să vă sugerez o explicaţie alternativă. Nu te-a îngrijorat situaţia soţiei tale, pentru că ştiai că nu se

află în nici un fel de pericol. Ştiai că nu există nici un pericol, pentru că ştiai că poarta ecluzei nu va fi deschisă.

Lucky se ambalase şi era furios.

— Ştiai că poarta ecluzei nu se va deschide, pentru că tu erai cel care avea controlul mental asupra omului de la comenzi. Ceea ce te-a trădat a fost exact iubirea profundă pentru soţia ta. N-ai vrut să-i tulburi somnul, deşi astfel mica ta piesă ar fi arătat mult mai plauzibilă.

Turner spuse brusc:

— Nu mai spun nimic decât în prezenţa unui avocat. Nu ai absolut nici o dovadă.

— Este destul pentru a iniţia o investigaţie pe scară largă a Consiliului, spuse Lucky. Doctore Morriss, eşti bun să-l ţii la păstrare până când terminăm preparativele pentru zborul spre Pământ? îl vom însoţi eu şi Bigman. O să avem grijă să ajungă acolo în bună stare.

Ajunşi la hotel, Bigman spuse cu îngrijorare în glas:

— Pe nisipurile marţiene, Lucky, nu văd cum ai putea găsi dovezi împotriva lui Turner. Toate deducţiile tale sunt foarte convingătoare, dar ele nu constituie dovezi materiale.

Lucky, după o cină caldă cu drojdii, era pentru prima oară în măsură să se relaxeze de la străpungerea stratului de nori care înconjura pe Venus. Spuse:

— Consiliul nu va fi interesat, cred eu, să obţină dovezi care să-l pună la zid pe Turner.

— Lucky! Cum aşa? Doar e un ticălos…

— Ştiu. E de multe ori mai rău decât un criminal. Are evidente înclinări dictatoriale, este şi trădător. Dar mai important decât răutatea lui este faptul că a creat o operă genială.

— Te referi la maşina lui? întrebă Bigman.

— Categoric. Am distrus singura asemenea maşinărie existentă şi probabil că va trebui să construim o alta. Există multe întrebări la care ar trebui să căpătăm răspunsuri. Cum a reuşit Turner să controleze broaştele-V? Când a vrut să-l omoare pe Lou Evans, a dat instrucţiuni detaliate broaştelor-V, le-a ordonat să aducă din abis gigantul? Sau

le-a spus simplu: „Omorâţi-l pe Evans”, lăsându-le să-şi facă treaba ca nişte câini dresaţi, să aleagă ele modalitatea? De asemenea, îţi imaginezi ce posibilităţi poate să aducă un asemenea instrument? Poate să ne ofere o metodă cu totul nouă de atacare a bolilor mentale, o cale nouă de a combate impulsurile criminale. Ar putea, chiar, pe viitor, dacă este folosit cum trebuie, să prevină războaie şi să învingă inamicii Pământului fără vărsare de sânge, rapid, dacă ni se va impune vreodată războiul. O maşină periculoasă în mâinile unui tip mânat de ambiţii poate deveni foarte folositoare şi binefăcătoare în mâinile Consiliului.

— Oare Consiliul va vrea să-l determine să construiască o altă maşină? întrebă Bigman.

— Cred că da, după ce se vor lua toate precauţiunile necesare. Dacă i se oferă o graţiere şi o reabilitare la alternativa închisorii pe viaţă, fără să-şi mai poată vedea vreodată soţia, cred că va alege să se facă util. Evident, una dintre primele utilizări ale maşinii va fi investigarea chiar a minţii lui Turner, pentru a-l ajuta să-şi vindece anormala sete de putere. Vom salva astfel pentru omenire un creier extraordinar.

În ziua următoare aveau să părăsească planeta, îndreptându-se din nou spre casă. Lucky se gândi cu o plăcută nostalgie la minunatul cer albastru de acasă, la viaţa în aer liber, la hrana naturală, la spaţiu şi la viaţa pe întinderile de uscat.

— Nu uita, Bigman, e foarte uşor să „protejezi societatea” prin execuţia unui criminal, dar asta nu va aduce înapoi vieţile victimelor lui. Dar dacă cineva ar putea să-l vindece şi să-l folosească pentru a face viaţa mai bună şi mai frumoasă în acea societate, ar fi o realizare mult, mult mai mare…

PARTEA A-II-A
PROIECTUL LUMINA

1. FANTOMELE SOARELUI

Lucky Starr şi micul său prieten, John Bigman Jones, mergând în spatele tânărului inginer, urcau rampa de legătură cu sasul care dădea spre suprafaţa planetei Mercur.

„Cel puţin lucrurile se desfăşoară repede”, îşi zise Lucky.

Ajunsese pe Mercur doar de o oră. Abia avusese vreme să-şi vadă nava, Shooting Starr, pusă la adăpost în hangarul subteran. Nu se întâlnise decât cu tehnicienii care se ocupau de formalităţile de aterizare şi de nava lui.

Mai exact, cu tehnicienii aceia şi cu Scott Mindes, inginerul aflat la conducerea Proiectului Lumina. Fusese aproape ca şi cum tânărul bărbat le pregătise o ambuscadă, căci aproape imediat acesta sugerase o călătorie la suprafaţă.

— Să admirăm peisajul, explicase el.

Lucky nu l-a crezut, bineînţeles. Faţa cu bărbie mică a inginerului era bântuită de griji, şi gura îi tresărea nervos în timp ce vorbea. Ochii îi alunecau încolo şi încoace, nereuşind să susţină privirea calmă şi echilibrată a lui Lucky.

Şi totuşi Lucky acceptase invitaţia de a vizita suprafaţa. Până în acel moment, tot ce ştia despre necazurile de pe Mercur era că acestea reprezentau o problemă agasantă pentru Consiliul Ştiinţei. Era dispus să-i facă jocul lui Mindes şi să vadă unde ajungea.

Cât despre Bigman Jones, el era întotdeauna bucuros să-l urmeze pe Lucky oriunde şi oricând, cu sau fără motiv.

Dar tocmai Bigman şi-a ridicat uimit sprâncenele în timp ce-şi îmbrăcau costumele spaţiale. El a dat din cap aproape nesesizabil către suportul pentru tocul de pistol ataşat la costumul lui Mindes.

Lucky a încuviinţat din cap calm. Şi el remarcase că din toc se profila ameninţător mânerul unui blaster de mare calibru.

Tânărul inginer ieşi primul pe suprafaţa planetei, urmat de Lucky Starr şi de Bigman Jones.

Pentru o clipă, ei pierdură contactul unul cu celălalt în bezna aproape totală. Numai stelele erau vizibile, strălucind cu duritate în vidul rece.

Bigman îşi reveni cel dintâi. Gravitaţia de pe Mercur era aproape egală cu cea de pe Marte. Nopţile marţiene erau aproape la fel de întunecate. Stelele de pe cerul nopţii arătau aproape la fel de strălucitoare.

Vocea lui ascuţită răsună în receptoarele celorlalţi doi:

— Hei, am început să văd câte ceva!

Aceeaşi senzaţie o avea şi Lucky şi asta îl nedumerea. De bună seamă că lumina stelelor nu putea să fie atât de puternică. O ceaţă slabă, luminoasă plutea peste peisajul accidentat, mângâindu-i muchiile ascuţite cu o lumină palidă, lăptoasă.

Lucky mai văzuse ceva de genul ăsta pe Lună, în timpul nopţii lungi de două săptămâni de acolo. Peisajul selenar era la fel de pustiu, de aspru şi de accidentat. Nici pe Lună, nici pe Mercur nu se manifestase de milioane de ani acţiunea vântului şi a ploii, care ar fi putut să mai îndulcească asprimile unui decor dezolant. Stâncile golaşe, mai reci decât ar fi în stare imaginaţia să reprezinte, se înălţau într-o lume lipsită de apă, fără a fi atinse de ger.

Şi în noaptea selenară se putea observa aceeaşi lumină difuză, cu aspect lăptos. Numai că acolo, cel puţin peste o jumătate de Lună, domnea lumina de la Pământ. Când se afla în faza de vizibilitate maximă, planeta albastră strălucea de şaisprezece ori mai intens decât Luna plină.

Aici, pe Mercur, lângă Observatorul Solar situat la Polul Nord, lumina aceea nu putea fi pusă pe seama nici unei planete apropiate.

— Asta e lumina de la stele? întrebă el într-un târziu, ştiind că nu era aşa.

Scott Mindes răspunse plictisit:

— E licărirea coroanei solare.

— Pe Galaxie! exclamă Lucky râzând uşor. Coroana solară, desigur! Ar fi trebuit să ştiu!

— Ce să ştii? strigă Bigman. Ce se-ntâmplă aici? Hei, Mindes, ia povesteşte-ne!

— Întoarceţi-vă, spuse Mindes. Staţi cu spatele la ea.

Toţi se întoarseră. Lucky fluieră uşor printre dinţi, iar Bigman scoase un ţipăt de surpriză. Mindes nu zise nimic.

O secţiune a orizontului se profila foarte clar pe o zonă sidefie a cerului. Fiecare neregularitate ascuţită a acelei părţi a orizontului se vedea cu o claritate remarcabilă. Deasupra, cerul era acoperit de o strălucire blândă, care scădea în intensitate cu înălţimea, pe o treime din distanţa până la zenit. Strălucirea consta din fascicole curbe de lumină palidă.

— Aceea e coroana, domnule Jones, spuse Mindes.

Cu toată uimirea care-l cuprinsese, Bigman nu-şi uitase propriile concepţii despre politeţe, aşa că spuse morocănos:

— Spune-mi Bigman. Te referi la coroana din jurul Soarelui? Nu credeam că-i aşa de mare.

— Are o grosime de peste un milion de mile, răspunse Mindes, iar aici ne aflăm pe Mercur, cea mai apropiată planetă de Soare. In acest moment distanţa până la Soare este de numai patruzeci şi opt de milioane de kilometri. Sunteţi de pe Marte, nu-i aşa?

— Get-beget.

— Ei bine, dac-aţi putea vedea Soarele în această clipă, aţi constata că e de vreo treizeci şi şase de ori mai mare faţă de cum este văzut de pe Marte, şi la fel este şi coroana. Şi de treizeci şi şase de ori mai strălucitoare.

Lucky încuviinţă din cap. Soarele şi coroana lui ar părea de nouă ori mai mari decât ar fi văzute de pe Pământ. Iar coroana nu ar putea fi văzută deloc de pe Pământ, cu excepţia perioadelor de eclipsă totală.

Se părea că Mindes nu minţise întru totul. Erau privelişti care meritau să fi văzute pe Mercur. Încercă să-şi imagineze coroana, soarele pe care-l înconjura şi care era

ascuns acum dincolo de orizont. Ar fi fost o privelişte maiestuoasă!

Mindes continuă cu o voce în care se putea desluşi o amărăciune inconfundabilă:

— Lumina asta a fost numită „fantoma albă a Soarelui”.

— Îmi place asta. E o metaforă reuşită.

— Reuşită? replică cu înverşunare în glas Mindes. Mie nu mi se pare. Se vorbeşte prea multe despre fantome pe planeta asta. Planeta asta e ghinionistă rău. Nimic bun nu se întâmplă aici. Minele au eşuat…

Lăsă fraza neterminată, iar Lucky îşi zise: „Să lăsăm chestia asta să fiarbă în suc propriu.”

Apoi spuse cu glas tare:

— Unde e fenomenul pe care trebuia să-l vedem, Mindes?

— A, da. Va trebui să mai facem câţiva paşi. Nu prea departe, ţinând cont de gravitaţie, dar fiţi atenţi pe unde călcaţi. Nu avem drumuri pe aici, iar strălucirea coroanei poate fi extrem de derutantă. Aş sugera să aprindeţi lanternele de la căşti.

Şi-o aprinse pe a lui în timp ce vorbea, şi un fascicul de lumină se aprinse brusc de deasupra vizorului căştii sale, transformând solul într-un mozaic galben şi negru. Se aprinseră şi celelalte două lumini, iar cele trei siluete se urniră din loc, călcând greoi cu cizmele cu izolaţie groasă. Nu scoteau nici un zgomot în vid, dar fiecare din ei simţea vibraţiile uşoare provocate de fiecare pas.

Mindes părea să mediteze la planetă în timp ce mergea. Spuse cu o voce joasă, încordată:

— Urăsc planeta asta. Sunt aici de şase luni, doi ani mercurieni, şi sunt sătul până-n gât. Nici nu m-am aşteptat de fapt să zăbovesc aici mai mult de şase luni, şi uite că timpul a trecut şi nu s-a făcut nimic. Nimic. Totul e aiurea aici. E cea mai mică planetă. E cea mai apropiată de Soare. Are tot timpul îndreptată spre Soare aceeaşi faţă. Acolo – şi braţul lui se îndreptă în direcţia strălucirii coronare – este partea însorită, în care unele puncte se încălzesc atât de tare încât plumbul se topeşte iar sulful fierbe. Dincolo, în

direcţia opusă, este singura suprafaţă planetară din întreg sistemul solar care nu vede niciodată Soarele. Tot ce e legat de această planetă este jalnic.

Se opri din vorbit ca să sară peste o fisură lată de nici doi metri în suprafaţa planetei, o reminiscenţă a vreunui cutremur care se produsese pe Mercur în vremuri imemoriale, care nu se putuse vindeca fără concursul vântului şi al intemperiilor. Făcu săritura cu stângăcie, ca o ilustrare a unui pământean care, chiar şi pe Mercur, a rămas aproape de gravitaţia artificială a Cupolei Observatorului.

Bigman plescăi din buze nemulţumit de imaginea văzută. El şi Lucky depăşiră fisura abia lungind un pic pasul.

După vreo patru sute de metri, Mindes spuse brusc:

— O putem vedea de aici, şi am ajuns la timp.

Se opri din mers, clătinându-se în faţă şi întinzându-şi braţele ca să-şi menţină echilibrul. Lucky şi Bigman se opriră cu un mic salt, împrăştiind pietrişul.

Lumina de la casca lui Mindes se stinse, în timp ce arăta ceva cu mâna. Lucky şi Bigman îţi stinseră şi ei luminile şi, uitându-se în direcţia indicată de Mindes, văzură o pată neregulată de culoare albă.

Era strălucitoare, mai intensă decât orice lumină solară văzută de Lucky pe Pământ.

— Aici e unghiul cel mai favorabil din care poate fi văzută, spuse Mindes. Este vârful Muntelui Negru şi Alb.

— Aşa se numeşte? întrebă Bigman.

— Exact. Vă daţi seama de ce, nu-i aşa? Se află suficient de departe în direcţia nopţii faţă de Terminator – asta e graniţa dintre partea întunecată şi partea însorită.

— Ştiu şi eu ce-i aia, replică indignat Bigman. Crezi că sunt vreun ignorant, sau ce?

— Explicam doar. Există această mică zonă din jurul Polului Nord, şi o alta în jurul Polului Sud, în care Terminatorul nu se deplasează prea mult în timp ce Mercur înconjoară Soarele. Mai jos, la Ecuator, în acest moment, Terminatorul se deplasează cale de 1 100 km într-o direcţie timp de patruzeci şi patru de zile şi apoi se mişcă 1 100 km

în direcţie opusă, în următoarele patruzeci şi patru de zile. Aici se mişcă doar vreo opt sute de metri cu totul, acesta fiind şi motivul pentru care este un loc bun pentru observator. Soarele şi stelele rămân nemişcate. În orice caz, Muntele Negru şi Alb este suficient de departe astfel încât doar jumătatea sa dinspre vârf din el să fie luminată, în cel mai favorabil caz. Pe urmă, pe măsură ce Soarele se îndepărtează, lumina urcă pe pantele muntelui.

— Iar acum, interveni Lucky, doar vârful este luminat.

— Numai vârful şi doar pe o lungime de cincizeci-şaizeci de centimetri, şi în curând va dispărea şi asta. Totul se va cufunda în întuneric vreme de o zi terestră sau două, după care lumina va începe să revină.

Chiar în timp ce vorbea, pata albă începu să se micşoreze până la o dimensiune punctiformă care ardea ca o stea strălucitoare.

Cei trei bărbaţi aşteptară.

— Uitaţi-vă în altă parte, îi sfătui Mindes, ca să vă obişnuiţi ochii cu întunericul.

Apoi, după câteva minute, le zise:

— În regulă, puteţi să vă uitaţi din nou acolo.

Lucky şi Bigman se uitară şi o vreme nu văzură nimic.

Şi deodată peisajul căpătă o culoare sângerie. Sau mai exact o parte din el. La început a fost doar senzaţia de roşu. Pe urmă, începu să se desluşească o imagine: o coastă de munte neregulată care urca către un pisc. Piscul căpătase acum o culoare roşie intensă, roşul devenind mai închis şi scăzând în intensitate pe măsură ce ochiul cobora pe pantă în jos, până când devenea negru.

— Ce-i asta? întrebă Bigman.

— Soarele, spuse Mindes, a coborât acum suficient de mult pentru ca, de pe vârful muntelui, tot ce rămâne deasupra orizontului să fie coroana şi protuberanţele. Protuberantele sunt jeturi de hidrogen gazos care se ridică la câteva mii de kilometri de suprafaţa solară, şi au o culoare roşie strălucitoare. Lumina emisă de ele este acolo tot timpul, dar în mod normal lumina Soarelui o face invizibilă.

Încă o dată Lucky încuviinţă din cap. Şi protuberanţele erau ceva care de pe Pământ nu putea fi văzut decât în timpul eclipselor totale de Soare sau cu instrumente speciale, datorită atmosferei.

— De fapt, adăugă Mindes cu glas scăzut, asta se numeşte „fantoma roşie a Soarelui”.

— Deci avem două fantome, spuse pe neaşteptate Lucky. Una albă şi una roşie. Din cauza fantomelor porţi la dumneata un blaster, domnule Mindes?

— Ce? strigă Mindes. Despre ce vorbeşti?

— Vreau să spun că ar fi timpul să ne dezvălui adevăratul motiv pentru care ne-ai adus aici. Sunt sigur că nu doar pentru peisaje, altfel n-ai fi purtat asupra ta un blaster pe această planetă pustie.

Mindes avu nevoie de un scurt răgaz pentru a răspunde, dar în cele din urmă zise:

— Tu eşti David Starr, nu-i aşa?

— Întocmai, răspunse cu răbdare Lucky.

— Eşti membru al Consiliului Ştiinţei. Eşti omul căruia i se spune Lucky Starr.

Membrii Consiliului Ştiinţei evitau publicitatea şi lui Lucky îi veni oarecum greu să răspundă:

— Aşa este.

— Atunci nu m-am înşelat. Eşti unul dintre investigatorii lor de frunte şi ai venit aici să faci o anchetă despre Proiectul Lumina.

Buzele lui Lucky se subţiară în timp ce se pregătea să răspundă. Ar fi preferat să nu fie aşa de uşor de recunoscut. Spuse:

— Poate că da, poate că nu. De ce m-ai adus aici?

— Ştiu că aşa este şi de-aia te-am adus aici, spuse Mindes, care începuse de-acum să gâfâie. Trebuie să-ţi spun adevărul înainte ca ceilalţi să-ţi umple capul cu… cu minciuni.

— Despre ce anume?

— Despre eşecurile care au bântuit… urăsc cuvântul ăsta… despre eşecurile Proiectului Lumina.

— Dar ai fi putut să-mi spui asta când ne aflam la Cupola Observatorului. De ce să mă aduci aici?

— Din două motive, spuse inginerul, care continua să respire repezit şi cu dificultate. În primul rând, toţi consideră că vina-mi aparţine. Ei cred că nu pot să duc la bun sfârşit proiectul, că irosesc banii contribuabililor. Am vrut să te ţin departe de ei. Ai înţeles? Am vrut să te împiedic să-i asculţi pe ei mai întâi.

— Şi de ce să creadă că e vina ta?

— Pentru că, după părerea lor, sunt prea tânăr.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

Lucky Starr, care nu era cu mult mai bătrân, spuse:

— Şi al doilea motiv?

— Am vrut să simţi ce înseamnă Mercur. Am vrut să absorbi…

Rămase tăcut. Silueta îmbrăcată în costum spaţial a lui Lucky stătea dreaptă şi înaltă pe suprafaţa ostilă a lui Mercur, iar metalul de pe un umăr reflecta lumina lăptoasă a coroanei, „fantoma albă a Soarelui”.

— Foarte bine, Mindes, să presupunem că accept afirmaţia ta cum că n-ai fi răspunzător de eşecurile proiectului. Atunci cine este?

Vocea inginerului se auzi la început vag, ca un murmur, după care cuvintele prinseră contur:

— Nu ştiu… Cel puţin…

— Nu te înţeleg, spuse Lucky.

— Uite ce e, spuse pe un ton disperat Mindes. Am făcut investigaţii, mi-am petrecut perioadele de veghe şi de somn încercând să găsesc vinovatul. Am urmărit mişcările tuturor. Mi-am notat momentele când au avut loc accidentele, când s-au produs întreruperi ale cablurilor sau când plăcile de conversie s-au spart. De un lucru sunt sigur…

— Care-ar fi ăla?

— Că nimeni din Cupolă nu poate fi răspunzător. Nimeni. Nu sunt decât vreo cincizeci de oameni acolo, cincizeci şi doi, ca să fiu mai exact, şi în ultimele şase ocazii

când ceva rău s-a petrecut, am ştiut unde se afla şi ce făcea fiecare dintre ei. Nimeni nu s-a aflat în apropiere de locul accidentelor.

Vocea îi devenise piţigăiată. Lucky spuse:

— Atunci cum îţi explici aceste accidente? Cutremure? Acţiunea Soarelui?

— Fantomele! ţipă inginerul cu disperare, fluturându-şi dezordonat braţele. Există o fantomă albă şi una roşie. Dar mai sunt şi fantome bipede. Le-am văzut, dar cine-o să mă creadă? Devenise aproape incoerent. Îţi spun eu… îţi spun eu…

— Fantome? făcu Bigman. Eşti nebun?

Deodată Mindes ţipă:

— Nici voi nu mă credeţi. Dar am s-o dovedesc. Am să distrug fantoma. O să trag cu blasterul în nebunii care nu mă cred. Am să trag în toată lumea. În toată lumea!

Cu un hohot de râs strident, trase blasterul din toc şi, cu o mişcare fulgerătoare, înainte ca Bigman să poată interveni, ridică blasterul spre Lucky şi apăsă trăgaciul. Câmpul distructiv invizibil al armei se declanşă…

2. NEBUN SAU ZDRAVĂN?

Aşa şi-ar fi sfârşit viaţa Lucky dacă el şi Mindes s-ar fi aflat pe Pământ.

Lui Lucky nu-i scăpase nebunia care se acumula în vocea lui Mindes. Aştepta cu prudenţă o întrerupere, o acţiune care să urmeze violenţei din frazele spuse cu glas întretăiat de către inginer. Şi totuşi nu se aşteptase la un atac direct cu blasterul.

Când mâna lui Mindes s-a repezit la tocul armei, Lucky a sărit într-o parte. Pe Pământ, mişcarea s-ar fi produs prea târziu.

Pe Mercur însă, lucrurile stăteau altfel. Gravitaţia micii planete fiind de două cincimi din cea terestră, muşchii contractaţi ai lui Lucky au propulsat corpul neobişnuit de uşor (cu tot costumul pe care-l purta) la o distanţă considerabilă în lateral. Mindes, neobişnuit cu gravitaţia scăzută, s-a împiedicat în momentul când s-a răsucit prea repede în intenţia ca fasciculul blasterului să urmărească mişcarea lui Lucky.

Prin urmare, energia blasterului a lovit solul, la câţiva centimetri de corpul lui Lucky, săpând o groapă de treizeci de centimetri în stânca golaşă.

Înainte ca Mindes să-şi revină şi să ţintească din nou, Bigman se năpusti asupra lui cu un salt elegant, care-l trăda pe omul obişnuit cu gravitaţia scăzută.

Mindes căzu la sol. Ţipă ceva nedesluşit, apoi rămase tăcut, într-o stare de inconştienţă despre care nu se putea spune dacă era consecinţa căzăturii sau fusese provocată de apogeul emoţiilor sale febrile.

Bigman nu credea în nici una dintre variante.

— Se preface! strigă el cu fervoare. Ticălosul ăsta se dă lovit.

Smulsese blasterul din mâna lipsită de vlagă a inginerului şi acum îl ţinea îndreptat spre capul acestuia.

Lucky replică cu asprime:

— Nimic din toate astea, Bigman.

Bigman şovăi.

— A încercat să te ucidă, Lucky.

Era limpede că micuţul marţian nu ar fi fost nici pe jumătate la fel de furios dacă el însuşi s-ar fi aflat în pericol de moarte. Şi totuşi se dădu înapoi.

Lucky se lăsă în genunchi ca să cerceteze prin vizor faţa lui Mindes, îndreptând fasciculul lămpii de la cască spre trăsăturile palide ale celuilalt. Verifică manometrul de presiune de la costumul lui Mindes şi se asigură că şocul căderii nu-i rupsese acestuia nici o articulaţie. Apoi, apucând corpul de gleznă şi de încheietura mâinii, îl săltă pe umăr şi se ridică în picioare.

— Ne întoarcem la Cupolă, spuse el, şi, din păcate, la o problemă ceva mai complicată decât îşi închipuie Şeful.

Bigman oftă şi îl urmă îndeaproape pe Lucky, statura sa măruntă obligându-l aproape să alerge ca să ţină pasul cu prietenul său. Îşi ţinea blasterul la îndemână, păstrându-şi o poziţie care să-i permită, la nevoie, să tragă asupra lui Mindes, fără să-l lovească şi pe Lucky.

„Şeful” era Hector Conway, liderul Consiliului Ştiinţei. În ocazii mai puţin oficiale, Lucky îi zicea „unchiul Hector”, dat fiind că Hector Conway, împreună cu Augustus Henree, se ocupaseră de creşterea micului Lucky după ce părinţii acestuia muriseră în urma unui atac al piraţilor în apropierea orbitei venusiene.

Cu o săptămână în urmă, Conway îi spusese lui Lucky într-o doară, de parcă i-ar fi oferit o vacanţă:

— Ce-ai zice de o călătorie pe Mercur, Lucky?

— Ce s-a întâmplat, unchiule Hector? întrebă Lucky.

— Nimic deosebit, spuse Conway încruntându-se, exceptând nişte manevre politice ieftine. Noi sprijinim un proiect destul de scump pe Mercur, una din acele activităţi de cercetare fundamentală din care s-ar putea să nu iasă nimic sau, dimpotrivă, s-ar putea transforma în ceva cu totul revoluţionar. E ca la jocurile de noroc. Toate chestiile astea aşa sunt.

— Este ceva despre care ştiu? întrebă Lucky.

— Nu cred. E ceva destul de recent. Oricum, senatorul Swenson s-a repezit să o dea ca exemplu privind felul cum Consiliul iroseşte banii contribuabililor. Cunoşti textul. Face presiuni pentru declanşarea unei anchete, iar unul din oamenii lui a plecat pe Mercur acum câteva luni.

— Senatorul Swenson? Înţeleg.

Lucky încuviinţă din cap. Nu era nimic nou. În ultimele decenii Consiliul Ştiinţei se instalase încetul cu încetul în fruntea luptei împotriva pericolelor care ameninţau Pământul, atât din interiorul Sistemului Solar, cât şi din afara acestuia. În această epocă a civilizaţiei galactice, când omenirea se răspândea pe toate planetele din toate sistemele solare ale Căii Lactee, numai oamenii de ştiinţă puteau rezolva problemele omenirii. De fapt, doar savanţii cu pregătire specială din cadrul Consiliului erau potriviţi pentru aceasta.

Totuşi, existau unii membri ai guvernului terestru care se temeau de puterea crescândă a acestui Consiliu al Ştiinţei şi alţii care se foloseau de această temere pentru a-şi vedea împlinite propriile ambiţii. Senatorul Swenson era figura cea mai marcantă a acestui din urmă grup. Atacurile sale, îndreptate de regulă împotriva felului „păgubos” în care Consiliul susţinea cercetarea ştiinţifică, îi aduseseră celebritatea.

Lucky întrebă:

— Cine sunt cei aflaţi la conducerea proiectului de pe Mercur? Cineva cunoscut?

— Se numeşte Proiectul Lumina, fiindcă veni vorba. Iar cel aflat la conducere este un inginer pe care-l cheamă Scott Mindes. Un tânăr eminent, dar nu e omul potrivit să se descurce cu treaba asta. Cel mai supărător este faptul că, de când Swenson a declanşat toată această agitaţie, au început să se întâmple tot felul de chestii ciudate cu Proiectul Lumina.

— Dacă vrei, am să mă duc să văd care-i treaba, unchiule Hector.

— Bun. Accidentele şi evenimentele neplăcute nu înseamnă nimic, sunt sigur, dar nu trebuie să-l lăsăm pe

Swenson să ne ducă într-o situaţie stingheritoare. Vezi ce pune la cale. Şi păzeşte-te de omul ăla al lui, Urteil. Are reputaţia unui individ capabil şi periculos.

Deci, aşa începuse totul. Doar o mică anchetă pentru a aplana nişte dificultăţi de natură politică. Nimic mai mult.

Lucky aterizase pe polul nordic al lui Mercur fără să se aştepte la nimic mai mult, şi în decurs de nici două ore se pomenise atacat cu blasterul.

În timp ce se întorcea la Cupolă cu Mindes în spinare, Lucky se gândea: „Aici e vorba de ceva mai mult decât o simplă lucrătură politică.”

Doctorul Karl Gardoma ieşi din micul salon de spital şi îi întâmpină pe Lucky şi Bigman cu o faţă sumbră. Tocmai îşi ştergea mâinile puternice cu o bucată de plastosorb, pe care o aruncă într-un coş de gunoi după ce termină. Faţa lui închisă la culoare, aproape măslinie, arăta tulburată, cu sprâncenele încruntate. Până şi părul lui negru, tuns scurt, părea să-i accentueze înfăţişarea posomorâtă.

— Ei bine, doctore? întrebă Lucky.

Doctorul Gardoma răspunse:

— L-am pus sub tranchilizante. O să-şi revină când o să se trezească. Nu ştiu dac-o să-şi amintească ce s-a întâmplat.

— A mai avut atacuri de-astea până acum?

— Nu de când a venit pe Mercur, domnule Starr. Nu ştiu ce s-a întâmplat înainte de asta, dar în aceste ultime luni a fost supus unei tensiuni considerabile.

— De ce?

— Se simte răspunzător pentru accidentele care au afectat progresul Proiectului Lumina.

— Şi este răspunzător?

— Nu, fireşte că nu. Dar puteţi vedea ce simte. E sigur că toată lumea dă vina pe el. Proiectul Lumina are o importanţă vitală. Au fost investite aici mari sume de bani şi eforturi umane. Mindes are în subordine zece constructori, toţi mai vârstnici decât el cu cinci până la zece ani, şi are în grijă o cantitate enormă de echipamente.

— Cum se face de e atât de tânăr?

Doctorul zâmbi sever, dar în pofida severităţii aparente, dinţii săi albi şi egali îi dădeau un aspect plăcut, chiar fermecător.

— Optica subeterică, domnule Starr, este un domeniu complet nou al ştiinţei. Doar tinerii proaspăt ieşiţi de pe băncile şcolilor ştiu suficient de multe despre ea.

— După cum vorbeşti, s-ar zice că ştii câte ceva despre acest subiect.

— Numai ce mi-a spus Mindes. Ştii, am sosit pe Mercur pe aceeaşi navă şi m-a fascinat, m-a cucerit pur şi simplu cu lucrurile pe care mi-a spus că speră să le realizeze proiectul lui. Ştii ceva despre acest proiect?

— Absolut nimic.

— Ei bine, se ocupă de hiperspaţiu, acea porţiune a spaţiului situată în afara frontierei normale a spaţiului pe care îl cunoaştem.

Legile naturii care se aplică spaţiului obişnuit nu sunt valabile pentru hiperspaţiu. De exemplu, în spaţiul obişnuit este imposibil să te deplasezi mai rapid decât lumina, astfel încât am avea nevoie de cel puţin patru ani ca să ajungem la steaua cea mai apropiată. În deplasarea prin hiperspaţiu, orice viteză este posibilă…

Medicul se întrerupse pe neaşteptate, cu un zâmbet prin care parcă voia să-şi ceară scuze:

— Dar desigur că ştii toate astea.

— Presupun că majoritatea oamenilor ştiu că descoperirea zborului hiperspaţial a făcut posibilă călătoriile interstelare, spuse Lucky. Dar care-i treaba cu Proiectul Lumina?

— Ei bine, zise doctorul Gardoma, în spaţiul obişnuit, lumina se deplasează în vid în linie dreaptă. Nu se curbează decât în apropierea unor câmpuri gravitaţionale uriaşe. Pe de altă parte, în hiperspaţiu ea poate fi îndoită la fel de uşor ca un fir de bumbac. Poate fi concentrată, dispersată, îndoită înapoi. Aşa spune teoria hiperopticii cel puţin.

— Iar Scott Mindes probabil că se află aici pentru a testa această teorie.

— Întocmai.

— De ce aici? întrebă Lucky. Adică, de ce tocmai pe Mercur?

— Pentru că nu există nici o altă suprafaţă planetară în întreg Sistemul Solar unde să existe o asemenea concentrare de lumină pe o suprafaţă atât de mare. Efectele pe care le caută Mindes pot fi detectate cel mai uşor aici. Ar fi de o sută de ori mai scump să efectuezi experimentul pe Pământ, iar rezultatele ar fi de o sută de ori mai nesigure. Aşa mi-a spus Mindes.

— Numai că acum ne confruntăm cu accidentele astea.

Doctorul Gardoma pufni dispreţuitor.

— Astea nu sunt accidente. Şi, domnule Starr, trebuie să li se pună capăt. Vă daţi seama ce ar însemna succesul Proiectului Lumina?

Doctorul făcu o pauză de efect, apoi continuă lăsându-se furat de grandoarea viziunii.

— Pământul nu va mai fi sclavul Soarelui. Staţiile spaţiale aflate pe orbită în jurul Pământului ar putea capta lumina solară, s-o împingă în hiperspaţiu şi s-o împrăştie în mod uniform pe întregul Pământ. Arşiţa deşertică şi frigul polar vor dispărea. Anotimpurile vor fi rearanjate în ordinea preferată de noi. Am putea controla clima controlând distribuţia luminii solare. Am putea avea o lumină solară eternă acolo unde vom dori; nopţi de orice lungime acolo unde vom dori. Pământul va fi un paradis cu aer condiţionat.

— Îmi închipui că va lua ceva timp.

— O mulţime de timp, dar e începutul... Uite, poate că greşesc aici, dar nu eşti dumneata David Starr, cel care a rezolvat problema otrăvirii alimentelor de pe Marte?

Se simţea o asprime în vocea lui Lucky atunci când răspunse şi sprâncenele i se contractară uşor.

— Ce te face să crezi asta?

Doctorul Gardoma spuse:

— La urma urmelor, sunt medic. Otrăvirile păreau la început să fie o boală epidemică, şi la vremea aceea am fost foarte interesat de subiect. Au circulat zvonuri despre

un tânăr membru al consiliului care a jucat un rol esenţial în rezolvarea misterului, şi au fost menţionate şi nişte nume.

— S-o lăsăm aşa, răspunse Lucky. Ca de obicei, era neplăcut surprins de orice aluzie că ar deveni un personaj cunoscut. Mai întâi Mindes, iar acum Gardoma.

Doctorul insistă:

— Dar dacă eşti acel Starr, atunci sper că te afli aici ca să pui capăt acestor aşa-zise accidente.

Lucky se prefăcu că nu aude şi spuse:

— Când voi putea să vorbesc cu Scott Mindes, doctore Gardoma?

— Nu mai devreme de cel puţin douăsprezece ore.

— Şi îşi va recăpăta raţiunea?

— Sunt sigur de asta.

O voce nouă, guturală şi cu un timbru baritonal, interveni:

— Chiar eşti sigur, Gardoma? Să fie asta fiindcă ştii că băiatul nostru, Mindes, n-a fost niciodată iraţional?

Doctorul Gardoma se întoarse la auzul vocii şi nu făcu nici un efort ca să-şi ascundă dezgustul profund care i se întipărise pe faţă.

— Ce cauţi aici, Urteil?

— Îmi ţin ochii şi urechile deschise, deşi cred c-ai prefera să mi le ţin închise, replică nou venitul.

Lucky şi Bigman se uitau la el cu curiozitate. Era un bărbat solid; nu foarte înalt, dar lat în umeri şi musculos. Avea obrajii vineţii din cauza bărbii nerase şi un aer mai curând neplăcut de autosuficienţă.

Doctorul Gardoma spuse:

— Poţi să faci ce vrei cu ochii şi urechile tale, dar nu în cabinetul meu, dacă nu te superi.

— Şi de ce mă rog nu în biroul tău? Doar eşti doctor. Pacienţii au dreptul să vină aici. Poate că sunt un pacient.

— Şi ce te doare?

— Dar ăştia doi? Pe ei ce-i doare? Deficienţă hormonală, presupun, pentru unul din ei cel puţin.

Ochii lui zăboviră alene pe statura lui Bigman Jones în timp ce rostea aceste cuvinte.

Urmă un interludiu scurt în care Bigman se făcu alb la faţă şi păru să se umfle în pene. Se ridică încet de pe scaun, cu ochii mari şi holbaţi. Buzele i se mişcară în gol, ca şi cum ar fi pronunţat cuvintele „deficienţă hormonală”, de parcă ar fi vrut să se convingă că într-adevăr auzise cuvintele şi că nu fusese o iluzie.

Deodată, cu viteza de atac a unei cobre, Bigman se năpusti asupra matahalei dispreţuitoare din faţa sa.

Dar Lucky se mişcă mai rapid, apucându-l pe Bigman de ambii umeri.

— Uşurel, Bigman.

Micul marţian se zbătu cu disperare.

— Dar l-ai auzit, Lucky. L-ai auzit!

— Nu acum, Bigman.

Râsul lui Urteil se auzi ca un şir de lătrături ascuţite.

— Dă-i drumul, amice. Am să-l împrăştii pe puştiul asta pe podea doar cu un deget.

Bigman urlă şi se zvârcoli în strânsoarea lui Lucky, care spuse:

— În locul tău, eu n-aş mai zice nimic, Urteil, altfel rişti să ajungi într-o situaţie extrem de neplăcută din care nici prietenul tău senatorul n-ar putea să te scoată.

Când vorbi, ochii săi scânteiau ca nişte cuţite de gheaţă, iar vocea lui căpătă o sonoritate metalică.

Urteil îi susţinu privirea preţ de o clipă, dar apoi cedă. Mormăi ceva despre o glumă. Respiraţia întretăiată a lui Bigman se calmă întrucâtva, şi după ce Lucky îşi slăbi strânsoarea, se aşeză din nou pe scaun, tremurând încă din pricina furiei aproape de nesuportat.

Doctorul Gardoma, care urmărise încordat schimbul scurt de replici, spuse:

— Îl cunoşti pe Urteil, domnule Starr?

— După reputaţie. Este Jonathan Urteil, investigatorul itinerant al senatorului Swenson.

— Mă rog, îi putem spune şi aşa, murmură Gardoma.

— Şi eu te cunosc pe tine, David Starr, Lucky Starr, sau cum ţi-oi mai fi zicând, spuse Urteil. Eşti băiatul minune rătăcitor din slujba Consiliului Ştiinţei. Otrăvirile de pe

Marte. Piraţii de pe asteroizi. Telepatia venusiană. Am greşit cumva lista?

— Nu, răspunse Lucky fără nici o tonalitate.

Urteil rânji triumfător:

— Nu sunt prea multe lucruri pe care biroul senatorului să nu le ştie despre Consiliul Ştiinţei. De exemplu, ştiu despre tentativa de asasinat asupra ta, şi am venit aici să văd despre ce e vorba.

— De ce?

— Ca să-ţi dau un mic avertisment. Doar un mic avertisment prietenesc. Presupun că felcerul ăsta de-aici ţi-a spus ce băiat simpatic este Mindes. Doar o răbufnire nervoasă momentană, presupun că asta ţi-a spus. Sunt prieteni foarte buni, Mindes şi doctorul.

— N-am spus decât… începu doctorul Gardoma.

— Dă-mi voie mie să spun, îl întrerupse Urteil. Scott Mindes e tot atât de inofensiv ca un asteroid de două tone care se îndreaptă spre o navă spaţială. N-a fost un acces de nebunie temporară când a îndreptat blasterul asupra ta. Ştia foarte bine ce face. A încercat să te ucidă cu sânge rece, Starr, şi dacă nu te păzeşti, data viitoare o să reuşească. Fiindcă poţi să pariezi pe cizmele până la şold ale micului tău prieten marţian că o să încerce din nou.

3. MOARTEA AŞTEAPTĂ ÎNTR-O CAMERĂ

Linişte care urmă păru plăcută tuturor cu excepţia lui Urteil. Deodată Lucky spuse:

— De ce? Ce motiv ar avea?

Urteil răspunse calm:

— Pentru că i-e frică. A venit aici cu o investiţie de câteva milioane, bani pe care Consiliul i-a alocat cu largheţe, şi uite că nu reuşeşte să-şi facă experimentele să funcţioneze. Zice despre propria-i incompetenţă că ar fi ghinioane. În cele din urmă se va întoarce pe Pământ şi se va plânge despre planeta piază-rea, Mercur. Pe urmă o să obţină alţi bani de la Consiliu, sau mai exact de la contribuabili, pentru alte planuri nebuneşti. Acum tu ai venit pe Mercur ca să faci o anchetă iar el se teme de eventualitatea în care Consiliul ar putea afla o parte din adevăr. De aici poţi să deduci şi singur restul.

Lucky spuse:

— Dacă ăsta e adevărul, îl ştii deja.

— Da, şi sper să-l şi dovedesc.

— Dar înseamnă că şi tu reprezinţi un pericol pentru Mindes. După raţionamentul tău, pe tine ar trebui să încerce să te ucidă.

Urteil rânji şi obrajii durdulii i se umflară până când faţa lui deveni mai lată decât lungă.

— A încercat să mă ucidă. E cât se poate de adevărat. Dar de când lucrez pentru senator am trecut prin multe situaţii dificile aşa că pot să mă descurc şi singur.

— Scott Mindes n-a încercat niciodată să te ucidă, nici pe tine, nici pe nimeni altcineva, interveni doctorul Gardoma, alb la faţă. Şi ştii foarte bine asta.

Urteil nu-i răspunse direct, vorbindu-i în schimb lui Lucky.

— Şi fereşte-te şi de doctor. Cum îţi spuneam, e foarte bun prieten cu Mindes. În locul tău, nu l-aş lăsa să mă trateze nici de o durere de cap. Pilulele şi injecţiile pot…

Pocni din degete scoţând un zgomot ascuţit şi foarte sugestiv. Doctorul Gardoma rosti cu greutate:

— Într-o zi, cineva o să te ucidă pentru…

Urteil spuse nepăsător:

— Da? Ai de gând cumva ca tu să fii ăla?

Se întoarse ca să plece, şi spuse peste umăr:

— A, era să uit. Am auzit că bătrânul ăla, Peverale, vrea să te vadă. E tare afectat că nu s-a organizat nici o primire oficială. E supărat chiar. Aşa că du-te să-l vezi şi mângâie-l pe creştet… Şi, Starr, încă un pont. După chestia asta, să nu foloseşti nici un costum de protecţie până când nu l-ai verificat să nu aibă vreo scurgere. Înţelegi ce vreau să spun?

Zicând acestea, în sfârşit plecă.

Trecură clipe lungi până când Gardoma îşi mai reveni cât de cât, înainte să poată vorbi fără să se sufoce. Apoi spuse:

— Mă exasperează tot mai mult de fiecare dată când îl văd. E un mincinos, rău de gură…

— Un individ extrem de viclean, spuse sec Lucky. Pare evident că una din metodele lui de atac este să spună în mod deliberat exact ceea ce a calculat că îşi va mânia mai mult oponentul. Un adversar mânios e pe jumătate neajutorat… Şi, Bigman, asta e valabil şi pentru tine. Nu e bine să te repezi aşa la oricine sugerează că ai avea sub un metru optzeci.

— Lucky, se văită marţianul pitic, a spus că aş suferi de deficienţă hormonală.

— Atunci să aştepţi momentul cel mai favorabil ca să-l convingi de contrariul.

Bigman bombăni revoltat şi bătu cu pumnul încleştat pe plasticul dur al cizmelor sale înalte până la şold, colorate în argintiu şi purpuriu (cizmele strident colorate pe care nimeni cu excepţia unui fermier marţian nu le-ar purta, şi

fără de care nici un fermier marţian n-ar ieşi din casă. Bigman avea o duzină, care mai de care mai fistichie.)

Lucky spuse:

— Ei bine, să-l căutăm pe doctorul Peverale. E şeful Observatorului, nu-i aşa?

— Şeful întregii Cupole, spuse doctorul. În realitate, a îmbătrânit şi a cam pierdut contactul. Mă bucur să spun că îl urăşte pe Urteil la fel de mult ca oricare dintre noi, dar nu poate face nimic în privinţa asta. Nu-l poate înfrunta pe senator. Mă întreb dacă Consiliul Ştiinţei poate? Sfârşi el pe un ton sumbru.

— Eu cred că da, replică Lucky. Acum nu uita că vreau să-l văd pe Mindes când se trezeşte.

— În regulă. Ai grijă de tine.

Lucky îl privi cu curiozitate:

— Să am grijă de mine? Ce vrei să spui?

Doctorul Gardoma roşi.

— E doar o vorbă. O spun întotdeauna. N-am vrut să spun nimic deosebit prin asta.

— Înţeleg. Ei bine, o să ne mai întâlnim. Hai, Bigman, şi nu mai sta aşa încruntat.

Doctorul Peverale le strânse la amândoi mâinile cu o vigoare surprinzătoare pentru un om aşa de bătrân. Ochii săi negri erau aprinşi de îngrijorare şi păreau şi mai negri din cauza sprâncenelor albe care-i străjuiau. Părul lui, încă bogat, îşi păstrase într-o proporţie considerabilă culoarea iniţială şi avea o nuanţă gri închis. Obrajii plini de riduri şi pergamentoşi, deasupra cărora pometţii osoşi ieşeau în evidenţă, contribuiau cel mai mult la impresia de bătrâneţe.

Vorbi rar şi cu blândeţe:

— Îmi pare rău, domnilor, şi sunt extrem de preocupat de faptul că aţi fost supuşi la o experienţă atât de tulburătoare la atât de puţin timp de la sosirea la Observator. Mă consider vinovat.

— N-aveţi nici un motiv, doctore Peverale, spuse Lucky.

— Greşeala e a mea, domnule. Dacă aş fi fost aici să vă întâmpin aşa cum s-ar fi cuvenit… Dar uite că s-a întâmplat să urmărim tocmai atunci o protuberanţă importantă şi

anormală, şi mă tem că am lăsat profesia să mă răpească de la exprimarea cuvenită a ospitalităţii.

— În orice caz, sunteţi iertat, spuse Lucky şi se uită într-o parte amuzat la Bigman, care urmărea cu gura căscată vorbirea manierată a bătrânului.

— Nu pot fi iertat, spuse astronomul, dar mă încântă faptul că aţi încercat. Între timp, am ordonat ca locuinţa să vă fie pusă la dispoziţie.

Îi luă de braţ pe amândoi şi îi conduse pe coridorul bine luminat dar îngust care ducea spre Cupolă.

— Amenajările noastre utilitare sunt cam aglomerate, în special de la sosirea doctorului Mindes şi a inginerilor săi... şi a altora. Totuşi, cred că o să găsiţi binevenit prilejul de a vă împrospăta forţele şi, poate, de a dormi. Veţi dori de mâncare, sunt sigur, şi vă va fi trimisă. Mâine vom avea timp suficient să faceţi cunoştinţă cu noi toţi, iar noi să aflăm scopul venirii voastre aici. Pentru mine, garanţia Consiliului Ştiinţei este suficientă. Vom da un fel de banchet în cinstea voastră.

Nivelul coridorului cobora pe măsură ce mergeau, ducându-i în măruntaiele planetei spre nivelul rezidenţial al Cupolei.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Lucky. Bănuiesc că voi avea şi prilejul de a vizita Observatorul.

Peverale păru încântat de idee.

— Voi fi la dispoziţia dumitale în această privinţă, şi sunt sigur că nu vei regreta timpul petrecut cu această vizită. Principalul nostru echipament se află instalat pe o platformă mobilă proiectată să se mişte o dată cu avansul sau retragerea Terminatorului. În felul acesta, o anumită porţiune a Soarelui poate fi menţinută permanent în câmpul vizual, în pofida mişcării lui Mercur.

— Minunat? Dar acum, doctore Peverale, o întrebare. Ce părere aveţi despre doctorul Mindes? Aş aprecia foarte mult un răspuns sincer, neafectat de considerente diplomatice.

Peverale se încruntă.

— Eşti şi dumneata un inginer sub-temporal?

— Nu tocmai, spuse Lucky, dar vă întrebasem despre doctorul Mindes.

— Exact. Ei bine – şi astronomul păru gânditor – , este un tânăr plăcut, competent, după părerea mea, dar nervos, foarte nervos. Se ofensează uşor, prea uşor aş zice. Defectul ăsta i-a ieşit în evidenţă o dată cu trecerea timpului, când lucrurile nu au mers tocmai bine cu proiectul său, iar asta l-a făcut şi mai irascibil, mai dificil de lucrat cu el. Mare păcat, fiindcă, după cum vă spuneam, altfel ar fi un tânăr plăcut. Îi sunt şef, desigur, atâta timp cât se află aici, dar nu mă prea amestec în treburile lui. Proiectul lui nu are nici o legătură cu activitatea Observatorului.

— Şi ce părere aveţi despre Jonathan Urteil?

Bătrânul astronom se opri brusc din mers şi spuse:

— Ce-i cu el?

— Cum se împacă cu lumea de-aici?

— Nu sunt interesat să discut despre acest individ, spuse Peverale.

Pentru un timp îşi continuară drumul în tăcere. Faţa astronomului se posomorâse. Lucky spuse:

— Mai sunt şi alţi oameni aici din afara Cupolei? În afară de dumneavoastră şi oamenii pe care-i conduceţi, de Mindes şi oamenii lui şi de Urteil, mai sunt şi alţii?

— Păi, doctorul Gardoma, desigur.

— Nu-l consideraţi unul din oamenii dumneavoastră?

— Ei bine, e doctor şi nu astronom. El asigură singurul serviciu de care Cupola are nevoie şi nu şi-l poate asigura cu ajutorul maşinilor. Are grijă de sănătatea noastră. E nou pe-aici.

— Cât de nou?

— L-a înlocuit pe vechiul doctor după ultimul schimb de un an. De fapt, doctorul Gardoma a sosit aici cu nava care i-a adus pe doctorul Mindes şi pe oamenii lui.

— Schimbul de un an? Este un lucru obişnuit pentru doctorii de aici?

— Şi pentru majoritatea oamenilor. Asta face dificilă păstrarea continuităţii, şi e greu să pregăteşti un om după care să-l vezi că pleacă. Dar pe de altă parte, Mercur nu e o

planetă pe care să se trăiască uşor şi oamenii noştri trebui înlocuiţi frecvent.

— Atunci câţi oameni noi aţi primit aici în ultimele şase luni?

— Probabil că douăzeci. Cifra exactă se află în evidenţele noastre, dar cam asta e cifra.

— Cu siguranţă că dumneavoastră înşivă vă aflaţi aici de ceva vreme.

Astronomul râse.

— De mulţi ani. Îmi displace să mă gândesc la cât de mulţi au trecut. Şi doctorul Cook, adjunctul meu, se află aici de şase ani. Bineînţeles că luăm concedii dese... Ei bine, am ajuns la locuinţa dumneavoastră, domnilor. Dacă doriţi ceva anume, nu ezitaţi să mă înştiinţaţi.

Bigman se uită în jurul lui. Camera era mică, dar avea două paturi care se puteau rabata la perete atunci când nu erau folosite; două fotolii care aveau aceeaşi particularitate; o combinaţie birou-scaun dintr-o singură piesă; un şifonier mic; şi o sală de baie învecinată.

— Hei, spuse el, oricum e mult mai bine decât pe navă, nu crezi?

— Nu-i rău, spuse Lucky. Asta e probabil una din camerele lor cele mai bune.

— Şi de ce nu? spuse Bigman. Cred că el ştie cine eşti.

— Ba eu cred că nu, Bigman, spuse Lucky. Credea că sunt un inginer sub-temporal. Tot ce ştie e că m-a trimis Consiliul.

— Toţi ceilalţi ştiu cine eşti, remarcă Bigman.

— Nu toţi. Mindes, Gardoma şi Urteil... Uite ce e, Bigman, ce-ar fi să te duci la baie. Între timp eu am să comand de mâncare şi am să cer să ne fie adusă de pe Shooting Starr trusa de utilitate generală.

— Îmi convine, spuse Bigman cu voioşie.

Bigman cânta cu voce tare în timp ce făcea duş. Aşa cum se întâmpla pe orice planetă lipsită de apă, apa pentru baie era strict raţionalizată, cu avertismente severe pe pereţi privind cantitatea maximă de apă care putea fi folosită. Dar Bigman se născuse şi crescuse pe Marte. Avea

un imens respect pentru apă şi nici nu-i trecea prin cap să se bălăcească nepăsător în ea mai mult decât ar fi făcut-o într-un sos de friptură. Aşa că folosi detergent din abundenţă şi apă cu multă precauţie, cântând din toată inima în tot acest timp.

Păşi în faţa uscătorului cu aer fierbinte şi sub presiune, care-i gâdila pielea cu jeturile sale de aer uscat iască, şi-şi plesni corpul cu palmele ca să sporească efectul.

— Hei, Lucky, strigă el, ai mâncare pe masă? Mi-e foame.

Îl auzi pe Lucky vorbind încet, dar nu reuşi să desluşească cuvintele.

— Hei, Lucky, repetă el şi ieşi din sala de baie.

Pe birou se aflau două farfurii aburinde cu friptură de vită şi cartofi. (O uşoară asprime a aromei sugera faptul că cel puţin carnea era o imitaţie obţinută din bacteriile din grădinile submarine de pe Venus.) În orice caz, Lucky nu stătea la masă, ci era aşezat pe pat şi vorbea la aparatul de comunicaţie din încăpere.

Chipul doctorului Peverale se profila pe placa de recepţie.

Lucky spuse:

— Ei bine, chiar era un fapt general cunoscut că asta va fi camera noastră?

— Nu era un fapt general cunoscut, dar am dat ordin să vi se pregătească camera printr-o legătură neprotejată. Din cele cunoscute de mine, nu exista nici un motiv pentru păstrarea secretului. Presupun că oricine ne-ar fi putut auzi. Mai mult decât atât, camera voastră este una dintre puţinele care sunt rezervate pentru oaspeţii de vază. Nu e nici un secret în privinţa asta.

— Înţeleg. Vă mulţumesc, domnule.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, spuse Lucky zâmbind şi întrerupse legătura. Imediat după aceea zâmbetul îi dispăru şi pe faţă i se aşternu o expresie preocupată.

— Pe naiba nu s-a-ntâmplat nimic! explodă Bigman. Ce s-a-ntâmplat, Lucky? Şi să nu-mi spui mie că nu-i nimic în neregulă!

— Da, ceva e în neregulă. Am cercetat echipamentul de aici. Îmi închipui că astea sunt nişte costume speciale pentru a fi folosite pe partea însorită a planetei.

Bigman ridică unul din costumele care atârnau într-o nişă specială. Faţă de cât era de voluminos, era neobişnuit de uşor, calitate care nu putea fi atribuită gravitaţiei scăzute de pe Mercur deoarece aici, în Cupolă, gravitaţia era menţinută la nivelul normal de pe Pământ.

Clătină din cap, nemulţumit. Ca de obicei, când trebuia să folosească un costum livrat din stoc, şi nu unul construit după specificaţii, trebuia să reducă la minim toate reglajele şi chiar şi aşa era incomod. Era preţul pe care era nevoit să-l plătească pentru faptul că nu era tocmai înalt. Întotdeauna gândea în termenii aceştia: „nu tocmai înalt”. Niciodată nu s-a gândit la cei o sută cincizeci şi opt de centimetri pe care-i măsura ca la ceva care însemna de fapt „scund”.

— Pe nisipurile de pe Marte, văd că ne-au aşteptat cu toate cele pregătite! Pat. Baie. Mâncare. Costume.

— Şi mai e încă ceva, spuse pe un ton grav Lucky. În camera asta ne aşteaptă şi moartea. Uită-te aici.

Lucky ridică unul din braţele costumului mai mare. Articulaţia sferică a umărului se mişca uşor, dar acolo unde făcea racordul cu tija umărului era o întrerupere minusculă, aproape neobservabilă. Ar fi rămas neobservată dacă degetele lui Lucky nu ar fi desfăcut-o.

Era o tăietură! Făcută de un om, evident! Izolaţia demonstra acest lucru.

— Pe suprafaţa interioară, spuse Lucky. E o tăietură similară. Acest costum ar fi rezistat doar atât cât să mă ducă pe partea însorită a planetei, după care m-ar fi ucis fără probleme.

4. BANCHETUL

— Urteil! ţipă Bigman dintr-o dată, cu o ferocitate care făcu să înţepenească fiecare muşchi al micului său trup. Ticălosul ăla nenorocit…

— De ce Urteil? întrebă calm Lucky.

— Ne-a avertizat să avem grijă de costume, Lucky. Ţii minte?

— Desigur. Şi tocmai asta am făcut.

— Păi sigur. A aranjat totul ca să ne aburească. Găsim un costum tăiat şi zicem ia uite ce om minunat. După care, data viitoare suntem ca şi terminaţi. Nu te lăsa păcălit, Lucky. E un…

— Stai o clipă, Bigman, nu te pripi! Ia priveşte lucrurile astfel. Urteil zice că Mindes a încercat să-l ucidă şi pe el. Să zicem că-l credem. Să presupunem că Mindes a încercat să meşterească costumul lui Urteil şi ăsta s-a prins la timp. Urteil ne-a avertizat să fim atenţi la aceeaşi şmecherie. Poate că Mindes a făcut asta.

— Pe nisipurile marţiene, Lucky, nu se poate! Individul ăsta, Mindes, e îndopat cu somnifere, şi înainte de asta nu l-am scăpat din ochi din clipa în care am ajuns pe planeta asta nenorocită.

— Bun. Dar de unde ştim că Mindes doarme acum şi se află sub tratament medical? întrebă Lucky.

— Gardoma zice…, începu Bigman şi se opri.

— Exact. Gardoma zice! Totuşi, noi nu l-am văzut pe Mindes. Ştim doar ce ne-a spus doctorul Gardoma, iar acest doctor e foarte bun prieten cu Mindes.

— Ăştia doi lucrează împreună, spuse Bigman cuprins de o convingere subită. Pe comete…

— Stai, stai, stai, nu sări aşa. Pe marea galaxie, Bigman! Nu fac decât să-ncerc să-mi limpezesc ideile, şi tu iei în serios tot ce spun.

Tonul lui era încărcat de reproş, dar nu depăşea limitele respectului faţă de micul său prieten. Lucky continuă:

— Ştiu pe de altă parte că te-ai plâns de o mie de ori că nu-ţi spun tot ce-mi trece prin minte decât după ce s-a terminat totul. Uite de ce fac aşa, prostănacule! Imediat ce propun o teorie, gata, te-ai şi aprins, cu toate armele pregătite de tragere.

— Îmi cer scuze, Lucky, spuse Bigman. Zi-i mai departe.

— În regulă. Acum Urteil ăsta e uşor de suspectat. Nimeni nu-l place. Nici măcar doctorul Peverale. Ai văzut cum a reacţionat numai când i-am pomenit numele. Ne-am întâlnit cu el o singură dată şi l-ai şi pus la index…

— Păi te cred şi eu, mormăi Bigman.

— … şi nici mie nu mi-e prea simpatic. Oricine ar fi putut să taie costumul ăsta şi să spere că bănuiala va cădea asupra lui Urteil, în cazul în care fapta ar fi descoperită, şi ar fi fost sigur descoperită dacă ucidea pe cineva, dacă nu înainte.

— Înţeleg toate astea, Lucky.

— Pe de altă parte, continuă liniştit Lucky, Mindes a încercat deja să se descotorosească de mine cu blasterul. Dacă aia a fost o tentativă serioasă, atunci nu pare a fi tipul de om care să acţioneze indirect, de exemplu prin intermediul costumului. Cât despre doctorul Gardoma, nu-l văd implicându-se în uciderea unui membru al Consiliului doar din prietenie pentru Mindes.

— Atunci care-i concluzia? strigă Bigman nerăbdător.

— Până în prezent nu e nici una, spuse Lucky, exceptând poate faptul că vom merge la culcare.

Aruncă pe paturi aşternuturile şi se duse la baie.

Bigman privi în urma lui şi dădu din umeri.

Scott Mindes stătea în capul oaselor în pat când Lucky şi Bigman intrară în locuinţa lui a doua zi de dimineaţă. Era palid şi părea obosit.

— Salut, spuse el. Karl Gardoma mi-a povestit ce s-a întâmplat. Nici nu ştiţi cât de rău îmi pare.

Lucky răspunse la asta dând din umeri.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Epuizat, dar în general bine. Voi lua parte la petrecerea pe care o dă în seara asta bătrânul Peverale.

— E bine ce faci?

— N-o să-l las pe Urteil să tragă spuza pe turta lui, spuse Mindes cu faţa înroşindu-i-se subit de ură, şi să spună la toată lumea că sunt nebun. Sau pe doctorul Peverale…

— Doctorul Peverale se îndoieşte de sănătatea ta mintală? întrebă încet Lucky.

— Păi… uite ce e, Starr, am făcut pe cercetaşul pe partea însorită a planetei cu un scuter-rachetă, încă de când accidentele au început să se înrăutăţească. Trebuia s-o fac. E proiectul meu. De două ori, până acum, am… am văzut ceva.

Mindes se opri şi Lucky îl îndemnă să vorbească:

— Ce-ai văzut, doctore Mindes?

— Aş vrea să pot fi mai sigur. De fiecare dată am văzut doar de la distanţă. Ceva care se mişca. Ceva care părea uman. Nu era unul din costumele noastre izolante, să ştii. Semăna mai mult cu un costum obişnuit. Ştii, metal ordinar.

— Ai încercat să te apropii?

— Da, şi a dispărut. Şi nici fotografiile nu arătau nimic. Doar pete de lumină şi de întuneric care ar fi putut să fie ceva sau să nu fie nimic. Ceva care se mişca sub Soare de parcă nici nu i-ar fi păsat de căldură sau de radiaţie. Câteodată rămânea chiar nemişcat sub Soare preţ de câteva minute. Asta m-a terminat.

— E ciudat faptul că stătea nemişcat?

Mindes râse scurt.

— Pe partea însorită a lui Mercur? Sigur că e neobişnuit. Nimeni nu stă nemişcat. Cu tot costumul izolant şi celelalte măsuri de precauţie, îţi faci treaba cât de repede poţi şi o ştergi de-acolo în graba cea mai mare. La o apropiere atât de mare. E radiaţia, totuşi. Doar antrenamentul te poate învăţa să te expui cât mai puţin posibil. Costumele izolante nu constituie o protecţie totală împotriva radiaţiei gamma. Dacă trebuie să stai nemişcat, te ascunzi la umbra unei stânci.

— Şi cum îţi explici toată povestea asta?

Vocea lui Mindes deveni o şoaptă aproape ruşinată:

— Nu cred că e om.

— Doar n-ai să ne spui că e o fantomă bipedă, nu? interveni Bigman pe neaşteptate, înainte ca Lucky să-l facă să tacă.

Dar Mindes se mulţumi să clatine din cap.

— Am folosit cumva termenul ăsta la suprafaţă? Parcă-mi amintesc… Nu, cred că e un mercurian.

— Ce? strigă Bigman, de parcă ar fi considerat că asta ar fi şi mai rău.

— Cum altfel ar putea rezista astfel la căldura şi radiaţia Soarelui?

— Atunci de ce ar mai avea nevoie de costum spaţial? întrebă Lucky.

— Păi, asta nu mai ştiu. Ochii lui Mindes se aprinseră şi fu cuprins de o agitaţie puternică. Dar e ceva. Când m-am întors la Cupolă, se ştia unde se află fiecare om şi fiecare costum, în orice moment. Doctorul Peverale n-ar autoriza o expediţie pentru o cercetare amănunţită. Zice că nu suntem echipaţi pentru aşa ceva.

— I-ai spus şi lui ce mi-ai spus mie?

— Cred că sunt nebun. Sunt sigur de asta. Crede că văd nişte reflexii şi că din ele creez oameni în imaginaţia mea. Dar nu-i aşa, Starr!

— Ai luat legătura cu Consiliul Ştiinţei? întrebă Lucky.

— Cum aş putea? Doctorul Peverale nu m-ar susţine. Urteil ar spune că sunt nebun şi pe el l-ar crede, nu pe mine. Cine crezi că m-ar asculta?

— Eu, zise Lucky.

Mindes se ridică brusc în capul oaselor. Dădu să se prindă de mâneca celuilalt, dar se opri. Spuse cu un glas sufocat:

— Atunci înseamnă că ai să faci o anchetă?

— În felul meu, promise Lucky, o voi face.

În seara aceea, ceilalţi erau deja adunaţi la masa de banchet când Lucky şi Bigman ajunseră acolo. Dincolo de murmurul de bun venit iscat la sosirea lor şi începuturile de prezentări, se simţea limpede că adunarea nu era deloc una plăcută.

Doctorul Peverale stătea în capul mesei, cu buzele lui subţiri strânse şi obrajii scofâlciţi tremurând, menţinându-şi cu greu înfăţişarea demnă. La stânga sa se afla silueta impozantă a lui Urteil, rezemat de spătarul scaunului, degetele lui groase jucându-se cu buza unui pahar.

Spre capătul celălalt al mesei stătea Scott Mindes, care arăta dureros de tânăr şi de obosit în timp ce se uita cu o frustrare mânioasă la Urteil. Lângă el se afla doctorul Gardoma, care urmărea scena cu o privire neliniştită şi preocupată, de parcă ar fi fost gata să intervină în cazul în care Mindes şi-ar fi pierdut cumpătul.

Celelalte scaune, cu excepţia celor două aflate la dreapta doctorului Peverale, erau ocupate de diverşi oameni importanţi din ierarhia Observatorului. Unul dintre ei mai ales, Hanley Cook, al doilea la comanda Cupolei, îşi aplecă corpul înalt şi zvelt înainte şi strânse cu fermitate mâna întinsă de Lucky.

Lucky şi Bigman îşi ocupară locurile şi salata fu servită.

Urteil se grăbi să spună cu o voce aspră care acapară cu eficacitate conversaţia:

— Tocmai ne întrebam înainte de venirea voastră dacă nu cumva ar trebui ca tânărul Mindes să vă relateze marile minuni rezervate Pământului care au rezultat de pe urma experimentelor sale.

— Nici vorbă de aşa ceva, replică Mindes. Şi, dacă nu te superi, am să hotărăsc singur ce am să spun.

— Ei haide, Scott, spuse Urteil cu un zâmbet larg, nu fi aşa de ruşinos. Ei bine, uite ce e, am să-i spun eu care-i treaba.

Mâna doctorului Gardoma se lăsă, ca din întâmplare, pe umărul lui Mindes, iar tânărul inginer îşi reprimă un strigăt de indignare şi rămase tăcut.

Urteil continuă:

— Te previn, Starr, că va fi ceva interesant şi…

Lucky îl întrerupse:

— Ştiu câte ceva despre experimente. Rezultatul măreţ al unei planete cu aer condiţionat este de-a dreptul posibil, după părerea mea.

Urteil spuse dispreţuitor:

— Nu zău? Mă bucur că eşti optimist. Bietul Scott nu reuşeşte nici măcar să pună la punct experimentul pilot. Sau cel puţin zice că nu poate, nu-i aşa, Scott?

Mindes se ridică pe jumătate, dar încă o dată mâna doctorului Gardoma îl opri.

Privirea lui Bigman se plimba de la un vorbitor la altul, oprindu-se asupra lui Urteil cu un dispreţ sumbru. Nu spuse nimic.

Sosirea felului principal puse capăt pentru moment conversaţiei, iar doctorul Peverale încercă din răsputeri să o aducă pe canale mai puţin explozive. Pentru o vreme reuşi, dar deodată Urteil, care tocmai îşi înfipsese furculiţa într-o bucată de friptură, se aplecă spre Lucky şi spuse:

— Vasăzică, eşti de părere că experimentul lui Mindes funcţionează, nu-i aşa?

— Cred că este un experiment rezonabil.

— Eşti nevoit să gândeşti astfel, fiind membru al Consiliului. Dar ce-ai zice dacă ţi-aş spune că experimentele de-aici sunt false; că ar putea fi efectuate pe Pământ cu cheltuieli de o sută de ori mai mici cu condiţia ca Consiliul să fie preocupat de economisirea banilor contribuabililor. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune aşa ceva?

— Indiferent de ce mi-ai spune, aş rămâne la aceeaşi părere, replică Lucky calm. Aş mai spune, domnule Urteil, că sunt şanse ca dumneata să minţi. Este talentul tău cel mai mare şi, cred, cea mai mare plăcere.

Dintr-o dată, o tăcere profundă îi cuprinse pe participanţii la banchet, chiar şi pe Urteil. Obrajii lui durdulii se lăsară în jos şi ochii i se căscară de uimire. Cuprins de o înflăcărare subită, se aplecă direct peste scaunul doctorului Peverale, ridicându-se de pe scaun, şi trânti mâna dreaptă pe masă, foarte aproape de farfuria lui Lucky.

— Nici un lacheu al Consiliului…, începu el să urle.

Exact în timp ce făcea asta, Bigman se mişcă şi el. Nimeni din cei aflaţi la masă nu văzu detaliile acelei mişcări, căci ea avu loc cu viteza unui şarpe care atacă, dar urletul lui Urteil se transformă într-un ţipăt de spaimă.

Mâna lui Urteil, care se lăsase pe masă într-un gest atât de dramatic, avea acum înfipt în ea mânerul metalic sculptat al unui cuţit energetic.

Doctorul Peverale îşi trase brusc scaunul înapoi şi toţi cei aflaţi la masă, cu excepţia lui Bigman, scoaseră ţipete de exclamaţie. Chiar şi Lucky se arătă surprins.

Vocea de tenor a lui Bigman se auzi plină de încântare:

— Întinde-ţi degetele, hazna de ulei mineral ce eşti. Întinde-le şi pe urmă prelinge-te înapoi în scaunul tău.

Urteil se uită năucit la micul său călău, fără să priceapă preţ de o clipă, după care îşi întinse foarte lent degetele. Mâna nu-i fusese nici măcar atinsă, nici un pic de piele nu fusese dată la o parte. Cuţitul energetic vibra înfipt în tăblia din plastic dur a mesei, lăsând la vedere trei centimetri din lama sa energetică ce răspândea o lumină tremurătoare (nu era materie, ci doar un câmp fin focalizat de forţă imaterială). Cuţitul pătrunsese în masă, croindu-şi drum cu precizie şi fără greş între al doilea şi al treilea deget al mâinii lui Urteil.

Urteil îşi trase rapid mâna de parcă ar fi fost cuprinsă pe neaşteptate de flăcări. Bigman cârâi de plăcere şi spuse:

— Iar data viitoare când ai să-ţi mai îndrepţi mâna asupra lui Lucky sau a mea, ticălosule, am să ţi-o retez. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune asta? Şi, orice-ai vrea să spui, spune-o politicos.

Zicând acestea, întinse mâna după cuţitul energetic, dezactivând câmpul de forţe când apucă mânerul, apoi îl vârî în teaca aproape invizibilă de la centură.

Lucky spuse cu o uşoară încruntare:

— N-am ştiut că prietenul meu e înarmat. Sunt sigur că îi pare rău că a deranjat această adunare, dar cred că domnul Urteil poate să se supere din cauza acestui incident.

Cineva râse şi pe buzele lui Mindes apăru un mic zâmbet. Urteil se uita cu ochi aprinşi de mânie de la o faţă la alta şi spuse:

— N-am să uit acest tratament. E evident pentru mine că senatorul are parte de puţină cooperare din partea

dumneavoastră şi voi avea grijă să afle acest lucru. Dar până una alta, am să rămân aici.

Îşi încrucişă braţele la piept, ca şi cum ar fi sfidat pe oricine ar fi încercat să-l facă să plece.

Puţin câte puţin conversaţia căpătă un caracter general. Lucky îi spuse doctorului Peverale:

— Ştiţi ceva, sir, chipul dumneavoastră mi se pare cunoscut.

— Serios? zise astronomul zâmbind oarecum stingherit. Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată.

— Ei bine, aţi fost vreodată pe Ceres?

— Pe Ceres?

Bătrânul astronom se uită surprins la Lucky. Era vădit că încă nu-şi revenise de pe urma episodului cu cuţitul energetic.

— Pe asteroidul ăsta se află cel mai mare observator astronomic din Sistemul Solar. Am lucrat acolo în tinereţe, şi chiar şi acum îl vizitez frecvent.

— Atunci mă întreb dacă nu cumva v-am văzut pe acolo.

În timp ce vorbea, Lucky nu se putea abţine să nu se gândească la zilele acelea palpitante când plecase în urmărirea căpitanului Anton şi a piraţilor săi, care-şi făcuseră vizuina la adăpostul asteroizilor. Şi îndeosebi la ziua când navele piraţilor au atacat însăşi inima teritoriului aparţinând Consiliului, chiar pe suprafaţa lui Ceres, învingând temporar prin însăşi îndrăzneala întreprinderii lor.

Dar doctorul Peverale clătina din cap cu blândeţe:

— Aş fi fost sigur, domnule, dacă aş fi avut plăcerea de a vă vedea acolo. Dar sunt sigur că nu v-am văzut.

— Păcat, zise Lucky.

— Paguba e de partea mea, vă asigur. Dar de fapt a fost sezonul meu cel mai păgubos. Din cauza unui deranjament intestinal, am ratat toată agitaţia stârnită de raidul piraţilor. Am aflat de el numai din discuţiile pe care le-am auzit între infirmiere.

Se opri ca să zâmbească cu blândeţe apoi continuă:

— În aceste împrejurări nu e subiectul cel mai optimist de discuţie, dar trebuie să vă spun că m-am gândit mult în ultimul timp la accidentele care ne-au tulburat pe atât de mulţi dintre noi. Mi se pare că ar fi un moment potrivit ca să vă împărtăşesc toate gândurile mele legate de această chestiune. La urma urmei, doctorul Mindes se află aici. Am avut parte de o masă pe cinste. Şi, în sfârşit, am ceva interesant să vă spun.

Urteil rupse o tăcere îndelungată ca să spună:

— Dumneata, doctore Peverale?

Astronomul răspunse cu amabilitate:

— De ce nu? De multe ori în viaţă mi s-a întâmplat să am lucruri interesante de spus. Şi chiar acum voi spune ce am în minte.

O gravitate subită îl cuprinse pe astronom, care continuă:

— Cred că ştiu întregul adevăr, adevărul exact. Ştiu cine provoacă distrugerile legate de Proiectul Lumina şi de ce.

5. DE UNDE VINE PERICOLUL

Faţa blândă a bătrânului astronom părea încântată când se uită la cei adunaţi în jurul mesei, probabil pentru că reuşise să capteze în mod absolut atenţia tuturor. Lucky se uită şi el în jurul lui. Surprinse expresiile care întâmpinară declaraţia doctorului Peverale. Dispreţ se putea citi pe faţa lată a lui Urteil, o încruntare nedumerită pe cea a doctorului Gardoma şi una mai posomorâtă pe chipul lui Mindes. Ceilalţi afişau diferite grade de curiozitate şi de interes.

Un om îi reţinu în mod deosebit atenţia lui Lucky. Era Hanley Cook, adjunctul doctorului Peverale. Individul îşi privea fix vârfurile degetelor şi faţa lui exprima parcă un dezgust plictisit. Când îşi ridică privirea, expresia i se schimbă şi căpătă o neutralitate prudentă.

Cu toate acestea, Lucky îşi zise: „Va trebui să vorbesc cu omul ăsta."

După care atenţia i se îndreptă din nou asupra doctorului Peverale, care tocmai spunea:

— Sabotorul nu poate fi unul dintre noi, desigur. Doctorul Mindes mi-a spus că a investigat acest aspect şi sunt sigur de asta. Chiar şi fără nici o investigaţie, sunt sigur că nici unul dintre noi n-ar fi capabil de o asemenea acţiune criminală. Totuşi, sabotorul trebuie să fie inteligent, deoarece distrugerile sunt prea deliberate, şi sunt direcţionate cu prea multă exclusivitate împotriva Proiectului Lumina, pentru a fi doar consecinţa hazardului sau a unui factor neinteligent. Prin urmare…

Bigman îl întrerupse agitat:

— Hei, adică vreţi să spuneţi că pe Mercur există forme de viaţă băştinaşe? Mercurienii fac chestiile astea?

Imediat se auzi o rumoare de comentarii confuze şi câteva râsete, care-l făcură pe Bigman să se înroşească.

— Păi, zise micul marţian, nu asta vrea să spună doctorul Peverale?

— Nu tocmai, spuse cu blândeţe doctorul Peverale.

— Nu există nici un fel de formă de viaţă pe Mercur, spuse cu emfază unul dintre astronomi. Ăsta e un lucru de care suntem siguri.

Lucky interveni:

— Cât de siguri? A cercetat cineva problema?

Astronomul care vorbise păru luat prin surprindere şi zise:

— Au fost grupuri de explorare care s-au ocupat de treaba asta, cu siguranţă.

Lucky zâmbi. Pe Marte întâlnise fiinţe inteligente despre care nu ştia nici un alt om. Descoperise fiinţe semi-inteligente pe Venus, unde nimeni n-ar fi crezut că ar exista. El unul nu era pregătit să accepte că de pe o planetă oarecare lipsea viaţa, şi chiar inteligenţa.

— Câte grupe de explorare au fost? spuse el. Cât de amănunţită a fost fiecare explorare? A fost cercetat fiecare kilometru pătrat?

Astronomul nu-i răspunse. Se uită în altă pate, ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună: la ce bun?

Bigman zâmbi larg, pe faţa lui mică aşternându-se o expresie de satisfacţie.

Doctorul Peverale spuse:

— Dragul meu Starr, explorările nu au descoperit nimic. Deşi acceptăm ideea că nu este întru totul exclus să existe viaţă pe Mercur, probabilitatea existenţei sale este foarte mică. Să presupunem că singura formă de viaţă inteligentă din Galaxie este specia umană. În mod cert, este singura pe care o cunoaştem.

Gândindu-se la fiinţele de pe Marte, Lucky nu putea fi de acord cu această părere, dar nu zise nimic şi-l lăsă pe bătrân să continue.

Însă Urteil, care încetul cu încetul îşi recăpătase cumpătul, interveni:

— Şi unde credeţi că ajungeţi cu ideea asta – întrebă el, şi apoi, în stilul lui caracteristic, adăugă – dacă credeţi că ajungeţi undeva?

Doctorul Peverale nu-i răspunse direct lui Urteil. Se uită la chipurile celorlalţi, ignorându-l în mod intenţionat pe anchetatorul senatorial. În cele din urmă, spuse:

— Adevărul este că există fiinţe umane şi în altă parte decât pe Pământ. Există oameni în multe sisteme stelare.

O schimbare bizară se petrecu cu faţa astronomului: aceasta se contractă, se albi şi nările i se lărgiră, de parcă o mânie cruntă l-ar fi copleşit pe bătrân.

— De exemplu, există oameni pe planetele din sistemul Sirius. Dacă ei sunt sabotorii?

— Şi de ce-ar fi ei? întrebă Lucky imediat.

— De ce n-ar fi? Au mai comis agresiuni împotriva Pământului şi înainte.

Asta cel puţin era adevărat. Lucky Starr însuşi ajutase, nu cu mult timp în urmă, la respingerea unei flotile de invazie siriusiană care poposise pe Ganymede, dar în acel caz ei părăsiseră Sistemul Solar fără să împingă lucrurile spre o confruntare finală. Totuşi, pe de altă parte, era ceva obişnuit pentru mulţi pământeni să dea vina pe siriusieni pentru orice mergea prost.

Doctorul Peverale spunea pe un ton energic:

— Am fost acolo. Am fost pe Sirius cu doar cinci luni în urmă. A trebuit să depăşesc multe piedici birocratice fiindcă pe Sirius nu sunt bine primiţi nici imigranţii, nici vizitatorii, dar a fost o convenţie de astronomie interstelară şi am reuşit să obţin o viză. Eram hotărât să văd cu ochii mei şi trebuie să vă spun că n-am fost dezamăgit.

Planetele din sistemul Sirius sunt slab populate şi sunt extrem de descentralizate. Trăiesc în unităţi familiale izolate, fiecare având propria sursă de energie şi propriile servicii. Fiecare are propriul grup de sclavi mecanici – nu există un alt termen adecvat – sclavi sub forma unor roboţi pozitronici, care fac muncile fizice. Oamenii de pe Sirius îşi păstrează un statut de aristocraţie războinică. Oricare dintre ei poate manevra un crucişător spaţial. Nu-şi vor găsi odihna până când nu vor distruge Pământul.

Bigman se foia neliniştit în scaun:

— Pe nisipurile de pe Marte, numai să încerce! Atâta vă spun, numai să încerce.

— Or să încerce atunci când vor fi pregătiţi cum se cuvine, spuse doctorul Peverale. Şi, dacă nu facem ceva rapid ca să preîntâmpinăm pericolul, vor învinge. În fond, cu ce putem să ne opunem lor? Avem o populaţie de câteva miliarde, e-adevărat, dar câţi dintre ei ştiu să se descurce în spaţiul cosmic? Suntem şase miliarde de iepuri, iar ei sunt un milion de lupi. Pământul e neajutorat şi cu fiecare an devine şi mai neajutorat. Ne hrănim cu cereale de pe Marte şi cu bacterii de pe Venus. Obţinem mineralele care ne trebuie de pe asteroizi şi, atunci când minele funcţionau, le obţineam şi de pe Mercur.

Doctorul Peverale tuşi şi apoi continuă:

— Păi gândiţi-vă că dacă Proiectul Lumina reuşeşte, Pământul va deveni dependent de staţiile spaţiale până şi în felul cum îşi obţine lumina soarelui! Nu vedeţi cât de vulnerabili ne face asta? O expediţie de asalt de pe Sirius, care ne-ar ataca avanposturile din Sistem, ar putea provoca panică şi ar înfometa Pământul fără măcar să lupte cu noi direct. Şi credeţi că putem să le facem ceva în schimb? Indiferent câţi dintre ei am ucide, cei rămaşi sunt autonomi şi independenţi. Oricare dintre ei ar putea continua războiul.

Pasiunea care-l cuprinsese pe bătrânul astronom aproape că-l lăsase fără suflu. Sinceritatea sa nu putea fi pusă la îndoială. Parcă se debarasase de ceva care-l sufoca.

Privirea lui Lucky se întoarse asupra adjunctului doctorului Peverale, Hanley Cook. Individul îşi odihnea fruntea pe încheieturile osoase ale mâinii sale mari. Se înroşise la faţă, dar lui Lucky i se păru că se înroşise nu din pricina mâniei sau a indignării, ci din cauza unui sentiment de jenă.

Scott Mindes rosti cu scepticism:

— Şi care le-ar fi justificarea, doctore Peverale? Dacă se descurcă aşa de bine pe Sirius, ce rost ar avea să vină pe Pământ? Ce ar putea să obţină de la noi? Chiar dacă am

presupune că vor cuceri Pământul, ar trebui să ne asigure existenţa…

— Prostii! replică astronomul. De ce-ar face-o? Ei ar avea nevoie de resursele şi nu de populaţia terestră. Să vă intre bine în cap. Or să ne lase să murim de foame. Asta ar face parte din politica lor.

— Ei haide, interveni Gardoma. Asta e de necrezut.

— Nu din cruzime, preciză doctorul Peverale. Ei ne dispreţuiesc. Ne consideră doar ceva mai evoluaţi decât nişte animale. Siriusienii sunt foarte mândri de rasa lor. De când pământenii au colonizat pentru prima oară Sirius, au avut foarte mare grijă de zestrea lor genetică pe care au perfecţionat-o până când au scăpat de boli şi de alte caracteristici pe care le consideră indezirabile.

Toţi au o înfăţişare uniformă, în vreme ce pământenii au toate formele, mărimile şi culorile. Siriusienii ne consideră inferiori. De aceea nu ne permit să emigrăm pe Sirius. N-au vrut să mă lase să particip la convenţie până când guvernul nu a recurs la toate presiunile posibile. Astronomii din alte sisteme au fost cu toţii bine veniţi, cu excepţia celor de pe Pământ.

Iar viaţa umană, orice fel de viaţă umană, nu reprezintă mai nimic pentru ei, oricum. Maşinile constituie preocuparea loc centrală. I-am urmărit cum se poartă faţă de oamenii lor metalici. Aproape că au mai multă preţuire faţă de un robot siriusian decât faţă de un om de pe Sirius. Pentru ei, un robot valorează cât o sută de oameni de pe Pământ. Îşi iubesc roboţii şi îi răsfaţă. Nimic nu e prea bun pentru ei.

Lucky murmură:

— Roboţii sunt scumpi. Trebuie trataţi cu mare grijă.

— Poate că aşa este, admise doctorul Peverale. Dar oamenii care s-au obişnuit să-şi facă griji despre problema maşinilor, devin nepăsători faţă de nevoile oamenilor.

Lucky Starr se aplecă în faţă, cu coatele pe masă, cu o privire serioasă şi având aşternută o expresie gravă pe faţa cu trăsături frumoase şi tinereşti.

— Doctore Peverale, dacă siriusienii sunt aşa de mândri de rasa lor şi dacă pentru dezvoltarea rasei lor au ales uniformitatea, atunci pe termen lung se vor învinge singuri. Tocmai varietatea speciei umane i-a asigurat progresul. Pământul şi nu Sirius se află în avangarda cercetării ştiinţifice. Pământenii au colonizat Sirius în primul rând şi noi avansăm în noi direcţii în fiecare an, nu verii noştri de pe Sirius. Până şi roboţii pozitronici de care aţi pomenit au fost inventaţi şi puşi la punct pe Pământ de către pământeni.

— Da, spuse astronomul, dar pământenii nu se pot folosi de aceşti roboţi. Ne-ar da peste cap economia, iar noi punem confortul şi securitatea zilei de astăzi deasupra siguranţei zilei de mâine. Ne folosim de avansul nostru ştiinţific ca să devenim mai slabi. Sirius se foloseşte de progresele ştiinţei ca să devină mai puternic. În asta constă diferenţa şi totodată pericolul.

Doctorul Peverale se aşeză din nou în scaun, cu o mină sumbră. Debarasorul mecanic începu să cureţe masa.

Lucky arătă spre el:

— Ăsta e un fel de robot, dacă vreţi, spuse el.

Debarasorul mecanic îşi vedea liniştit de treabă. Era un obiect cu suprafaţa netedă, care se mişca lin pe un câmp diamagnetic, astfel încât baza lui uşor curbată nu atingea efectiv podeaua. Tentaculele sale flexibile îndepărtau farfuriile cu delicateţe grijulie, plasându-le pe unele pe suprafaţa superioară, iar pe altele în interiorul unui dulăpior pe care-l avea fixat într-o parte.

— Ăsta nu e decât un automat, spuse cu dispreţ doctorul Peverale. Nu are un creier pozitronic. Nu se poate adapta la schimbările sarcinii pe care o are de îndeplinit.

— Să înţeleg deci, spuse Lucky, că după părerea dumneavoastră siriusienii sabotează Proiectul Lumina?

— Da, asta susţin.

— De ce ar face-o?

Doctorul Peverale ridică din umeri.

— Poate că asta face parte dintr-un plan mai vast. Nu ştiu ce alte probleme mai sunt în Sistemul Solar. Poate că e

vorba de primele tatonări întâmplătoare care pregătesc invazia şi cucerirea finală. Proiectul Lumina în sine nu înseamnă nimic, în schimb, pericolul numit Sirius înseamnă totul. Aş vrea să pot face astfel încât Consiliul Ştiinţei, guvernul şi toţi pământenii să conştientizeze acest adevăr.

Hanley Cook tuşi, şi vorbi pentru prima oară:

— Siriusienii sunt oameni ca şi noi toţi. Dacă sunt pe această planetă, atunci unde sunt?

Doctorul Peverale spuse cu răceală:

— Asta ar trebui să afle o expediţie de explorare. O expediţie bine pregătită şi bine echipată.

— Stai puţin, spuse Mindes, cu ochii scânteind de agitaţia care-l cuprinsese. Eu am fost pe partea însorită a acestei planete şi aş fi în stare să jur…

— O expediţie bine pregătită şi bine echipată, repetă cu fermitate bătrânul astronom. Căutările făcute de unul singur nu au nici o relevanţă, Mindes.

Inginerul se bâlbâi o clipă apoi se retrase într-o tăcere jenată.

Lucky spuse pe neaşteptate:

— Urteil, pari nemulţumit de treaba asta. Ce părere ai de versiunea prezentată de doctorul Peverale?

Ochii lui Urteil se ridicară şi se opriră asupra lui Lucky cu o expresie de ură şi sfidare făţişă. Era limpede că nu uitase şi nu avea să uite schimbul de replici care avusese loc mai devreme. Apoi spuse:

— Îmi păstrez părerea pentru mine. Dar am să vă spun totuşi că n-am să mă las prostit de indiferent ce se întâmplă la această masă în seara asta.

Zicând acestea închise gura şi Lucky, după ce aşteptă un moment pentru alte remarci, se întoarse spre Peverale şi spuse:

— Mă întreb dacă într-adevăr avem nevoie de o expediţie completă, domnule Peverale. Dacă pornim de la supoziţia că siriusienii se află aici, pe Mercur, n-am putea oare să deducem unde s-ar putea afla?

— Haide, Lucky, interveni Bigman deodată. Arată-le cum.

Doctorul Peverale întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Păi, ce-ar fi cel mai bine pentru siriusieni? Dacă au sabotat Proiectul Lumina la intervale frecvente, ar fi cel mai convenabil pentru ei să aibă o bază în apropierea proiectului. Dar, în acelaşi timp, ar trebui ca baza să nu fie uşor de detectat. E cert că în privinţa celei de-a doua cerinţe au avut succes. Acum, unde s-ar putea ascunde o asemenea bază convenabilă şi totuşi secretă?

Lucky aruncă o privire în jur şi-şi continuă raţionamentul:

— Să împărţim planeta Mercur în două părţi, partea însorită şi partea întunecată. Mie mi se pare că ar fi o prostie din partea lor să-şi stabilească baza pe partea însorită. Prea fierbinte, prea multă radiaţie, prea neospitalieră.

Cook interveni:

— Nu e mai neospitalieră decât partea întunecată.

— Nu, nu, spuse Lucky grăbit, aici greşeşti. Partea însorită prezintă un mediu care este extrem de neobişnuit. Oamenii nu sunt deloc obişnuiţi cu el. Partea întunecată este în schimb ceva foarte familiar. Nu este decât un sol expus spaţiului, iar condiţiile spaţiului cosmic sunt foarte familiare. Partea întunecată este rece, dar nu e mai rece decât spaţiul cosmic. Este întunecată şi lipsită de aer, dar nu e mai întunecată decât orice regiune a spaţiului care nu e luminată direct de soare şi cu siguranţă nu e mai lipsită de aer. Oamenii au învăţat să trăiască confortabil în spaţiu şi pot să trăiască şi pe partea întunecată.

— Continuaţi, spuse doctorul Peverale, cu ochii strălucind de interes. Continuaţi, domnule Starr.

— Dar organizarea unei baze funcţionale pentru o perioadă de câteva luni nu e simplă. Trebuie să aibă o navă sau mai multe nave pentru ca, într-o bună zi, să se întoarcă pe Sirius. Sau, dacă urmează să fie recuperaţi de o navă venită din afară, ar trebui să aibă rezerve importante de alimente şi de apă, precum şi o sursă de energie. Toate acestea ocupă spaţiu, şi în afară de asta trebuie să fie

siguri că nu vor fi detectaţi. Prin urmare, rămâne un singur loc unde ar putea să fie.

— Unde, Lucky? strigă Bigman, care nu mai putea sta locului de nerăbdare. El, cel puţin, nu avea nici o îndoială că orice-ar fi spus Lucky, aşa era. Unde?

— Ei bine, spuse Lucky, când am ajuns prima oară aici, doctorul Mindes a pomenit de minele de pe Mercur, care au fost scoase din uz. Cu doar câteva minute în urmă, doctorul Peverale a vorbit despre minele de pe Mercur care cândva au funcţionat. Din asta am dedus că trebuie să existe pe planetă puţuri şi coridoare de mină părăsite, iar acestea trebuie să fie ori aici, ori la Polul Sud, dat fiind că regiunile polare sunt singurele locuri unde temperaturile extreme nu ating valori prea mari. Am dreptate?

Cook spuse cu ezitare:

— Da, există mine aici. Înainte de înfiinţarea Observatorului, Cupola a fost centrul minier.

— Atunci ne aflăm deasupra unei gropi mari în suprafaţa planetei. Dacă siriusienii au reuşit să ascundă o bază de mari dimensiuni, unde ar putea ea să se afle? Aceasta este direcţia din care vine pericolul!

Un murmur de apreciere făcu înconjurul mesei, dar fu întrerupt brusc de tonurile guturale ale lui Urteil.

— Totul e foarte frumos, spuse el, dar cu asta ce-am rezolvat? Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

— Bigman şi cu mine, spuse Lucky, intenţionăm să intrăm în mine imediat ce suntem gata cu pregătirile. Dacă acolo se află ceva, vom descoperi.

6. PREGĂTIRI

Doctorul Gardoma întrebă cu un ton aspru:

— Intenţionaţi să plecaţi singuri?

— De ce nu? interveni Urteil. Faptele de eroism nu costă mult. Bineînţeles că se vor duce singuri. Ei ştiu foarte bine că acolo nu se află nimeni şi nimic.

— Nu vrei să mergi şi tu cu noi? întrebă Bigman. Dacă ai lăsa gura aia mare acasă, ai putea încăpea într-un costum spaţial.

— Tu însă nu cred că-ai putea să umpli un costum nici măcar dacă ţi-ai dubla dimensiunile, replică sarcastic Urteil.

Doctorul Gardoma spuse din nou:

— N-are nici un rost să mergeţi singuri dacă…

— O investigaţie preliminară, spuse Lucky, n-o să facă nici un rău. De fapt, Urteil s-ar putea să aibă dreptate. În cel mai rău caz, vom ţine legătura cu Cupola, sperând să ne descurcăm cu orice siriusian am întâlni în cale. Eu şi Bigman suntem obişnuiţi să ne rezolvăm situaţiile dificile.

— În afară de asta, adăugă Bigman cu un zâmbet larg pe faţa-i liliputană, nouă chiar ne plac situaţiile dificile.

Lucky zâmbi şi se ridică în picioare.

— Acum o să vă rugăm să ne scuzaţi…

Urteil se ridică imediat, se întoarse şi plecă ţanţoş. Lucky îl urmări gânditor cu privirea un timp, apoi îl opri pe Hanley Cook, care tocmai trecea pe lângă ei. Îl prinse uşor de cot, iar Cook se uită la el cu o privire îngrijorată:

— Da. Ce doriţi, sir?

Lucky întrebă pe un ton scăzut:

— Pot să vă văd la locuinţa noastră, cât mai curând posibil?

— Voi fi acolo în cincisprezece minute. E bine?

— Perfect.

Cook întârzie foarte puţin faţă de intervalul estimat. Intră cu paşi uşori în locuinţa sa, păstrând pe chip expresia preocupată care părea să fie o trăsătură constantă. Era un

bărbat de aproape cincizeci de ani, cu o faţă ascuţită şi părul castaniu deschis, care începea să încărunţească. Lucky spuse:

— Îmi cer scuze că am uitat să vă spunem unde e locuinţa noastră. Cook păru surprins:

— Am ştiut unde aţi fost repartizat.

— Păi atunci e bine. Vă mulţumim că aţi venit la solicitarea noastră.

— Oh, făcu Cook, ezitând, apoi adăugă grăbit:

— Cu plăcere, cu plăcere.

— E o mică problemă cu costumele izolante din această cameră. Cele pe care intenţionam să le folosim pe partea însorită a planetei.

— Cu costumele izolante? Doar n-am uitat filmul cu instrucţiuni, nu?

— Nu, nu. Pe ăla l-am vizionat. E cu totul altceva.

— E ceva în neregulă?

— Ceva în neregulă? strigă Bigman. Uitaţi-vă şi singur!

Micul marţian îşi întinse braţele ca să lase să se vadă tăieturile. Cook se albi mai întâi la faţă, apoi se înroşi încet şi ochii i se măriră de groază.

— Nu-nţeleg… E imposibil… Aici, în Cupolă!

— Cel mai important e să le înlocuim.

— Dar cine-ar fi putut să facă aşa ceva? Trebuie să aflăm!

— N-are nici un rost să-l deranjăm pe doctorul Peverale.

— Nu, nu, spuse Cook imediat, de parcă nici nu se gândise la asta până atunci.

— Vom afla amănuntele la momentul potrivit. Până atunci aş dori să fie înlocuite.

— Fireşte. Am să mă ocup de asta imediat. Nu-i de mirare că aţi vrut să mă vedeţi. Pe spaţiu…

Se ridică în picioare rămas parcă fără grai şi dădu să plece.

Dar Lucky îl opri.

— O clipă, ăsta e un aspect minor. Sunt alte lucruri pe care trebuie să le discutăm. Apropo, înainte să trecem la

altceva… înţeleg că nu sunteţi de acord cu părerile doctorului Peverale în privinţa siriusienilor.

Cook se încruntă.

— Aş prefera să nu discutăm despre asta.

— V-am urmărit în timp ce domnia sa vorbea. Mi s-a părut că dezaprobaţi spusele sale.

Cook se aşeză din nou. Îşi împreună degetele osoase şi spuse:

— E bătrân. De ani de zile are o obsesie în privinţa siriusienilor. Aproape că a devenit ceva patologic. Îi vede ascunşi pe sub pat. Dă vina pe ei pentru orice. De când s-a întors de pe Sirius e mai rău ca oricând, din cauza întâmplărilor prin care susţine că ar fi trecut.

— Şi prin ce fel de întâmplări a trecut?

— Nimic înfiorător, presupun. Dar l-au supus la o carantină. I-au repartizat o clădire separată. Uneori au fost prea politicoşi. Pe urmă i-au impus un robot pozitronic care să aibă grijă de serviciile sale personale.

— A obiectat şi la asta?

— Susţine că asta s-a întâmplat pentru că siriusienii n-au vrut să se apropie ei înşişi de el. Asta voiam să vă spun. Doctorul Peverale a luat totul ca pe o insultă.

— Aţi fost împreună cu el acolo?

Cook clătină din cap.

— Sirius n-a vrut să accepte decât un singur om, iar el era şeful. Ar fi trebuit să mă duc eu. Serios vorbind, e deja prea bătrân… prea bătrân.

Cook vorbea pe un ton meditativ. Deodată îşi ridică privirea.

— Apropo, tot ce v-am spus e strict confidenţial.

— Absolut, îl asigură Lucky.

— Dar prietenul dumitale? spuse cu nesiguranţă Cook. Vreau să spun, ştiu că e un om de onoare, dar mi se pare că e cam… ăă… repezit.

— Hei, începu Bigman ţepos.

Cu un gest plin de afecţiune, Lucky îşi coborî mâna pe capul micului său prieten, ciufulindu-i părul de pe frunte.

— Mda, e cam repezit, spuse el, după cum aţi văzut şi la banchet. Nu reuşesc mereu să-l opresc la timp şi uneori, când e supărat rău, se repede cu gura şi cu pumnii în loc să se folosească de cap. Ăsta e un lucru pe care trebuie să-l am mereu în minte. Totuşi, atunci când îi cer în mod expres să păstreze tăcerea asupra unui lucru, nu scoate o vorbă, aşa că asta e.

— Mulţumesc, spuse Cook.

Lucky continuă:

— Ca să revenim la întrebarea mea iniţială. Sunteţi de acord cu îngrijorarea doctorului Peverale cu privire la siriusieni în cazul de faţă?

— Nu ştiu. De unde-ar fi putut ei să afle de Proiectul Lumina şi de ce le-ar păsa? Nu-i văd trimiţând nave şi oameni, riscând să intre în conflict cu Sistemul Solar doar pentru a rupe câteva cabluri. Bineînţeles, vă spun încă o dată, doctorul Peverale s-a simţit jignit de o bună bucată de vreme…

— În ce sens?

— Păi, Mindes şi oamenii lui s-au stabilit aici pe vremea când el se afla pe Sirius. I-a găsit aici când s-a întors. Ştia că vor veni în cele din urmă. Era ceva planificat de ani de zile. Cu toate acestea, a fost un şoc pentru el să revină şi să-i găsească aici.

— A încercat să se descotorosească de Mindes?

— Oh, nu, nimic de genul ăsta. A fost chiar prietenos. E doar sentimentul că într-o bună zi va fi şi el înlocuit, poate în curând, şi presupun că urăşte gândul ăsta. Aşa că-i face bine să preia conducerea şi să lanseze o afacere de proporţii împotriva siriusienilor. Ăsta e copilul lui, înţelegeţi?

Lucky încuviinţă din cap, apoi spuse:

— Spuneţi-mi, aţi fost vreodată pe Ceres?

Cook îşi arătă surprinderea faţă de schimbarea subiectului, dar spuse:

— Ocazional. De ce?

— Cu doctorul Peverale? Singur?

— De regulă, cu el. El merge acolo mai frecvent decât mine.

Lucky zâmbi larg.

— Aţi fost acolo atunci anul trecut când a avut loc raidul piraţilor?

Cook zâmbi şi el.

— Nu, dar bătrânul a fost. Am auzit povestea de mai multe ori. Era foarte supărat din cauza asta. Practic, el n-a fost niciodată bolnav, dar uite că de data asta a fost nevoit să stea pe tuşă. A ratat totul.

— Ei, ce să-i faci, se mai întâmplă… Şi-acum, cred c-ar fi bine să trecem la problema centrală. Nu mi-a plăcut că l-am deranjat pe doctorul Peverale. Cum ziceai şi dumneata, e un om în vârstă. Eşti al doilea la comandă şi binişor mai tânăr…

Lucky zâmbi.

— Da, fireşte. Ce pot să fac?

— E vorba de minele părăsite. Presupun că undeva în Cupolă se află documente, hărţi, ceva care ne va lămuri cu privire la dispunerea puţurilor principale şi aşa mai departe. Evident, nu putem rătăci la întâmplare.

— Sunt sigur că există aşa ceva, confirmă Cook.

— Şi-ai putea să faci rost de ele şi poate să le consultăm împreună?

— Da, fireşte.

— Acum, din câte ştii, doctore Cook, sper că minele sunt în stare bună, nu? Adică nu există pericolul să se prăbuşească sau ceva de genul ăsta…

— Oh nu, sunt sigur că aşa ceva n-ar fi posibil. Cupola a fost construită chiar deasupra unora dintre puţuri, şi a trebuit să facem nişte prospecţiuni atunci când s-a înfiinţat Observatorul. Puţurile sunt bine consolidate şi totalmente sigure, mai ales la gravitaţia de pe Mercur.

— Cum se face, interveni Bigman, că minele au fost închise dacă sunt într-o stare aşa de bună?

— O întrebare bună, spuse Cook şi un mic zâmbet răzbătu prin expresia sa statornică de melancolie. Vreţi s-auziţi explicaţia adevărată sau cea interesantă?

— Pe-amândouă, spuse Bigman.

Cook oferi ţigări celorlalţi, care refuzară, apoi îşi aprinse o ţigară, după ce o bătu distrat de dosul mâinii.

— Adevărul sună cam aşa. Mercur are o densitate destul de mare şi s-a sperat că ar putea să constituie o sursă bogată de metale grele: plumb, argint, mercur, platină. Şi a fost, într-adevăr; nu atât de bogată precum se presupunea, dar destul. Din nefericire, exploatarea s-a dovedit neeconomică. Extragerea minereului de aici şi transportarea sa pe Pământ sau chiar şi pe Lună creştea preţul acestuia prea mult.

Cât despre explicaţia interesantă, e vorba de cu totul altceva. La înfiinţarea Observatorului, acum cincizeci de ani, minele continuau să reprezinte un motiv de preocupare, deşi unele din ele începuseră să fie închise. Primii astronomi ajunşi aici au auzit poveşti de la mineri şi le-au transmis mai departe nou veniţilor. Face parte din zestrea de legende a planetei.

— Ce fel de poveşti? întrebă Bigman.

— Se pare că au murit mineri în puţuri.

— Pe nisipurile de pe Marte! strigă Bigman. Păi se moare peste tot. Crezi că trăieşte cineva veşnic?

— Ăştia au murit îngheţaţi.

— Şi?

— Era vorba de un fenomen misterios. În acele zile, puţurile erau destul de bine încălzite, iar costumele lor de protecţie erau funcţionale. Poveştile, după cum ştiţi, erau înflorite şi până la urmă s-a ajuns ca minerii să refuze să mai intre în mine altfel decât în grup, pe urmă n-au mai vrut să intre deloc şi minele au fost închise.

Lucky încuviinţă din cap şi spuse:

— Poţi să obţii planurile minelor?

— Fără probleme. Şi am să trimit să înlocuiască şi costumul defect.

Pregătirile au continuat ca pentru o mare expediţie. Un nou costum izolant a fost adus pentru a-l înlocui pe cel tăiat şi, după ce a fost testat, a fost pus deoparte. La urma urmelor, pe partea întunecată a planetei urmau să folosească costume spaţiale obişnuite.

Au fost aduse hărţi pentru a fi studiate. Împreună cu Cook, Lucky a schiţat un posibil traseu de explorare, urmând principalele puţuri miniere.

Lucky îl lăsă pe Bigman să aibă grijă de ambalarea unităţilor auxiliare cu alimentele omogenizate şi cu apă (care puteau fi îngurgitate fără dezbrăcarea costumului), să se asigure de încărcarea unităţilor de alimentare cu energie, să verifice presiunea buteliilor de oxigen şi să inspecteze eficienţa funcţională a unităţii de eliminare a deşeurilor şi a recirculatorului de umezeală.

În schimb el făcu o scurtă călătorie până la nava lor, Shooting Star. Făcu această călătorie pe la suprafaţă, purtând în spate un rucsac al cărui conţinut nu-l discută cu Bigman. Se întoarse fără el, dar aducând cu sine două obiecte mici care arătau ca două catarame de centură groase, uşor curbate, din oţel mat, având în centru un dreptunghi roşu cu suprafaţa sticloasă.

— Ce-i aia? întrebă Bigman.

— Microergometre, răspunse Lucky. Sunt experimentale. Ştii, sunt la fel ca ergometrele de la bord, numai că alea sunt fixate de podea.

— Ce pot să detecteze şmecheriile astea?

— Nimic la o distanţă de trei sute de mii de kilometri, cum ar face-o un ergometru de navă, dar pot să detecteze totuşi surse de energie atomică până la o distanţă de vreo cincisprezece kilometri. Uite, Bigman, se activează de-aici. Vezi?

Lucky apăsă cu unghia degetului mare pe o mică fantă situată pe partea laterală a mecanismului. O secţiune metalică pătrunse înăuntru, apoi afară şi imediat dreptunghiul roşu de la suprafaţă străluci intens. Lucky întoarse micul ergometru în toate direcţiile. Într-o anumită poziţie, micul dreptunghi străluci cu intensitatea unei nove.

— Asta, zise Lucky, e probabil direcţia centralei electrice a Cupolei. Putem regla aparatul să elimine această indicaţie. E un pic mai dificil.

Acţionă cu multă meticulozitate reglajul prin intermediul celor două butoane atât de discret poziţionate încât aproape că erau invizibile.

Zâmbi în timp ce lucra, faţa sa tânără fiind luminată de plăcere.

— Ştii, Bigman, ori de câte ori îl vizitez pe unchiul Hector, mă pricopsesc cu ultimele invenţii ale Consiliului. Zice că ţinând cont de riscurile pe care noi doi ni le asumăm de fiecare dată (ştii cum vorbeşte el) am avea nevoie de ele. Uneori, totuşi, am impresia că nu vrea decât ca cu ajutorul nostru să testeze pe teren aceste minunăţii tehnice. Ăsta, de exemplu, s-ar putea să fie util până la urmă.

— În ce fel, Lucky?

— Păi, mai întâi şi-ntâi, Bigman, dacă siriusienii s-au ascuns în mine, cu siguranţă că au o mică centrală electrică. Nu se poate altfel. Ar avea nevoie de energie pentru încălzire, pentru electroliza apei şi aşa mai departe. Acest ergometru ar trebui să detecteze acest lucru de la o distanţă suficientă. Şi, în al doilea rând…

Rămase dintr-o dată tăcut, şi buzele lui Bigman se strânseră într-o expresie de tristeţe. Ştia ce înseamnă această tăcere. Lucky avea nişte gânduri despre care mai târziu avea să susţină că erau prea vagi pentru a merita să fie formulate cu glas tare.

— Şi unul din ergometrele alea e pentru mine? întrebă el.

— Ai ghicit, spuse Lucky aruncând unul din aparate spre micul său prieten. Bigman îl prinse din zbor.

Hanley Cook îi aştepta la ieşirea din apartament. Erau îmbrăcaţi în costume, dar îşi ţineau căştile la subsuoară.

— M-am gândit să vă conduc până la cea mai apropiată intrare în puţuri, spuse Cook.

— Mulţumim, răspunse Lucky.

Era spre sfârşitul perioadei de somn din Cupolă. Oamenii aveau grijă întotdeauna să stabilească o alternanţă între somn şi veghe, ca pe Pământ, chiar şi acolo unde lipsea alternanţa naturală între zi şi noapte. Lucky

alesese în mod intenţionat acest moment, pentru că nu voia să intre în mine în fruntea unei procesiuni de gură-cască. În treaba asta primiseră sprijinul doctorului Peverale.

Coridoarele Cupolei erau pustii. Iluminatul era discret, şi în timp ce mergeau o linişte grea părea să se lase asupra lor în vreme ce clănţănitul bocancilor pe podea se auzea şi mai tare.

Cook se opri şi spuse:

— Aceasta e Intrarea Doi.

— În regulă, spuse Lucky. Sper că o să vedem în curând şi altă intrare.

— Exact.

Cook acţionă încuietoarea cu obişnuita sa gravitate posomorâtă, în vreme ce Lucky şi Bigman îşi puneau căştile, prinzându-le ferm cu ajutorul siguranţelor paramagnetice. Lucky trase în piept aerul artificial aproape cu plăcere, fiind obişnuit cu acesta.

Mai întâi Lucky, apoi Bigman, păşiră în sas. Peretele se închise în urma lor.

— Eşti gata, Bigman? întrebă Lucky.

— Cred şi eu, Lucky.

Cuvintele lui răsunară în receptorul radio al lui Lucky şi mica sa siluetă se vedea ca o umbră în lumina extrem de slabă a sasului.

Deodată zidul opus se deschise. Se simţea suflul uşor de aer care scăpa în vid. Cei doi prieteni trecură din nou prin deschizătură.

O atingere a butoanelor de control externe şi zidul se închise iar în urma lor. De data asta, dispăru şi lumina.

Rămaşi într-un întuneric absolut, cei doi se aflau în minele liniştite şi pustii de pe Mercur.

7. MINELE DE PE MERCUR

După ce îşi aprinseră luminile costumelor, întunericul se împrăştie pe o zonă restrânsă. Luminară un tunel care se întindea înaintea lor, din ce în ce mai întunecat până când se sfârşea într-o beznă absolută. Aşa cum se întâmpla mereu în vid, fasciculul luminos era perfect delimitat. Tot ce se afla în afara fasciculului, rămânea complet negru.

Pământeanul înalt şi micul lui însoţitor marţian înfruntară întunericul şi porniră înainte spre măruntaiele planetei Mercur.

Ajutat de lumina răspândită de sistemele de iluminare ale costumelor, Bigman cerceta cu curiozitate tunelul, care semăna cu cele pe care le văzuse pe Lună. Rotunjit şi netezit cu ajutorul blasterelor şi al procedurilor de dezintegrare, tunelul se întindea drept şi uniform. Pereţii erau curbaţi şi se împreunau în tavanul stâncos. Secţiunea transversală ovală, uşor aplatizată deasupra şi aplatizată considerabil în partea inferioară contribuia la o mare rezistenţă structurală.

Bigman îşi auzea paşii prin aerul din interiorul costumului. Paşii lui Lucky îi simţea doar ca pe nişte neînsemnate şocuri vibratorii. Nu era tocmai un sunet, dar pentru un om care-şi petrecuse o mare parte din viaţă în vid sau la presiuni apropiate de vid precum Bigman, era aproape la fel de semnificativ. Putea „auzi” vibraţia materialului solid aşa cum un pământean normal ar auzi vibraţia aerului care se numeşte „sunet”.

Periodic treceau pe lângă coloane din rocă lăsate neprelucrate care serveau drept contraforţi pentru straturile de stâncă situate între tavanul tunelului şi suprafaţă. Şi în privinţa asta semănau cu minele de pe Lună, exceptând faptul că aici contraforţii erau şi mai groşi, şi mai numeroşi, ceea ce era explicabil deoarece Mercur, aşa mic cum este, are o gravitaţie de două ori şi jumătate mai mare decât cea a Lunii.

Tunelele se ramificau pornind din puţul principal prin care se deplasau. Lucky, care lăsa impresia că nu se grăbeşte deloc, se oprea la fiecare deschidere, pentru a compara situaţia cu hărţile pe care le avea la el.

Pentru Bigman, aspectul cel mai melancolic al minelor îl constituiau vestigiile rămase de la oamenii care trecuseră cândva pe-aici: bolţurile cu care altădată erau prinse plafonierele care menţineau în coridoare o lumină apropiată de cea a zilei, urmele uşoare din locurile unde releele paramagnetice permiseseră cândva tracţiunea cărucioarelor cu minereu, nişele laterale în care trebuie să fi existat cândva camere, în care minerii îşi luau dejunul pregătit în bucătăriile de campanie, şi laboratoare, unde eşantioanele de minereu erau analizate.

Totul era demontat acum, şi nu mai rămăseseră decât pereţii stâncoşi.

Dar Bigman nu era omul care să zăbovească prea mult asupra unor astfel de lucruri. Mai curând îl îngrijora lipsa de evenimente. Doar nu venise până aici doar ca să se plimbe.

— Lucky, spuse el într-un târziu, ergometrul nu arată absolut nimic.

— Ştiu, Bigman. Acoperire.

O spusese pe un ton liniştit fără nici o intonaţie deosebită, dar Bigman ştia despre ce era vorba. Împinse comutatorul staţiei sale radio către o anumită poziţie în care acesta acţiona un scut de protecţie pentru unda purtătoare şi bruia mesajul. Nu făcea parte din dotarea normală a unui costum spaţial, dar pentru Lucky şi Bigman făcea parte din echipamentul obişnuit. Bigman adăugase din reflex dispozitivul de bruiere la elementele de control ale staţiei atunci când pregătise costumele.

Inima lui Bigman începu să bată mai repede. Când Lucky cerea un fascicul focalizat şi bruiat între ei, pericolul era pe-aproape. Sau, în orice caz, mai aproape.

— Ce s-a-ntâmplat, Lucky?

— E timpul să stăm de vorbă.

Vocea lui Lucky avea o sonoritate uşor îndepărtată, de parcă s-ar fi auzit venind din toate direcţiile. Asta se datora

inevitabilei lipse de precizie a receptorului dispozitivului de bruiere, care lăsa mereu o mică fracţiune de „zgomot”. Lucky spuse:

— Acesta e Tunelul 7a, conform hărţii. Se întoarce pe o rută destul de simplă la unul din puţurile verticale ce duc la suprafaţă. Mă voi duce acolo.

Uluit, Bigman replică:

— Te vei duce acolo? De ce, Lucky?

— Ca să ajung la suprafaţă, spuse Lucky râzând încet. Ce alt motiv aş putea avea?

— Păi, de ce?

— Pentru a merge pe la suprafaţă până la hangar şi la nava noastră. Când am fost ultima oară pe navă, mi-am luat costumul izolant cu mine.

Bigman reflectă un timp apoi spuse:

— Să înţeleg de-aici că te vei îndrepta spre partea însorită?

— Întocmai. Mă voi îndrepta spre marele Soare. Cel puţin ştiu că n-am cum să mă rătăcesc, din moment ce nu trebuie decât să urmăresc strălucirea coroanei solare de la orizont. Ceea ce simplifică foarte mult situaţia.

— Haide, Lucky, las-o baltă! Am crezut că în mine îi vom găsi pe siriusieni. N-ai demonstrat tu asta la banchet?

— Nu, Bigman, n-am demonstrat-o. N-am făcut decât să vorbesc cât mai convingător, de parcă ar fi fost un lucru dovedit deja.

— Atunci de ce nu mi-ai spus şi mie?

— Întrucât am mai discutat despre asta şi-nainte, nu vreau să mă repet. Nu pot să risc ca tu să-ţi pierzi cumpătul într-un moment nepotrivit. Dacă ţi-aş fi spus că venirea noastră aici face parte dintr-un plan mai amplu şi dacă, din cine ştie ce motiv, Cook te-ar fi enervat, era posibil să-ţi scape ceva care-ar fi compromis totul.

— Ba nu mi-ar fi scăpat nimic, Lucky. Numai că ţie nu-ţi place să dezvălui nimic până când nu ai totul pregătit în amănunt.

— E şi ăsta un motiv, admise Lucky. În orice caz, asta-i situaţia. Am vrut ca toată lumea să creadă că mă voi duce

să cercetez minele şi nimănui să nu-i treacă prin cap că aş avea de gând să ajung pe partea însorită a planetei. Cea mai bună metodă de a realiza acest lucru a fost ca nimeni, nici măcar tu, Bigman, să nu creadă altceva.

— Şi poţi să-mi spui de ce, Lucky? Sau şi ăsta e un mare secret?

— Pot să-ţi spun că am puternica impresie că sabotajele au în spate pe cineva din Cupolă. Nu cred în teoria siriusiană.

Bigman se arătă dezamăgit.

— Vrei să spui că aici în minele astea nu e nimic?

— Se poate să mă înşel. Dar sunt de acord cu doctorul Cook. Este mult prea improbabil ca siriusienii să se întrebuinţeze într-atât încât să înfiinţeze o bază secretă pe Mercur doar pentru câteva acţiuni de sabotaj. Mult mai simplu ar fi fost ca, în acest scop, să mituiască un pământean ca s-o facă. În definitiv, cine-a tăiat costumele izolante? Asta, cel puţin, nu poate fi pusă pe seama siriusienilor. Nici măcar doctorul Peverale n-a sugerat că ar fi siriusieni în interiorul Cupolei.

— În cazul ăsta, Lucky, cauţi un trădător?

— Caut un sabotor. Ar putea fi un trădător plătit de siriusieni, sau ar putea acţiona din motive personale. Sper să găsesc răspunsul pe partea însorită a planetei. Şi mai sper ca perdeaua mea de fum privind invazia minelor să împiedice vinovatul să-şi găsească timp să-i ascundă urmele sau să-mi pregătească o primire incomodă.

— Ce răspuns te aştepţi să găseşti?

— Am să ştiu când am să aflu.

— OK, spuse Bigman. Mă dau bătut. Să mergem.

— Hei, stai niţeluş, strigă Lucky sincer tulburat. Pe Galaxie, am spus că mă voi duce acolo! Nu există decât un singur costum izolant. Tu rămâi aici!

Pentru prima oară Bigman sesiză importanţa pronumelui folosit de Lucky, care spusese într-adevăr, „mă voi duce” nu „ne vom duce”. Şi totuşi, Bigman, bazându-se exclusiv pe experienţa trecută, presupusese că „mă” însemna de fapt „ne”.

— Lucky! ţipă el, oscilând între furie şi consternare. De ce trebuie să rămân?

— Pentru că vreau ca oamenii din Cupolă să fie siguri că ne aflăm aici. Urmăreşti harta şi te ţii de traseul de care am vorbit, sau ceva apropiat. Iei legătura cu Cook la fiecare oră. Le spui unde te afli, ce vezi, le spui adevărul; nu trebuie să inventezi nimic – în afară de faptul că le vei spune că sunt cu tine.

Bigman reflectă asupra acestui aspect.

— Şi dacă vor dori să vorbească cu tine?

— Le spui că sunt ocupat. Le spui că trebuie să-ntrerupi legătura. Născoceşte ceva în aşa fel încât să creadă că sunt cu tine. Ai priceput?

— În regulă. Pe nisipurile de pe Marte! Tu o să mergi pe partea însorită şi o să ai parte de toată distracţia, iar eu o să umblu brambura de colo-colo prin beznă şi-o să mă joc cu staţia radio.

— Nu te-ntrista, Bigman, fiindcă s-ar putea să existe ceva în mine. N-am întotdeauna dreptate.

— Pariez că de data asta ai. Nu e nimic aici.

Lucky nu se putu abţine să nu glumească:

— E moartea prin îngheţ de care a vorbit Cook. Ai putea să cercetezi chestia asta.

Bigman nu gustă gluma prietenului său şi spuse:

— Haide, las-o moartă.

Urmă o scurtă pauză. Deodată Lucky îşi aşeză mâna pe umărul celuilalt.

— Ai dreptate, Bigman, asta n-a avut nici un haz şi-mi cer scuze. Acum, serios vorbind, fruntea sus. O să fim din nou împreună peste puţină vreme. Ştii bine asta.

Bigman îi dădu la o parte braţul lui Lucky şi spuse:

— În regulă, nu-ţi mai da atâta osteneală. Dacă-mi spui că aşa trebuie să fac, aşa voi face. Numai că dacă n-am să mai fiu cu ochii pe tine, rişti să faci insolaţie pe-acolo, bivol mare ce eşti.

— Am să-ncerc să mă păzesc, spuse râzând Lucky. Apoi se întoarse şi abia făcu doi paşi de-a lungul tunelului 7a că Bigman îl şi strigă:

— Lucky!

— Cee?

Bigman îşi drese glasul.

— Ai grijă, nu risca prosteşte, bine? De data asta n-am să mai fiu prin preajmă ca să te scot din necazuri.

— Acum vorbeşti exact ca unchiul Hector, Bigman. Ce-ar fi ca şi tu să asculţi de propriile tale sfaturi?

Era modalitatea cea mai făţişă de a-şi exprima afecţiunea adevărată pe care şi-o purtau reciproc. Lucky îi făcu cu mâna şi, după ce zăbovi o clipă în lumina împrăştiată de costumul lui Bigman, se întoarse încă o dată şi plecă.

Bigman se uită în urma lui, urmărindu-i silueta care se topea în întunericul din jur până când dispăru după un colţ al tunelului.

Simţi cum liniştea şi singurătatea îşi dublează intensitatea. Dacă n-ar fi fost John Bigman Jones, poate că s-ar fi lăsat copleşit de senzaţia de singurătate care-l cuprindea.

Dar era John Bigman Jones aşa că strânse din dinţi şi porni în lungul puţului principal cu paşi hotărâţi.

Cincisprezece minute mai târziu, Bigman făcu primul apel către Cupolă. Se simţea nenorocit.

Cum de putuse să creadă că Lucky se aşteptase cu adevărat ca în mine să existe ceva interesant? Ar fi aranjat oare Lucky să se trimită apeluri radio pe care siriusienii să le intercepteze şi să le urmărească?

Într-adevăr, era un fascicul îngust, dar mesajele nu erau codificate şi nici un fascicul nu era atât de îngust ca să nu poate fi interceptat cu răbdare.

Se întrebă de ce Cook permisese un asemenea aranjament şi aproape imediat îi trecut prin minte că nici Cook nu credea în povestea cu siriusienii. Numai Bigman crezuse. Ce deştept!

În clipele acelea, îi venea să muşte din carcasa unei nave spaţiale de furie.

Luă legătura cu Cook şi îi transmise semnalul convenit pentru situaţii fără probleme.

Vocea lui Cook se auzi imediat:

— Totul e-n regulă?

— Pe nisipurile de pe Marte, da! Lucky e în faţa mea cu vreo şase metri dar nu se vede absolut nimic. Uite ce, am transmis semnalul convenit, totul e limpede, aşa că data viitoare te rog să mă crezi fără să mai ceri vreo confirmare.

— Vreau să vorbesc cu Lucky Starr.

— De ce? Bigman se străduia cu un oarecare efort să-şi păstreze nonşalanţa. O să vorbeşti data viitoare.

Cook avu o ezitare apoi spuse:

— În regulă.

Bigman încuviinţă sumbru din cap, numai pentru sine. Nu va mai fi o dată viitoare. Va transmite doar semnalul pentru „totul e în regulă" şi gata... Numai că nu ştia cât va mai trebui să rătăcească prin întuneric până să primească veşti de la Lucky. O oră? Două? Şase? Şi dacă treceau şase ore şi nu primea nici un semn de viaţă de la prietenul său? Cât mai trebuia să rămână acolo? Cât mai putea să rămână?

Şi dacă Cook cerea la un moment dat amănunte specifice? Lucky îi spusese să descrie ce vede, dar dacă Bigman nu reuşea, din greşeală, să-şi joace rolul cum se cuvine? Dacă se dădea de gol şi lăsa să-i scape faptul că Lucky se afla de fapt pe partea însorită a planetei? Lucky nu va mai avea niciodată încredere în el! Cu nimic!

Înlătură acest gând din minte. Nu i-ar fi făcut nici un bine dacă s-ar fi concentrat asupra lui.

Măcar de s-ar fi ivit ceva care să-l distragă. Altceva în afară de vid şi de întuneric, în afară de uşoara vibraţie a paşilor săi şi de sunetul propriei sale respiraţii.

Se opri ca să-şi verifice poziţia în puţul principal. Pasajele laterale aveau săpate clar în pereţi litere şi numere de identificare, iar timpul nu acţionase în sensul ştergerii lor. Verificarea nu era deloc dificilă.

Cu toate acestea, temperatura scăzută făcea harta fragilă şi dificil de manevrat şi asta nu avea darul de a-i îndulci starea psihică. Aprinse lumina panoului de control de pe piept gândindu-se să regleze deumidificatorul.

Suprafaţa interioară a vizorului de la cască începea să se aburească de la umezeala respiraţiei, probabil fiindcă temperatura din costum crescuse o dată cu furia sa, îşi spuse el.

Tocmai terminase de reglat dispozitivul când îşi mişcă rapid capul într-o parte, ca şi cum dintr-o dată ar fi ciulit o ureche ca să asculte ce se petrecea acolo.

Tocmai asta şi făcea. Se străduia să simtă ritmul vibraţiei slabe pe care o „auzea” acum doar pentru că se oprise din mers.

Îşi ţinu respiraţia şi rămase la fel de nemişcat ca pereţii tunelului.

— Lucky? şuieră el în transmiţător. Lucky?

Degetele mâinii sale drepte reglaseră butoanele de control. Unda purtătoare era bruiată. Nimeni altul n-ar fi putut să priceapă ceva din şoapta aceea uşoară. Dar Lucky ar fi înţeles şi curând vocea lui avea să îi răspundă. Bigman fu nevoit să recunoască ruşinat cât de binevenită avea să fie acea voce.

— Lucky? spuse el din nou.

Vibraţia continuă. Nu se auzi nici un răspuns.

Respiraţia lui Bigman se acceleră, mai întâi din cauza încordării nervoase, apoi datorită bucuriei sălbatice născută din entuziasmul care îl cuprindea ori de câte ori pericolul se afla pe aproape.

În minele de pe Mercur se mai afla cineva împreună cu el. Altcineva în afară de Lucky.

Atunci, cine? Un siriusian? Să fi avut până la urmă dreptate Lucky deşi crezuse că nu face decât să arunce o perdea de fum ca să-i amăgească pe ceilalţi?

Posibil.

Bigman îşi scoase blasterul din toc şi-şi stinse lumina costumului.

Ştiau oare ceilalţi că el se afla aici? Veneau să-l prindă?

Vibraţiile nu erau „sunetul” confuz şi aritmic specific unui grup de oameni. Pentru urechea exersată a lui Bigman, vibraţiile distinct separate erau „sunetul” paşilor unui singur om, care înainta ritmic.

Iar Bigman nu se sfia să dea ochi cu orice om, oriunde, şi în orice condiţii.

In linişte, ridică mâna şi pipăi peretele cel mai apropiat. Vibraţiile se înteţeau sesizabil. Asta însemna că celălalt venea din direcţia aceea.

Se mişcă înainte în bezna neagră, continuând să atingă uşor cu mâna peretele. Vibraţiile provocate de celălalt erau prea intense, prea lipsite de orice precauţie. Ori celălalt se credea singur în mină (aşa cum şi Bigman se crezuse până cu câteva clipe în urmă), ori, dacă într-adevăr îl urmărea pe Bigman, nu prea cunoştea particularităţile deplasării prin vid.

Paşii lui Bigman se stinseseră până la un „murmur” în timp ce se deplasa ca o felină, în schimb vibraţiile provocate de celălalt nu prezentau nici o schimbare. Încă o dată, dacă celălalt îl urmărea pe Bigman după sunet, această subită modificare în felul de a se deplasa al acestuia ar fi trebuit să-şi găsească reflectarea în mişcările celuilalt. Dar întrucât nu se putea sesiza nimic, se impunea aceeaşi concluzie ca înainte.

Bigman făcu la dreapta la prima ramificaţie laterală a tunelului şi-şi continuă drumul. Mâna care atingea peretele îl călăuzea instantaneu către celălalt.

Şi deodată, în depărtare, se văzu lumina orbitoare a luminii unui alt costum. Bigman încremeni lipit de perete.

Lumina dispăru. Celălalt trecuse pe lângă tunelul în care se afla Bigman, fără să înainteze de-a lungul lui.

Bigman porni grăbit înainte cu paşi uşori. Avea să găsească tunelul de legătură şi să ajungă în urma celuilalt.

Atunci se vor întâlni. El, Bigman, reprezentând Pământul şi Consiliul Ştiinţei, şi duşmanul care reprezenta… pe cine?

8. DUŞMANUL DIN MINĂ

Bigman calculase corect. Lumina celuilalt sălta ritmic înaintea sa în momentul când găsi deschiderea. Celălalt nu era conştient de prezenţa lui. Aşa trebuia să fie.

Bigman avea blasterul pregătit. Ar fi tras fără nici o ezitare, dar blasterul n-ar mai fi lăsat cine ştie ce în urmă. Morţii nu spun poveşti, iar inamicii morţi nu explică nici un mister.

Îşi continuă urmărirea cu răbdare de felină, micşorând distanţa dintre ei, orientându-se după lumină şi încercând să estimeze natura inamicului.

Cu blasterul pregătit pentru orice eventualitate, Bigman se pregăti pentru primul contact. Mai întâi, staţia radio! Degetele lui făcură reglajele pentru o transmisie locală generală. Era posibil ca duşmanul să nu poată recepţiona semnalul pe lungimea de undă pe care transmitea Bigman. Improbabil, dar posibil. Foarte improbabil şi aproape imposibil!

Şi totuşi n-avea importanţă. Rămânea oricum alternativa unei lovituri uşoare de blaster în perete. Ar fi fost o exprimare limpede a punctului său de vedere. Un blaster purta cu el autoritate şi avea un mod de a vorbi limpede, înţeles în orice limbă.

Concentrând în vocea sa de tenor toată tăria de care era în stare, Bigman spuse:

— Opreşte-te! Opreşte-te acolo unde te afli şi nu te întoarce! Am un blaster îndreptat asupra ta!

Bigman aprinse lumina de la costumul său şi observă că duşmanul încremenise pe loc, fără să facă vreo tentativă de a se întoarce, ceea ce-i dădu de înţeles că receptase cum se cuvine mesajul.

— Acum întoarce-te. Încet!

Silueta se întoarse. Bigman îşi ţinea mâna dreaptă în calea fasciculului luminos al costumului. Învelişul metalic al

mâinii era strâns ferm în jurul blasterului de mare calibru. În lumină, conturul acestuia se distingea liniştitor de clar.

Bigman spuse:

— Blasterul ăsta e complet încărcat. N-ar fi prima oară când omor pe cineva cu el şi ţintesc al naibii de bine!

Nu-ncăpea nici o îndoială că duşmanul avea o staţie radio cu care recepţiona, fiindcă se uită la blaster şi dădu să ridice mâna ca şi cum ar fi vrut să blocheze cu ea forţa de impact a blasterului.

Bigman cercetă cu privirea ceea ce putea distinge din costumul duşmanului. Părea destul de convenţional (oare siriusienii foloseau şi ei modelele astea familiare?) Spuse scurt:

— Ai staţia radio pornită?

Deodată auzi un sunet şi tresări. Vocea pe care o auzea era una familiară, cu toată distorsiunea provocată de transmisia radio.

— Eşti piticania, aşa-i?

Niciodată în viaţa lui nu avu Bigman mai multă nevoie de stăpânire de sine pentru a nu se folosi de blaster. Chiar şi aşa, arma tresări convulsiv în mâna sa şi silueta din faţa lui se aplecă rapid într-o parte.

— Urteil! strigă Bigman.

Surprinderea se preschimbă iute în dezamăgire. Nu era nici un siriusian, ci Urteil!

Apoi un gând se strecură în mintea sa: „Ce căuta Urteil aici?”

Urteil spuse:

— Da, în faţa ta e Urteil, aşa că lasă jos puşcociul.

— Ăsta am să-l las jos când o să am chef, replică Bigman. Ce cauţi aici?

— Din câte ştiu, minele de pe Mercur nu sunt proprietatea ta particulară.

— Atâta timp cât am blasterul în mână, uite că sunt, ticălos buhăit la faţă ce eşti.

Bigman gândea intens şi, până la un punct, inutil. Ce putea să facă cu acest şarpe veninos? Dacă-l ducea înapoi la Cupolă s-ar fi aflat faptul că Lucky nu se mai afla în mină.

Bigman le-ar fi putut spune că Lucky rămăsese în urmă, dar ceilalţi ar fi devenit ori îngrijoraţi, ori suspicioşi când Lucky n-ar fi dat nici un semn de viaţă. Şi de ce fărădelege l-ar fi putut acuza pe Urteil? Avea dreptate, oricine putea circula liber prin mine.

Pe de altă parte, nu putea rămâne la nesfârşit cu arma îndreptată asupra celuilalt.

Dacă Lucky ar fi fost aici, ar fi ştiut…

Şi, ca şi cum un fulger telepatic ar fi străbătut vidul dintre ei, Urteil spuse pe neaşteptate:

— Şi, apropo, unde-i Starr?

— Asta, replică Bigman, nu-i un lucru care să te preocupe pe tine. Apoi, adăugă cuprins de o convingere subită: Ne urmăreai, aşa-i? Şi împinse puţin blasterul înainte, de parcă l-ar fi îndemnat pe celălalt să vorbească.

Faţa acoperită de vizor a celuilalt coborî un pic ca şi cum ar fi vrut să vadă ce se întâmplă cu blasterul. Urteil spuse:

— Şi dac-ar fi aşa?

Se ajunsese din nou la un impas. Bigman spuse:

— Mergeai pe un culoar lateral. Aveai de gând să ne sari în spate.

— Cum îţi ziceam – şi dac-ar fi aşa?

Vocea lui Urteil avea o tonalitate aproape nepăsătoare, de parcă individul ar fi fost totalmente relaxat, ca şi cum s-ar fi bucurat chiar că are un blaster îndreptat asupra sa.

Urteil continuă:

— Dar unde ţi-e prietenul? E pe-aproape?

— Ştiu eu unde este şi nu trebuie să-ţi faci griji.

— Ba uite că insist să-mi fac griji. Staţia ta e fixată pe transmisie locală, altfel nu te-aş auzi aşa de bine… Te superi dacă dau drumul la jetul de fluid? Mi-e sete.

Mâinile lui se mişcară încet.

— Ai grijă! îl preveni Bigman.

— Doar o-nghiţirură.

Bigman îl urmărea încordat. Nu se aştepta să apară pe neaşteptate vreo armă în mâna celuilalt, dar lumina

costumului putea fi trecută brusc pe o intensitate orbitoare sau… sau… mă rog, orice.

Dar degetele lui Urteil îşi terminară mişcarea în vreme ce Bigman aştepta nehotărât, şi nu se auzi decât zgomotul înghiţiturilor.

— Te-ai speriat? întrebă calm Urteil.

Bigman nu avu nici o replică.

Vocea lui Urteil deveni aspră:

— Hai, cheamă-l pe omul ăsta. Cheamă-l pe Starr!

Sub imperiul ordinului, mâinile lui Bigman dădură să se mişte apoi se opriră.

Urteil râse:

— Era cât pe-aci să reglezi radioul, este? Ai fi avut nevoie de transmisie la distanţă. Nu e în apropiere, nu-i aşa?

— Nici pomeneală! ţipă înfierbântat Bigman.

Era ruşinat până peste poate. Maleficul Urteil era viclean. Deşi avea îndreptat un blaster împotriva sa, câştigase lupta, dovedindu-se stăpân pe situaţie, în vreme ce, cu fiecare secundă care trecea, poziţia lui Bigman, care nu putea nici să tragă, nici să lase blasterul în jos, nu putea nici să plece nici să rămână, devenea tot mai greu de susţinut.

Un gând nebunesc îi trecu prin minte:

— Şi de ce să nu trag?

Dar ştia că nu poate. N-ar fi putut să ofere nici o explicaţie rezonabilă. Şi chiar dac-ar fi găsit una, moartea violentă a trimisului senatorului Swenson ar fi creat o încurcătură uriaşă Consiliului Ştiinţei. Şi lui Lucky!

Dacă Lucky ar fi fost aici…

În parte fiindcă îşi dorea atât de mult acest lucru, inima îi tresări când lumina lui Urteil se ridică uşor şi se îndreptă dincolo de el, după care îl auzi pe Urteil zicând:

— Nu, se pare că până la urmă m-am înşelat şi tu ai dreptate. Uite-l că vine.

Bigman se întoarse brusc şi zise:

— Lucky!…

Dacă ar fi fost în toate apele sale, Bigman ar fi aşteptat calm ca Lucky să ajungă până la ei, să simtă braţul lui Lucky pe umărul său, dar Bigman nu era în apele sale. Avea o postură imposibilă şi era animat de o dorinţă copleşitoare de a ieşi din acea situaţie.

Abia avu timp să strige „Lucky” până să se prăbuşească sub impactul unui corp de două ori mai greu decât al său.

Pentru câteva clipe rămase în posesia blasterului, dar degetele puternice ale celuilalt reuşiră nu după mult timp să-l deposedeze de arma mortală. Bigman rămase fără suflu, creierul i se înceţoşase de bruscheţea atacului şi blasterul zbură cât colo.

Greutatea se ridică de pe el şi când dădu să se ridice în picioare, Urteil stătea deasupra lui şi Bigman se pomeni privind în ţeava propriului său blaster.

— Am şi eu unul, spuse pe un ton sumbru Urteil, dar cred că acum am să-l folosesc pe-al tău. Nu te mişca. Rămâi acolo unde eşti. În patru labe. Aşa.

Niciodată în viaţa lui Bigman nu se urâse atâta. Să se lase păcălit în halul ăsta. Aproape că-şi merita moartea. Aproape că ar fi preferat să moară decât să fie nevoie să dea vreodată ochii cu Lucky şi să-i spună: „S-a uitat în spatele meu şi a zis că vii, aşa că m-am întors…”

Spuse cu vocea strangulată:

— Trage, dacă ai curaj. Trage şi Lucky o să pună mâna pe tine şi-o să aibă grijă să-ţi petreci tot restul zilelor în lanţuri, pe cel mai mic şi mai rece asteroid care a fost folosit vreodată drept închisoare.

— Lucky o să facă una ca asta? Unde e?

— Găseşte-l.

— Am să-l găsesc pentru că tu o să-mi spui unde e. Şi-ai să-mi mai spui şi de ce a coborât aici, în mine, din capul locului. Ce făcea aici?

— Voia să-i găsească pe siriusieni. Doar l-ai auzit.

— Să găsească gaz de cometă! mârâi Urteil. Imbecilul ăla senil, Peverale, n-are decât să vorbească despre siriusieni, dar prietenul tău n-a crezut nici o secundă în povestea asta. A venit aici dintr-un alt motiv. Spune-mi-l.

— De ce-aş face-o?
— Ca să-ţi salvezi viaţa nenorocită.
— Asta nu-i un motiv suficient pentru mine, spuse Bigman, apoi se ridică în picioare şi făcu un pas înainte.
Urteil se dădu înapoi până când se rezemă de peretele tunelului.
— Încă o mişcare şi-am să trag cu cea mai mare plăcere. N-am aşa de mare nevoie de informaţia ta. Aş economisi timp, dar nu prea mult. Dac-aş petrece mai mult de cinci minute cu tine ar fi într-adevăr o pierdere. Acum dă-mi voie să-ţi spun exact ce cred. Poate că aşa o să-ţi dai seama că tu şi prietenul tău de tinichea nu păcăliţi pe nimeni. Nici unul din voi nu e bun decât de trucuri cu cuţite energetice împotriva unui om neînarmat.
Bigman se gândi cu tristeţe: „Asta-l roade pe ticălos. L-am făcut de cacao în faţa băieţilor şi acum ar vrea să mă vadă târându-mă pe jos”.
— Dacă ai de gând să vorbeşti atâta, spuse el adunând cât putea de mult dispreţ în voce, mai bine trage. Prefer să fiu împuşcat cu blasterul decât să mor de plictiseală ascultându-te.
— Nu te pripi, micuţule, nu te pripi. În primul rând, senatorul Swenson va distruge Consiliul Ştiinţei. Nu eşti decât un articol, şi încă unul neînsemnat. Iar prietenul tău Starr e doar un alt articol, şi nu unul foarte mare. Eu sunt cel care o să provoace distrugerea. Am adus Consiliul în postura pe care ne-am dorit-o. Oamenii de pe Pământ ştiu că e corupt până în măduva oaselor, că funcţionarii săi irosesc banii contribuabililor şi îşi burduşesc propriile buzunare…
— Asta-i o minciună sfruntată, îl întrerupse Bigman.
— O să-i lăsăm pe alţii să decidă în privinţa asta. După ce vom face o breşă în propaganda mincinoasă pusă la cale de Consiliu, vom vedea ce gândesc oamenii.
— Numai să încercaţi asta. N-aveţi decât să încercaţi!
— Aşa şi intenţionăm. Dar vom şi reuşi. Şi asta va fi proba numărul unu: voi doi în mină. Ştiu de ce vă aflaţi aici. Auzi, siriusienii! Starr ori l-a convins pe Peverale să spună

povestea asta, ori doar a profitat de ea. Am să-ţi spun eu ce făceaţi voi doi aici. Vă jucaţi de-a siriusienii. Vreţi să organizaţi o tabără siriusiană pe care să le-o arătaţi celorlalţi. „I-am gonit cu mâinile goale”, o să spună Starr. „Eu, Lucky Starr, marele erou.” Undele subeterice vor face mare caz din asta iar Consiliul va anula în secret Proiectul Lumina. Au muls tot ce se putea mulge din el şi acum vor să-şi salveze pielea… Numai că nu vor reuşi pentru că am să-l prind pe Starr în flagrant şi-o să se vadă cât de mare e musca de pe căciula lui. Şi tot aşa se va întâmpla şi cu Consiliul.

Bigman se sufoca de furie. Ardea de dorinţa de a-l sfâşia pe celălalt cu mâinile goale, dar reuşi până la urmă să se stăpânească. Ştia de ce Urteil vorbea aşa cum vorbea. Asta se întâmpla pentru că individul nu ştia atât cât pretindea. Încerca să-l înfurie pe Bigman ca să-l facă să spună cât mai multe.

Cu o voce scăzută, Bigman încercă să răstoarne situaţia în favoarea sa.

— Ştii bine, ticălos nenorocit, că dacă cineva ţi-ar face o înţepătură şi-ar lăsa să iasă gazul de cometă care te umple, ţi-ar ieşi la iveală sufletul cât o alună. Dacă ar scoate putreziciunea din tine, n-ar mai rămâne decât un sac de piele murdară.

Urteil strigă:

— Destul!

Dar Bigman ţipă şi mai tare cu vocea-i piţigăiată.

— Trage, pirat laş ce eşti. Ţi-ai arătat laşitatea la masă. Îndrăzneşte să mă înfrunţi, de la bărbat la bărbat, cu mâinile, goale, şi-ai să-ţi arăţi iar laşitatea, umflat cum eşti.

Bigman era acum foarte încordat. Trebuia să-l lase pe Urteil să acţioneze sub imperiul impulsului. Dacă Urteil trăgea din impuls, Bigman era pregătit să sară. Era posibil să moară, dar exista totodată o şansă…

Dar Urteil păru doar să devină mai ţeapăn şi mai rece:

— Dacă nu vorbeşti, am să te ucid. Şi n-am să păţesc nimic. Am să spun că am fost în legitimă apărare.

— N-o să-ţi meargă cu Lucky.

— O să aibă propriile lui necazuri pe cap: Când o să termin cu el, părerile lui n-or să mai valoreze nici cât o ceapă degerată.

Blasterul din mâna lui Urteil rămânea ferm pe poziţie.

— Te bate gândul să faci o încercare?

— Cu cine, cu tine? întrebă Bigman.

— Depinde de tine, spuse cu răceală Urteil.

Bigman aşteptă, aşteptă fără să spună nici un cuvânt în vreme ce braţul lui Urteil devenea tot mai ţeapăn iar casca îi cobora uşor de parcă ar fi luat ţinta, deşi de la distanţa aceea era greu să rateze.

Bigman număra clipele, încercând să aleagă secunda în care să facă saltul disperat pentru a-şi salva viaţa, aşa cum făcuse Lucky când Mindes trăsese asupra lui. Dar acum nu mai era nimeni care să sară pe Urteil aşa cum Bigman sărise pe Mihdes cu acel prilej. Iar Urteil nu era cuprins de panică şi nici nu avea mintea înceţoşată ca Mindes. Ar fi râs şi ar fi ţintit din nou.

Muşchii lui Bigman se încordară pentru saltul final. Nu se aşteptă să trăiască mai mult de cinci secunde.

9. ÎNTUNERIC ŞI LUMINĂ

Dar în timp ce stătea cu tot corpul încordat, cu muşchii picioarelor aproape vibrând în stadiul de început al contracţiei, Bigman auzi un neaşteptat strigăt răguşit de surpriză.

Stăteau amândoi acolo, într-o lume cenuşie, întunecată, în care fiecare fascicul de lumină reuşea să-l scoată în evidenţă pe purtătorul celuilalt fascicul. Dincolo de fasciculele luminoase nu era absolut nimic, aşa încât traversarea câmpului vizual de către o siluetă în mişcare nu avu nici un sens la început.

Prima lui reacţie, primul lui gând a fost: Lucky! Se întorsese oare Lucky? Reuşise el cumva să răstoarne situaţia în favoarea lor?

Dar mişcarea se produse din nou şi gândul la Lucky dispăru.

Era ca şi cum un fragment din peretele stâncos se dislocase singur şi plutea în jos într-o cădere leneşă caracteristică gravitaţiei scăzute de pe Mercur.

O „funie” de piatră care nu se ştie cum era flexibilă îl lovi pe Urteil în umăr şi… se lipi! O astfel de funie îi cuprinsese deja talia. O alta se mişca lent, unduindu-se în toate direcţiile de parcă ar fi făcut parte dintr-o lume ireală a mişcării cu încetinitorul. Dar în timp ce capătul ei încercuia braţul lui Urteil şi atingea învelişul metalic de pe pieptul acestuia, braţul şi pieptul fură lipite între ele. Era ca şi cum leneşa şi aparent fragila rocă era animată de forţa irezistibilă a unui boa constrictor.

Dacă prima reacţie a lui Urteil fusese una de surpriză, acum în vocea lui nu se mai putea sesiza decât teroare pură.

— Sunt reci, cârâi el răguşit. Sunt reci!

Mintea înfierbântată a lui Bigman nu reuşea să asimileze noua situaţie. Un fragment din stânca aia se

înfăşurase pe braţul şi încheietura mâinii lui Urteil. Mânerul blasterului rămăsese strâns ferm.

O ultimă funie coborî plutind în jos. Semănau atât de tare cu stânca încât erau invizibile până când nu se desprindeau de perete.

Funiile erau conectate între ele ca un organism unic, dar nu exista un nucleu, un „corp”. Parc-ar fi fost o caracatiţă din stâncă, alcătuită numai din tentacule.

Bigman suferi un fel de explozie de gânduri.

Se gândi la roca în care se dezvoltase viaţa de-a lungul epocilor de evoluţie ale planetei. O formă de viaţă complet diferită faţă de tot ceea ce se cunoştea pe Pământ. O vietate care trăia doar cu „firimituri” de căldură.

Şi de ce nu? Tentaculele se puteau târî dintr-un loc într-altul, căutând orice fărâmă de căldură care ar fi putut să existe. Bigman le putea vedea migrând spre Polul Nord al planetei atunci când prima colonie de oameni s-a stabilit acolo. Mai întâi minele, apoi Observatorul le-a asigurat firişoare nesfârşite de căldură.

Poate că şi omul constituia o pradă pentru ele. De ce nu? O fiinţă omenească constituia o sursă de căldură. Din când în când câte un miner răzleţ poate că era prins în capcană. Paralizat de răceala şi teroarea neaşteptate, ar fi fost incapabil să strige după ajutor. Câteva minute mai târziu epuizarea unităţii sale energetice ar fi făcut imposibil orice apel radio. Şi mai târziu, n-ar mai fi rămas din el decât o relicvă îngheţată.

Povestea aiuritoare a lui Cook despre decesele din mine căpătau sens.

Toate acestea trecură prin mintea lui Bigman aproape într-o străfulgerare în vreme ce el rămase nemişcat, încă frământat de năuceala provocată de neaşteptata întorsătură a evenimentelor.

Vocea lui Urteil se auzea ca un amestec între un geamăt şi un gâfâit şuierător.

— Nu… pot… Ajută-mă… ajută… E rece… rece…

Bigman strigă:

— Ţine-te bine. Vin la tine.

Îi dispăruse într-o clipită din minte orice gând că omul acesta era un duşman, că doar cu câteva clipe în urmă acesta se aflase pe punctul de a-l ucide cu sânge rece pe Bigman. Pentru micul marţian nu mai avea importanţă decât un singur lucru: era vorba de un om prins fără putinţă de scăpare în strânsoarea unei făpturi non-umane.

Încă de când omul părăsise pentru prima oară Pământul şi se aventurase să înfrunte pericolele şi misterele spaţiului cosmic, se statornicise o lege fermă, deşi nescrisă. Conflictele între oameni trebuie uitate atunci când oamenii aveau de înfruntat un inamic comun, cum ar fi forţele umane şi non-umane de pe alte planete.

Se poate ca nu toată lumea să fi aderat la acea lege, dar Bigman o respecta.

Dintr-un salt ajunse lângă Urteil şi începu să tragă de braţul lui. Urteil bâigui:

— Ajută-mă…

Bigman trase de blasterul pe care Urteil continua să-l strângă în mână, căutând să evite tentaculul. Observă în treacăt că tentaculul cu pricina nu se încovoia uniform aşa cum ar fi făcut un şarpe. Se îndoia în secţiuni, ca şi cum ar fi fost alcătuit din numeroase fragmente rigide asamblate laolaltă.

Cealaltă mână a lui Bigman, în încercarea de a-l trage cumva pe Urteil într-o parte, intră preţ de o clipă în contact cu unul din tentacule şi sări cât colo într-un gest reflex. Frigul era ca un ţurţure de gheaţă, penetrându-i şi arzându-i mâna.

Orice metodă ar fi folosit creaturile alea pentru extragerea căldurii, nu semăna cu nimic din cele auzite de el.

Bigman trase cu disperare de blaster, icnind şi opintindu-se. Nu observă de la început atingerea străină de pe spatele său, dar deodată răceala se lăsă asupra lui şi nu-l mai părăsi. Când încercă să sară într-o parte, constată că nu mai putea. Un tentacul se desprinsese şi îl prinsese în îmbrăţişarea lui mortală.

Atât de strâns lipiţi erau unul de celălalt cei doi bărbaţi încât ai fi zis că sunt siamezi.

Durerea fizică provocată de frig spori în intensitate şi Bigman smuci de blaster ca un posedat. Parcă începea să cedeze?

Vocea lui Urteil îl făcu să tresară când murmură:

— N-are rost…

Urteil se clătină şi apoi, încet, sub atracţia slabă a planetei Mercur, se prăbuşi într-o parte, trăgându-l şi pe Bigman după el.

Corpul lui Bigman era amorţit. Senzaţiile dispăreau. Abia-şi mai putea da seama dacă mai ţinea în mână ţeava blasterului sau nu. Dacă-l mai ţinea, mai rezista acesta la smucirile lui laterale violente, aproape sălbatice, sau era vorba doar de reminiscenţele unei dorinţe?

Lumina de la costum slăbea în intensitate în timp ce energia unităţii de alimentare se scurgea în tentaculele vorace.

Moartea prin congelare nu putea fi prea departe.

Lucky, după ce-l lăsase pe Bigman în minele de pe Mercur şi îşi pusese costumul izolant în linıştea din nava Shooting Starr adăpostită în hangar, ieşi afară pe suprafaţa planetei şi îşi întoarse faţa către „fantoma albă a Soarelui”.

Preţ de câteva minute lungi rămase nemişcat, fascinat de luminescenţa lăptoasă a coroanei solare.

Cu gesturi absente, în timp ce continua să privească, îşi flexa câte unul picioarele musculoase. Costumul izolant funcţiona mult mai lin ca un costum spaţial obişnuit. Asta în combinaţie cu greutatea sa extrem de redusă dădea celui care-l purta senzaţia ciudată că nu purta nici un fel de costum. Într-un mediu evident lipsit de atmosferă, senzaţia era deconcertantă, dar Lucky îndepărtă din minte orice sentiment de nelinişte şi cercetă cerul cu privirea.

Stelele erau la fel de numeroase şi de luminoase ca în spaţiul cosmic liber şi nu le dădu o atenţie prea mare. Altceva dorea el să vadă. Trecuseră de-acum două zile, după timpul standard terestru, de când văzuse ultima oară aceste ceruri. În două zile, Mercur se deplasase pe o

distanţă egală cu a patruzeci şi patra parte din orbita sa în jurul Soarelui. Asta însemna că peste opt grade de cer apăruseră la orizontul estic şi peste opt grade dispăruseră la orizontul vestic. Asta însemna că puteau fi văzute stele noi.

De asemenea, şi planete noi. În acest interval ar fi trebuit ca Venus şi Pământul să se înalţe amândouă deasupra orizontului.

Şi într-adevăr apăruseră. Venus era mai sus, o scânteiere ca de diamant de lumină albă, mult mai strălucitoare decât se văzuse vreodată de pe Pământ. De pe Pământ, observarea lui Venus era dezavantajoasă, pentru că se afla între planeta albastră şi Soare, astfel că atunci când Venus se afla cel mai aproape, Pământul nu-i putea vedea decât partea întunecată. De pe Mercur, Venus putea fi văzută în toată splendoarea ei.

În acel moment, Venus se afla la cincizeci şi trei de milioane de kilometri de Mercur. În poziţia de maximă apropiere, distanţa scădea la aproape treizeci şi trei de milioane de kilometri, şi atunci o privire ageră o putea zări ca pe un disc minuscul.

Chiar şi în situaţia actuală, lumina sa rivaliza aproape cu cea a coroanei solare şi, privind cu atenţie solul, Lucky îşi zise că putea distinge o umbră dublă care pornea de la picioarele sale, una înceţoşată formată de lumina coroanei, şi alta mai clară formată de Venus. Se întrebă dacă, în circumstanţe ideale, nu s-ar fi format o umbră triplă, cea de-a treia fiind formată de chiar lumina Pământului.

Găsi şi Pământul, fără dificultate. Era foarte aproape de linia orizontului şi, deşi era mai strălucitor decât orice stea sau planetă de pe propriul său cer, părea palidă în comparaţie cu splendoarea planetei Venus. Era mai slab luminat de Soare, care se afla la o distanţă mai mare; avea nori mai puţini şi prin urmare reflecta o parte mai mică din lumina pe care o primea. Mai mult decât atât, faţă de Mercur se afla la o distanţă dublă în comparaţie cu Venus.

Şi totuşi, într-o anumită privinţă era incomparabil mai interesant. Dacă lumina lui Venus era de un alb pur, lumina Pământului era de un albastru verzui.

Şi mai mult decât atât, în apropierea sa, tocmai traversând orizontul, se vedea lumina mai mică şi gălbuie a Lunii. Împreună, Pământul şi Luna alcătuiau o privelişte unică pe cerurile celorlalte planete din interiorul orbitei lui Jupiter. O planetă dublă, traversând maiestuos cerurile una în compania celeilalte, cea mai mică dintre ele înconjurând-o pe cealaltă într-o mişcare care, pe fondul cerului, părea ca o mică oscilaţie în jurul unei poziţii de echilibru.

Lucky se delectă cu priveliştea poate ceva mai mult decât ar fi trebuit, dar nu se putu abţine. Din când în când, exigenţele vieţii sale îl purtau departe de planeta lui de origine, şi asta i-o făcea cu atât mai dragă. Toate cvadrilioanele de fiinţe omeneşti răspândite în întreaga Galaxie îşi aveau originea pe Pământ. De fapt, pe parcursul celei mai mari părţi a istoriei sale, Pământul fusese singura casă a omului. Ce om putea privi fără emoţie la pata de lumină a Pământului?

Lucky îşi mută privirea în altă parte, clătinând din cap. Avea treabă de făcut.

Porni la drum cu salturi ferme către lumina coroanei, păstrându-se aproape de suprafaţă aşa cum se cuvenea la o gravitaţie scăzută, ţinând aprinsă lumina costumului şi privirea fixată pe solul din faţa lui, ca să se ferească de neregularităţile grosolane.

Avea o idee despre ce-ar putea descoperi, dar era doar o intuiţie, nesusţinută de nici o dovadă palpabilă. Lucky avea oroare să discute despre astfel de idei vagi, care uneori nu erau mai mult decât nişte intuiţii. Îi displăcea chiar şi să zăbovească asupra lor în propria sa minte. Era prea mare pericolul să ajungi să te obişnuieşti cu ideea, să începi să te bazezi pe ea ca pe un adevăr, să-ţi blochezi fără să vrei mintea faţă de posibilităţi alternative.

Văzuse acest efect cuprinzându-l pe exuberantul Bigman, gata oricând să creadă şi să treacă la fapte. Nu o

dată văzuse cum posibilităţi vagi deveniseră convingeri ferme în mintea lui Bigman…

Zâmbi cu blândeţe când se gândi la micul cocoş. Poate că era uneori imprudent şi repezit, dar era loial şi lipsit de orice teamă. Lucky prefera să-l aibă pe Bigman alături de el, decât o flotă de crucişătoare spaţiale cu echipaje alcătuite din uriaşi.

Îi era dor de micuţul marţian acum, în timp ce înainta de-a lungul reliefului mercurian şi ca să scape de această senzaţie stingheritoare îşi îndreptă gândurile către problema pe care o avea de rezolvat.

Din nefericire, existau prea multe tendinţe divergente.

Mai întâi, era Mindes însuşi, nervos, instabil, nesigur pe el însuşi. Până la urmă, rămăsese neclar dacă atacul său asupra lui Lucky fusese o nebunie temporară sau ceva deliberat. Apoi era Gardoma, prietenul lui Mindes. Era oare un idealist captivat de Proiectul Lumina, sau era alături de Mindes din raţiuni practice. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ce erau ei de fapt?

Urteil, pe de altă parte, constituia un focar central de necazuri. Era hotărât să distrugă Consiliul şi obiectivul principal al atacurilor sale era Mindes. Mindes îl ura, fireşte, şi la fel îl ura şi Gardoma. Doctorul Peverale îl ura într-o manieră mult mai reţinută. Nici măcar nu acceptase să discute despre individ cu Lucky.

La banchet, Cook păruse să se ferească să discute sau măcar să se uite în direcţia lui Urteil. Să fi fost asta numai pentru că Cook dorea cu ardoare să evite limba ascuţită a lui Urteil sau mai existau şi alte motive specifice?

Cook nu avea o părere prea bună nici despre Peverale. Era ruşinat de preocuparea bătrânului astronom faţă de siriusieni.

Şi, dincolo de toate celelalte lucruri, rămânea o întrebare la care trebuia să se dea un răspuns: cine tăiase costumul lui Lucky?

Erau prea mulţi factori. Lucky avea un şir de gânduri care şerpuia printre aceşti factori, dar deocamdată linia

aceea era slabă. Din nou evită să se concentreze asupra acelor gânduri. Trebuia să-şi păstreze mintea deschisă.

Terenul se înălţa într-o pantă ascendentă iar el îşi reglase salturile astfel încât să se adapteze automat la modificarea reliefului. Atât de preocupat era de gândurile sale încât imaginea pe care o văzu când ajunse în vârful pantei îl luă pe nepregătite şi-l ului.

Marginea superioară a Soarelui era deasupra orizontului neregulat şi totuşi nu era chiar Soarele. Se vedeau doar protuberanţele de la marginea Soarelui, de fapt, o mică parte din ele.

Protuberanţele erau de culoare roşu-aprins şi una dintre ele, situată chiar în centrul celor vizibile, era alcătuită din panglici de foc care se mişcau în sus şi spre exterior cu încetineală.

Clară şi strălucitoare pe fondul stâncos al lui Mercur, neatenuată de atmosferă, neînceţoşată de praf, era o imagine de o frumuseţe incredibilă. Limbile de foc păreau să răsară din crusta întunecată a lui Mercur de parcă orizontul planetei ar fi fost cuprins de flăcări sau un vulcan de dimensiuni gigantice ar fi erupt brusc şi ar fi rămas în toiul erupţiei.

Şi totuşi acele protuberanţe erau mai mult decât orice ar fi putut să apară pe Mercur. Lucky ştia că cea pe care o privea era destul de mare ca să înghită o sută de aştri de mărimea Pământului sau cinci mii de mărimea lui Mercur. Şi iat-o cuprinsă de un incendiu atomic, luminându-l pe Lucky şi tot ceea ce-l înconjura.

Stinse lumina costumului ca să vadă mai bine.

Suprafeţele rocilor îndreptate direct către protuberanţe erau scăldate de o lumină roşu-aprins, în vreme ce toate celelalte suprafeţe erau negre precum cărbunele. Era ca şi cum cineva pictase cu dâre de roşu un puţ fără fund. Pe drept era numită „fantoma roşie a Soarelui”.

Umbra mâinii lui Lucky se vedea ca o pată neagră pe pieptul costumului său. Terenul din faţa sa era şi mai înşelător deoarece peticele de lumină care surprindeau

orice neregularitate păcăleau ochiul într-o estimare falsă a naturii suprafeţei.

Lucky aprinse din nou lumina costumului şi porni către protuberanţele răspândite pe curbura lui Mercur, Soarele înălţându-se cu câte şase minute de arc la fiecare milă pe care o parcurgea.

Asta însemna că mai avea de parcurs mai puţin de un kilometru şi jumătate până când Soarele avea să fie vizibil iar el se va afla pe partea însorită a planetei.

Lucky nu avea de unde să ştie că în acele clipe Bigman înfrunta moartea prin congelare. În timp ce se îndrepta spre partea însorită a planetei, nu avea în minte decât un gând: aici se află pericolul şi cheia problemei, şi tot aici se află şi soluţia.

10. PARTEA ÎNSORITĂ

Erau vizibile acum şi mai multe protuberanţe. Culoarea lor roşie devenise şi mai strălucitoare. Coroana nu scăzuse în intensitate (nu exista atmosferă care să împrăştie lumina protuberanţelor şi să atenueze nuanţele mai întunecate), dar părea acum mai puţin importantă. Stelele continuau să se vadă şi aveau să rămână vizibile, chiar şi atunci când discul Soarelui se vedea în întregime pe cer, dar cine le-ar mai fi putut acorda vreo atenţie acum?

Lucky înainta cu nerăbdare cu salturi ritmice, o modalitate de deplasare pe care o putea menţine ore în şir fără să se simtă prea obosit. În condiţiile date, avea senzaţia că ar fi putut menţine un astfel de ritm chiar şi sub acţiunea gravitaţiei terestre.

Şi deodată, fără nici un avertisment, fără vreo lumină premonitorie pe cer, fără nici un indiciu atmosferic, apăru Soarele!

Mai exact, se văzu o linie subţire care era Soarele. Era o linie de o intensitate insuportabilă care mărginea o crestătură în stâncă situată la orizont, ca şi cum vreun pictor celest ar fi dat un contur alb strălucitor stâncii cenuşii.

Lucky se uită în urmă. Dincolo de relieful neregulat din spatele său se vedeau petele roşii ale protuberanţelor. Dar acum, exact la picioarele sale, era un ocean de lumină albă, care făcea să scânteieze formaţiunile cristaline.

Se mişcă din nou înainte, iar linia de lumină deveni mai întâi o pată mică, apoi una mare.

Conturul Soarelui se putea vedea cu claritate, ridicându-se puţin deasupra orizontului spre centru şi curbându-se lin în jos spre părţile laterale. Curbura era surprinzător de mică pentru cineva obişnuit cu curbura Soarelui văzut de pe Pământ.

Strălucirea intensă a Soarelui nu reuşea să acopere protuberanţele care se târau de-a lungul marginii sale ca

nişte şerpi de foc. Bineînţeles, protuberanţele erau răspândite pe toată suprafaţa Soarelui, dar nu puteau fi văzute decât la marginea acestuia. Pe întinderea discului solar ele se pierdeau într-o lumină strălucitoare.

Şi peste toate acestea era coroana.

In timp ce privea, Lucky se minuna de modul în care costumul izolant fusese adaptat scopului pentru care fusese creat.

O simplă privire fugară aruncată spre Soarele lui Mercur ar fi provocat orbire permanentă ochilor neprotejaţi. Pe lângă lumina vizibilă, a cărei intensitate era îndeajuns de dăunătoare, mai erau şi radiaţiile ultraviolete dure, nefiltrate de atmosferă, care ar fi provocat moartea văzului… şi în cele din urmă, chiar şi a vieţii.

Dar sticla din care era făcut vizorul căştii de protecţie avea o asemenea structură moleculară încât să-şi micşoreze transparenţa pe măsură ce creştea intensitatea luminii care cădea pe ea. Doar o mică fracţiune dintr-un procent al intensităţii luminoase pătrundea prin sticla vizorului, astfel că Lucky putea să privească direct către Soare, aproape fără să fie jenat. Cu toate acestea, lumina coroanei şi a stelelor ajungea nestânjenită la ochii săi.

Costumul izolant îl proteja şi în alte privinţe. Era impregnat cu plumb şi bismut, nu atât cât să-i crească excesiv de mult greutatea, dar suficient pentru a bloca ultravioletele şi radiaţiile X de la Soare. Costumul era încărcat cu o sarcină pozitivă care avea rolul de a deflecta lateral cea mai mare parte a radiaţiilor cosmice. Câmpul magnetic al lui Mercur era slab, dar mica planetă era apropiată de Soare şi densitatea radiaţiei cosmice era mare. Cu toate acestea, radiaţia cosmică era compusă din protoni încărcaţi pozitiv astfel încât la impactul cu încărcătura pozitivă a costumului sufereau o respingere electrostatică.

In fine, costumul îl proteja bineînţeles împotriva căldurii, nu numai prin compoziţia sa izolatoare dar şi datorită suprafeţei sale reflectorizante, de fapt un strat molecular

pseudo-lichid care putea fi activat prin atingerea unui buton.

La drept vorbind, reflectă Lucky, ţinând cont de avantajele costumelor izolante, era regretabil că acestea nu constituiau standardul de protecţie pentru toate condiţiile. Dar îşi dădu seama că, din păcate, slăbiciunea sa structurală, consecinţă a absenţei metalului în cantitate reală, îl făcea nepotrivit pentru folosinţă acolo unde protejarea împotriva căldurii şi a radiaţiei nu constituia factorul principal de luat în consideraţie.

Lucky pătrunsese deja pe o distanţă de o milă în interiorul părţii însorite şi încă nu resimţea efectele neplăcute ale căldurii insuportabile de afară.

Asta nu avu darul să-l surprindă. Pentru cei rămaşi acasă, ale căror cunoştinţe despre spaţiul cosmic se rezumau la detaliile sugerate de filmele de acţiune transmise prin spaţiul subeteric, partea îndreptată spre Soare a oricărei planete lipsite de atmosferă nu era altceva decât o masă solidă de căldură nedeviată.

Totuşi, aceasta constituia o simplificare excesivă a realităţii. Totul depindea de cât de sus se afla Soarele pe cer. De exemplu, din acest punct de pe Mercur, din care doar o porţiune din Soare se vedea deasupra orizontului, o cantitate relativ mică de căldură ajungea la suprafaţa planetei, şi în plus acea cantitate mică era împrăştiată pe o suprafaţă întinsă de sol, căci radiaţia lovea suprafaţa aproape la orizontală.

„Clima” se schimba pe măsură ce pătrundeai mai adânc în suprafaţa însorită şi în final, când ajungeai la acel loc în care Soarele avea o poziţie verticală pe cer, situaţia devenea aşa cum o descriau filmele din subeteric.

În plus, nu trebuiau neglijate umbrele. În absenţa aerului, lumina şi căldura se deplasau în linie dreaptă. Nici una din ele nu putea ajunge în interiorul zonelor de umbră, cu excepţia unor cantităţi mici care erau reflectate acolo dinspre porţiunile învecinate luminate de soare. Prin urmare umbrele aveau o temperatură extrem de scăzută şi

o culoare neagră precum cărbunele, deşi Soarele rămânea fierbinte şi strălucitor.

Lucky devenea tot mai conştient de aceste umbre. La început, după ce apăruse conturul superior al Soarelui, pe solul acoperit aproape în întregime de umbră se vedeau doar ici-colo câteva pete de lumină. Acum, pe măsură ce Soarele se înălţa tot mai sus, petele de lumină se întindeau tot mai mult şi se uneau între ele, până când umbrele căpătară contururi distincte în spatele stâncilor şi dealurilor.

La un moment dat, Lucky pătrunse deliberat în umbra unei ridicături stâncoase având o lăţime de circa o sută de metri, şi avu senzaţia că preţ de câteva clipe lungi ajunsese din nou pe partea întunecată a planetei. Căldura solară, pe care abia dacă o sesizase atunci când cădea direct asupra sa, deveni evidentă prin lipsă odată ajuns în zona umbrită. În jurul umbrei solul scânteia în lumina solară, dar în interiorul umbrei avea nevoie de lumina costumului pentru a vedea pe unde calcă.

Nu putu să nu remarce diferenţele dintre suprafeţele aflate în umbră faţă de cele situate în lumină. Căci pe partea însorită, cel puţin, Mercur avea totuşi un fel de atmosferă. Nu era vorba de ceva în accepţia terestră a termenului, căci nu exista nici azot, nici oxigen şi nici dioxid de carbon sau vapori de apă. Totuşi, pe suprafaţa însorită, în unele locuri mercurul ajungea la temperatura de fierbere. Sulful devenea lichid şi astfel apăreau câţiva compuşi volatili. Urme de vapori ale unor astfel de substanţe se ataşau de suprafaţa supraîncălzită a planetei. Vaporii aceştia îngheţau pur şi simplu în zonele umbroase.

Lucky percepu subit acest detaliu atunci când degetele sale izolate şterseră suprafaţa întunecată a unui afloriment îngheţat şi se mânjiră cu o brumă îngheţată de mercur strălucitor. Acesta se transformă rapid în picături lipicioase în momentul când trecu în lumina soarelui pentru ca apoi să se evapore lent.

Treptat, Soarele părea să devină tot mai fierbinte. Asta nu-l îngrijoră pe Lucky. Chiar dacă temperatura atingea

cote insuportabile, se putea ascunde oricând într-o zonă umbroasă.

Radiaţiile de înaltă frecvenţă constituiau probabil un motiv mai serios de îngrijorare. Dar dacă expunerea era de scurtă durată, Lucky nu credea că ar reprezenta un pericol real. Lucrătorii de pe Mercur aveau oroare de radiaţii deoarece erau expuşi permanent la cantităţi mici. Lucky îşi aminti de accentul pus de către Mindes asupra faptului că sabotorul pe care îl văzuse rămăsese nemişcat în lumina Soarelui. Era firesc ca Mindes să fie tulburat de acest detaliu. Când expunerea era cronică, orice prelungire a timpului de expunere era o prostie. Totuşi, în cazul lui Lucky, expunerea avea să fie de scurtă durată… sau cel puţin aşa spera.

Traversă în fugă peticele de sol negricios ce se evidenţiau sumbru pe suprafaţa mercuriană care în general avea o culoare cenuşiu-roşcată. Culoare destul de familiară, pentru că semăna cu solul marţian, un amestec de silicaţi cu adaos de oxid de fier, care îi dădea nuanţa roşiatică.

Negrul era cel care provoca uimire. Acolo unde acesta apărea, solul era categoric mai fierbinte, căci negrul absoarbe mai mult căldura solară.

Din alergare, se îndoi şi luă de jos un pumn de sol din porţiunile negre, pe care îl cercetă cu privirea. Era sfarâmicios. Putea fi grafit, fier sau sulfat de cupru. Putea fi o mulţime de alte lucruri, dar ar fi fost în stare să parieze că era o varietate impură de sulfat de fier.

În sfârşit se opri în umbra unei stânci ca să facă o evaluare a situaţiei. Aprecie că într-o oră şi jumătate parcursese circa douăzeci şi patru de kilometri, judecând după faptul că Soarele se ridicase deja aproape în întregime deasupra orizontului. (Oricum, în acele clipe era mai interesat să soarbă din rezerva de mixtură nutritivă lichidă a costumului decât să estimeze distanţele.)

Undeva la stânga sa erau cablurile Proiectului Lumina al lui Mindes. Spre dreapta se aflau altele. Poziţia lor exactă nu avea importanţă. Acestea acoperea sute de kilometri

pătraţi, şi să rătăceşti fără ţintă printre ele ca să cauţi un sabotor ar fi fost o prostie.

Mindes încercase acest lucru şi eşuase. Dacă obiectul pe care îl văzuse fusese într-adevăr sabotorul, se poate să fi fost un avertisment venit din interiorul Cupolei. Mindes nu făcuse nici un secret din faptul că se îndrepta spre partea însorită.

În schimb, Lucky nu suflase o vorbă despre acest lucru, astfel că spera să nu primească nici un avertisment.

Şi mai dispunea de o formă de ajutor care-i lipsise lui Mindes. Scoase micul său ergometru din buzunarul în care-l vârâse. Îl ţinu în palma făcută căuş în faţa sa, în lumina costumului.

Odată activat, ecranul său indicator de culoare roşie se lumină cu o furie incredibilă în momentul în care îl ţinu în lumina soarelui. Lucky zâmbi uşor şi reglă micul aparat pentru a compensa radiaţia de înaltă frecvenţă de la Soare.

Pata luminoasă a indicatorului dispăru.

Apoi, cu răbdare, Lucky ieşi în lumină şi scană orizontul în toate direcţiile. Unde se afla o sursă de energie atomică în afară de Soare? Găsi, bineînţeles, o indicaţie dinspre Cupolă, dar lumina indicatoare datorată acelei zone spori în intensitate atunci când îndreptă ergometrul în jos. Centrala energetică a Cupolei era situată la o adâncime de un kilometru şi jumătate şi avu nevoie de o înclinare de douăzeci de grade ca să obţină indicaţia maximă din locul unde se afla.

Se întoarse încet, ţinând cu delicateţe ergometrul între degetele arătătoare ale ambelor mâini pentru ca materialul opac al costumului să nu blocheze radiaţia „trădătoare”. Se mai roti o dată şi apoi încă o dată încercă din nou.

Nu mai încăpea nici o îndoială!

Lucky privi în direcţia în care apăruse acea strălucire şi se îndreptă într-acolo. Nu încercă să-şi ascundă temerea că poate nu era vorba decât de o zonă cu minereu radioactiv.

Zări unul din cablurile lui Mindes la circa un kilometru şi jumătate distanţă.

Nu era un cablu izolat, ci mai curând o reţea de cabluri, pe jumătate îngropate în sol. Merse de-a lungul lor preţ de câteva sute de metri şi ajunse la o placă metalică pătrată cu latura de circa 1,20 m şi cu suprafaţa extrem de lucioasă. Reflecta stelele asemenea unei bălţi de apă limpede.

Lucky se gândi că dacă s-ar fi plasat într-o poziţie corespunzătoare ar fi putut vedea reflexia Soarelui. Sesiză că placa îşi schimba unghiul de elevaţie, căpătând o poziţie mai apropiată de verticală. Se uită în depărtare ca să vadă dacă poziţia ei se modifica în aşa fel încât să prindă lumina Soarelui.

Când privi înapoi, rămase uimit. Placa metalică nu mai reflecta lumina ci căpătase o culoare neagră atât de intensă încât se părea că nici toată lumina Soarelui n-ar fi fost în stare s-o lumineze.

Deodată, sub ochii lui, negreala tremură, se destrămă şi începu să se fragmenteze.

Era din nou strălucitoare.

O urmări pe parcursul a încă trei cicluri, în vreme ce unghiul de elevaţie o aducea la o poziţie din ce în ce mai apropiată de verticală. Mai întâi o reflexie de o intensitate incredibilă; apoi, o întunecare completă. Lucky îşi dădu seama că în timpul fazei de înnegrire lumina era absorbită, iar în timpul fazei de strălucire, lumina era reflectată. Alternanţa de faze putea fi perfect regulată sau poate că urma o succesiune deliberat neregulată. Nu putea pierde timpul să afle şi chiar dac-ar fi avut era îndoielnic că cunoştinţele sale de hiperoptică i-ar fi îngăduit să înţeleagă scopul acelei instalaţii.

Era de presupus că sute sau chiar mii de asemenea pătrate interconectate prin intermediul reţelei de cabluri şi alimentate toate de la o micropilă atomică din interiorul Cupolei absorbeau şi reflectau lumina într-o manieră prestabilită la diferite unghiuri faţă de Soare. Probabil că asta, într-un fel oarecare, putea forţa energia luminoasă să străbată hiperspaţiul într-o manieră controlată.

Şi se mai putea presupune că acele cabluri rupte ca şi plăcile sparte împiedicau configuraţia generală să funcţioneze corespunzător.

Lucky îşi încercă din nou ergometrul. Era mult mai strălucitor acum şi încă o dată urmări direcţia indicată.

Mai strălucitor, şi mai strălucitor! Orice-ar fi fost ceea ce urmărea el, era ceva care-şi schimba poziţia. Sursa aceea de radiaţii gamma nu avea o poziţie fixă pe suprafaţa lui Mercur.

Iar asta însemna că nu era doar un afloriment de minereu radioactiv. Era ceva portabil ceea ce îi dădea de înţeles lui Lucky că era vorba de un om sau de ceva aparţinând unui om.

Lucky zări mai întâi silueta ca un punct în mişcare, negru pe fondul luminat ca de incendiu al solului. Imaginea i-a apărut după o lungă expunere la Soare, când tocmai căuta un loc umbros în care să stea până când elimina căldura acumulată.

In loc de asta, acum se pomeni că îşi accelerează înaintarea. Aprecie că temperatura din afara costumului său nu atinsese încă punctul de fierbere al apei. Din fericire, în interior era mult mai scăzută.

Se gândi sumbru: „Dacă Soarele ar fi deasupra capului şi nu la orizont, nici măcar aceste costume n-ar mai fi de nici un folos”.

Silueta nu-i dădu nici o atenţie. Îşi continuă propriul drum, paşii pe care-i făcea demonstrând că nu avea nici pe departe îndemânarea lui Lucky în a se descurca cu gravitaţia scăzută. Totuşi, în ciuda stângăciei mişcărilor, reuşea să devoreze spaţiul.

Nu purta costum izolant. Chiar şi de la mare distanţă, suprafaţa expusă privirii lui Lucky era evident una metalică.

Lucky se opri pentru scurt timp la umbra unei stânci, dar se forţă să iasă iar în teren deschis înainte de a fi avut timp să se răcească suficient.

Silueta părea neafectată de căldură. Cel puţin în timpul cât Lucky a urmărit-o n-a schiţat nici un gest de a se

adăposti la umbră, deşi a trecut foarte aproape de câteva zone umbroase.

Lucky dădu din cap gânditor. Totul se potrivea perfect.

Îşi mări viteza. Căldura începuse aproape să capete consistenţă: o simţea ca pe ceva palpabil. Dar acum mai avea doar câteva clipe.

Renunţase la salturile de înălţime joasă. Îşi concentra toată forţa musculară în salturi lungi, de câte patru metri.

Strigă:

— Hei, tu de-acolo! Întoarce-te!

Rosti cuvintele cu toată autoritatea pe care o putea aduna în glas, sperând ca celălalt să-i poată recepţiona semnalul radio şi să nu fie nevoit să se rezume la limbajul semnelor.

Încet, silueta se întoarse iar nările lui Lucky se lărgiră într-o expresie de satisfacţie calmă. Cel puţin, până în acel moment, gândurile i se adevereau, căci silueta nu era un om – nu avea absolut nimic uman!

11. SABOTOR!

Silueta era înaltă, chiar mai înaltă decât Lucky. Avea de fapt peste doi metri înălţime şi avea o statură impozantă. Tot ce se putea vedea cu ochiul liber era metal lucios, care reflecta lumina acolo unde cădeau razele Soarelui şi avea un aspect întunecat acolo unde razele solare nu ajungeau.

Dar dincolo de învelişul metalic nu era un trup din carne şi sânge, ci doar şi mai mult metal, angrenaje, ţevi, o micropilă care alimenta silueta cu energie nucleară şi producea radiaţiile gamma pe care Lucky le detectase cu ergometrul său de buzunar.

Membrele arătării erau monstruoase şi stătea în faţa lui Lucky cu picioarele crăcănate. În loc de ochi avea două celule fotoelectrice care emiteau o lumină roşu-închis. Gura era o tăietură practicată în metalul din partea joasă a feţei.

Era un om mecanic, un robot, şi lui Lucky nu-i trebui mai mult de o privire ca să ştie că nu era un robot de fabricaţie terestră. Pământul inventase robotul pozitronic, dar nu construise niciodată un model ca ăsta.

Lucky spuse:

— Nu pot auzi sunetele în vid, robotule!

Vorbise autoritar, ştiind că era esenţial să sublinieze din primele clipe faptul că era un om şi, prin urmare, un stăpân.

— Porneşte staţia radio!

Şi deodată, deşi gura robotului rămase nemişcată, o voce se auzi în receptorul lui Lucky, aspră şi neplăcută auzului, cuvintele fiind nefiresc distanţate în timp:

— Ce treabă aveţi, domnule? De ce vă aflaţi aici?

— Nu-mi pune întrebări, spuse Lucky. De ce eşti tu aici?

Un robot nu putea spune decât adevărul.

— Am primit ordinul de a distruge anumite obiecte situate la anumite intervale.

— Cine ţi-a dat ordinul?

— Am primit ordinul să nu răspund la această întrebare.

— Eşti fabricat pe Sirius?

— Am fost construit pe una din planetele Confederaţiei Siriene.

Lucky se încruntă. Vocea creaturii era de-a dreptul neplăcută.

Puţinii roboţi de fabricaţie terestră pe care Lucky avusese prilejul să-i vadă în laboratoarele experimentale fuseseră echipaţi cu dispozitive vocale care, prin sunet direct sau prin intermediul undelor radio, păreau la fel de plăcute şi naturale precum vocea unui om cultivat. Cu siguranţă că siriusienii ar fi îmbunătăţit această caracteristică.

Mintea lui Lucky trecu imediat la o problemă mai presantă. El spuse:

— Trebuie să găsesc o zonă umbroasă. Vino cu mine.

— Te voi conduce spre cea mai apropiată umbră, spuse robotul imediat, pornind imediat în mers săltat, picioarele sale metalice mişcându-se cu o oarecare neregularitate.

Lucky porni în urma arătării. Nu avea nevoie să fie condus ca să ajungă la umbră, dar rămase în urmă ca să poată urmări mersul robotului.

Ceea ce de la distanţă i se păruse a fi un mers stângaci, de la apropiere se vădea a fi un şchiopătat pronunţat. Mersul şchiopătat şi glasul aspru erau două imperfecţiuni la acest robot a cărui înfăţişare exterioară dădea impresia unei magnifice minuni mecanice.

Îl frapă cu tărie gândul că era posibil ca robotul să nu fi fost reglat pentru căldura şi radiaţia de pe Mercur. Probabil că expunerea la radiaţii îl deteriorase. Omul de ştiinţă din Lucky simţi o undă de regret la acest gând. Robotul era prea frumos ca să merite o asemenea soartă.

Privi maşinăria cu admiraţie. Sub craniul masiv din oţel cromat se afla un ovoid delicat dintr-un compus spongios platină-iridiu având aproximativ dimensiunile creierului uman. În interiorul lui, cvadrilioane de cvadrilioane de pozitroni luau viaţă şi dispăreau în intervale de milionimi de secundă. Pe parcursul apariţiei şi al dispariţiei lor, pozitronii urmau trasee prestabilite care duplicau, într-o manieră

simplificată, celulele responsabile cu gândirea ale creierului omenesc.

Inginerii calculaseră acele trasee pozitronice astfel încât să fie favorabile omenirii şi în ele proiectaseră „cele trei legi ale roboticii”.

Prima Lege spunea că un robot nu putea face rău unei fiinţe omeneşti sau să permită să i se facă rău. Nimic nu avea prioritate faţă de acest precept. Nimic nu i se putea substitui.

A Doua Lege spunea că un robot trebuie să se supună ordinelor cu excepţia celor care ar încălca Prima Lege.

A Treia Lege îngăduia unui robot să se protejeze, cu condiţia ca Prima şi A Doua Lege să nu fie încălcate.

Lucky ieşi din scurta sa reverie atunci când robotul se împiedică şi aproape căzu. Nu se vedea nici o neregularitate a solului pe care Lucky să o poată vedea, nici o groapă înşelătoare care să fi putut provoca incidentul. Dacă ar fi existat aşa ceva, o dungă de umbră neagră ar fi semnalat-o.

În acel punct, solul era neted ca-n palmă. Pasul robotului se frânsese pur şi simplu fără nici un motiv şi îl aruncase într-o parte. Robotul îşi reveni după ce se agită frenetic un timp. Apoi îşi reluă mersul către umbră, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lucky îşi zise: „Hotărât lucru, e în stare proastă de funcţionare”.

Intrară în zona umbroasă împreună şi Lucky îşi aprinse lumina costumului, după care spuse:

— Nu faci bine că distrugi echipamente utile. Faci rău oamenilor.

Pe faţa robotului nu se citea nici o emoţie; nici nu s-ar fi putut să apară. Nici în vocea sa nu se simţi vreo emoţie când spuse:

— Mă supun ordinelor.

— Asta e A Doua Lege, spuse cu severitate Lucky. Nu te poţi supune unor ordine care fac rău unor fiinţe omeneşti. Asta ar însemna să încalci Prima Lege.

— Nu am văzut nici un om. Nu am făcut rău nimănui.

— Ai făcut rău unor oameni pe care nu i-ai văzut. Îţi spun eu asta.

— Nu am făcut rău nici unui om, replică robotul cu încăpăţânare iar Lucky se încruntă la auzul repetiţiei lipsite de raţiune. În pofida înfăţişării lustruite, probabil că nu era un model prea avansat.

Robotul continuă:

— Am primit instrucţiuni să evit oamenii. Am fost avertizat când au venit oamenii, dar nu am fost avertizat în privinţa ta.

Lucky privi dincolo de umbră la peisajul mercurian scânteietor, roşcat şi cenuşiu în cea mai mare parte, dar pătat de o zonă întinsă de material sfarâmicios de culoare neagră care părea a fi extrem de obişnuit în această regiune a planetei. Se gândi la Mindes care zărise robotul de două ori (relatarea lui căpăta sens acum) şi îl pierduse atunci când încercase să se apropie. Din fericire, propria sa invazie secretă a părţii însorite în combinaţie cu folosirea ergometrului fuseseră încununate de succes.

Lucky spuse pe neaşteptate şi pe un ton care nu dădea drept la replică:

— Cine te-a avertizat să eviţi oamenii?

Lucky nu se aştepta cu adevărat să-l ia prin surprindere pe robot, gândindu-se că mintea unui robot este totuşi o maşinărie. Nu poate fi păcălită, aşa cum nu poţi „păcăli” lumina unui costum spaţial să se aprindă ducând mâna la întrerupător şi prefăcându-te că ai închis contactul.

Robotul spuse:

— Am primit instrucţiuni să nu răspund la această întrebare.

Apoi, cu încetineală, de parcă ar fi pronunţat cuvintele împotriva voinţei sale, robotul adăugă:

— Nu doresc ca tu să îmi mai pui astfel de întrebări. Ele mă tulbură.

Lucky îşi spuse: „Încălcarea Primei Legi ar fi şi mai tulburătoare”.

Cu paşi măsuraţi, ieşi din umbră la lumina soarelui, apoi îi spuse robotului care venea în urma lui:

— Care e numărul tău de serie?
— RL-726.
— Foarte bine, RL-726, înţelegi că eu sunt un om?
— Da.
— Nu sunt echipat ca să suport căldura soarelui de pe Mercur.
— Nici eu, zise robotul.
— Mi-am dat seama de asta, spuse Lucky gândindu-se la felul cum robotul fusese cât pe-aci să cadă cu câteva minute mai devreme. Cu toate acestea, un om este mult mai slab echipat pentru aşa ceva decât un robot. Înţelegi acest lucru?
— Da.
— Acum, ascultă-mă. Vreau să-ţi încetezi activităţile distructive şi vreau să-mi spui cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul.
— Am primit instrucţiuni…
— Dacă nu mi te supui, spuse Lucky cu glas tare, voi rămâne aici în lumina soarelui până când voi fi ucis iar tu vei fi încălcat Prima Lege, deoarece ai permis ca eu să fiu omorât deşi ai fi putut să împiedici acest lucru.
Lucky aşteptă cu inima strânsă. Declaraţia unui robot nu putea fi acceptată ca dovadă, fireşte, în orice tribunal, dar l-ar fi asigurat că se află pe calea cea bună dacă i-ar fi spus ceea ce se aştepta să audă de la el.
Dar robotul nu spuse nimic. Ezita. Un ochi clipi pe neaşteptate (încă o imperfecţiune!) apoi se trezi la viaţă. Se auzi mai întâi un ţipăt strident, apoi un mormăit ca de beţiv:
— Te voi transporta la loc sigur.
— Mă voi opune şi vei fi nevoit să-mi faci rău. Dacă-mi răspunzi la întrebare, mă voi întoarce de bună voie la umbră, şi astfel îmi vei fi salvat viaţa fără să mi se întâmple nimic rău.
Tăcere.
Lucky spuse:
— Ai de gând să-mi spui cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul?

Deodată robotul făcu un salt înainte, oprindu-se la o jumătate de metru de Lucky.

— Ţi-am spus să nu îmi mai pui această întrebare.

Mâinile se ridicară ca şi cum ar fi vrut să-l apuce pe Lucky dar nu-şi duseră mişcarea până la capăt.

Lucky privea cu severitate dar fără să-şi facă griji. Un robot nu putea face rău unei fiinţe omeneşti.

Dar iată că pe neaşteptate robotul ridică una din acele mâini puternice şi o duse la cap într-un gest care semăna izbitor de mult cu cel al unui om suferind de o durere de cap.

Durere de cap!

Un gând brusc îşi făcu loc în mintea lui Lucky. Pe Marea Galaxie! Fusese orb! Dăduse dovadă de o orbire prostească, de-a dreptul criminală!

Nu picioarele robotului funcţionau prost, nici vocea lui şi nici ochii. Cum ar fi putut căldura să le afecteze? Însuşi creierul pozitronic era cel care fusese afectat, nu avea cum să fie altfel. Acesta fusese expus direct la căldura şi radiaţiile soarelui mercurian pentru cât timp? Câteva luni?

Creierul acela era deja parţial deteriorat, de bună seamă.

Dacă robotul ar fi fost o fiinţă omenească, s-ar fi putut spune despre el că se afla într-una din etapele unei căderi psihice. Sau că se afla într-o fază incipientă de nebunie.

Un robot nebun! Adus în pragul nebuniei de căldură şi radiaţie!

Cât de valabile mai puteau rămâne cele trei legi ale roboticii într-un creier pozitronic deteriorat?

Iar acum Lucky Starr stătea în faţa robotului şi îl ameninţa cu propria sa moarte, în vreme ce acelaşi robot, aproape nebun, se apropia de el cu braţele întinse.

Însăşi dilema în care Lucky îl plasase pe robot ar fi putut să-i agraveze nebunia.

Prudent, Lucky bătu în retragere, zicând:

— Te simţi bine?

Robotul nu-i răspunse. Paşii săi se iuţiră.

Lucky se gândi: „Dacă e gata să încalce Prima Lege, înseamnă că e în pragul unei descompuneri complete. Un creier pozitronic ar trebui să fie făcut bucăţi ca să fie capabil de aşa ceva”.

Totuşi, pe de altă parte, robotul rezistase luni întregi. Putea să mai reziste probabil alte câteva luni.

Vorbi încercând cu disperare să întârzie deznodământul şi căutând să mai câştige ceva timp pentru a gândi. Spuse:

— Te doare capul?

— Doare? spuse robotul. Nu înţeleg semnificaţia cuvântului.

Lucky spuse:

— Mi-e din ce în ce mai cald. Ar fi mai bine să ne retragem la umbră.

Nu mai putea fi vorba de a se lăsa să moară de căldură. Se retrase pe jumătate alergând.

Vocea robotului se auzi bubuind:

— Mi s-a spus să împiedic orice interferenţă cu ordinele care mi s-au dat.

Lucky se întinse după blaster şi oftă. Ar fi fost mare păcat dacă ar fi fost obligat să distrugă robotul. Era o realizare măreaţă a omului, iar Consiliul ar fi putut trage foloase cercetându-i caracteristicile tehnice. Şi îi repugna să-l distrugă fără măcar să fi obţinut informaţia dorită. Lucky spuse:

— Opreşte-te în locul în care te afli.

Braţele robotului se mişcară spasmodic în încercarea de a-l prinde şi Lucky scăpă ca prin urechile acului sărind într-o parte, profitând din plin de gravitaţia scăzută de pe Mercur.

Dacă ar fi reuşit să se strecoare la umbră; dacă robotul l-ar fi urmat până acolo…

Poate că răcoarea ar fi calmat traseele pozitronice deranjate. Poate se îmblânzea, poate devenea mai rezonabil şi Lucky ar fi fost scutit de necesitatea de a-l distruge.

Lucky se feri din nou şi robotul trecu încă o dată pe lângă el, picioarele sale metalice ridicând pietrişul negru care cădea imediat înapoi pe sol, întrucât Mercur nu avea o

atmosferă care să-l ţină cât de cât suspendat. Era o confruntare stranie, paşii omului şi ai robotului rămânând neauziţi în vidul cosmic.

Lucky căpătă un dram de încredere. Mişcările robotului deveniseră mai bruşte. Controlul său asupra angrenajelor şi releelor care-i dirijau membrele era imperfect şi gradul de imperfecţiune sporea de la o clipă la alta.

Şi totuşi robotul făcea o tentativă evidentă de a-l scoate din umbră. În mod categoric şi fără nici o umbră de îndoială încerca să-l ucidă.

Cu toate acestea, Lucky nu se putea hotărî să folosească blasterul.

Se opri brusc în loc. Robotul se opri şi el. Se aflau faţă în faţă, la un metru şi jumătate distanţă, pe peticul negru de sulfură de fier. Culoarea neagră parcă făcea căldura şi mai mare şi Lucky simţi cum îl cuprinde slăbiciunea. Robotul stătea ameninţător între Lucky şi umbră.

Lucky spuse:

— Dă-te la o parte din calea mea.

Îi venea greu să vorbească.

Robotul spuse:

— Mi s-a spus să împiedic orice interferenţă cu ordinele care mi s-au dat. Tu te-ai amestecat unde nu trebuia.

Lucky nu mai avea de ales. Îşi făcuse un calcul greşit. Niciodată nu-i trecuse prin cap să pună la îndoială valabilitatea celor trei legi ale roboticii, indiferent de circumstanţe. Înţelesese prea târziu adevărul, iar greşelile sale de raţionament îl aduseseră la următoarea situaţie: pericolul în care se afla propria sa viaţă şi necesitatea de a distruge un robot.

Ridică blasterul cu tristeţe.

Şi aproape imediat îşi dădu seama că din nou calculase greşit. Lăsase prea mult timp să treacă şi acumularea de căldură şi oboseală făcuse din corpul său o maşină la fel de imperfectă ca şi cea a robotului. Braţele sale se ridicară cu încetineală şi pentru mintea şi vederea sa obosită robotul părea să aibă proporţii duble.

Robotul se mişcă iute şi de data asta corpul obosit al lui Lucky nu reuşi să reacţioneze suficient de rapid. Blasterul îi fu smuls din mână şi zbură cât colo. Braţul lui Lucky fu prins în strânsoarea mâinii metalice, în vreme ce celălalt braţ metalic îi cuprinse talia.

Nici în cele mai favorabile împrejurări Lucky nu ar fi putut să se opună muşchilor de oţel ai omului mecanic. Nici o fiinţă omenească nu ar fi putut. Acum simţea că-i dispăruse orice capacitate de rezistenţă. Simţea numai căldura.

Robotul îl strânse pe Lucky şi mai tare, îndoindu-l pe spate ca pe o păpuşă de cârpe. Lucky se gândi ca prin ceaţă la slăbiciunea structurală a costumului izolant. Poate că un costum spaţial obişnuit l-ar fi protejat faţă de forţa robotului. Dar un costum izolant nu putea face asta. În orice clipă, o secţiune a sa se putea îndoi şi ceda.

Lucky îşi agită fără speranţă braţul rămas liber, zgâriind cu degetele pietrişul negru de jos.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte. Încercă cu disperare să-şi coordoneze muşchii într-o ultimă tentativă de a scăpa de moartea inevitabilă în mâinile unui robot nebun.

12. PRELUDIUL UNUI DUEL

Situaţia critică a lui Lucky era ca o reflectare în oglindă la problemele cu care se confruntase Bigman cu câteva ore mai devreme. Viaţa lui Bigman fusese pusă în pericol nu de căldură, ci de îngheţ. Era prins în strânsoarea unor „funii” din piatră la fel de ferm cum era prins Lucky în strânsoarea de metal a robotului. Într-o anumită privinţă, totuşi, situaţia lui Bigman mai păstra o speranţă. Mâna lui amorţită se prinsese cu disperare de blasterul înţepenit în mâna lui Urteil.

Iar blasterul începea să se mişte. De fapt, se desprinse atât de brusc încât nu lipsi mult ca degetele îngheţate ale lui Bigman să-l scape.

— Pe nisipurile de pe Marte! bombăni el şi ţinu strâns arma.

Dac-ar fi ştiut unde se afla un punct vulnerabil al tentaculelor, dacă ar fi putut trage în orice parte a acelor tentacule fără să-l ucidă pe Urteil sau pe el însuşi, problema lui ar fi fost simplă. Dar aşa, nu-i mai rămânea decât să meargă la risc.

Reglă cu stângăcie butonul de intensitate, apăsându-l în jos. Se simţea cuprins de somnolenţă, ceea ce era un semn rău. Trecuseră câteva minute de când nu mai auzise nici un semn de viaţă de la Urteil.

Scăzuse la minim intensitatea. Încă ceva: trebuia să ajungă la activator cu degetul arătător, fără să scape arma.

Pe Spaţiu! Nu trebuia să scape blasterul!

Degetul lui arătător atinse punctul potrivit şi apăsă.

Blasterul se încălzi. Putea să-şi dea seama de asta după strălucirea roşie întunecată a reţelei de pe ţeava armei. Asta era rău pentru reţea, căci un blaster nu era conceput pentru a fi folosit ca armă termică, dar nu mai conta.

Cu puterea care-i mai rămăsese, Bigman aruncă blasterul cât de departe putu.

Avu în acel moment impresia că realitatea oscilă preţ de o clipă, ca şi cum s-ar fi aflat la limita inconştienţei.

Deodată simţi prima undă de căldură, un firicel firav de căldură trimis spre corpul său de instalaţia termică a costumului şi scoase un strigăt slab de bucurie. Căldura era suficientă pentru a-i semnala că energia nu mai era absorbită direct în corpurile lacome ale tentaculelor consumatoare de căldură.

Îşi mişcă braţele. Ridică un picior. Erau libere. Tentaculele dispăruseră.

Lumina de la costum se aprinse şi văzu cu claritate locul unde fusese aruncat blasterul. Locul, dar nu şi blasterul. Acolo unde ar fi trebuit să se afle arma nu se vedea decât o masă cenuşie de tentacule încâlcite, care se mişcau cu lentoare.

Tremurând din toate încheieturile, Bigman smulse blasterul lui Urteil, fixându-l la intensitate minimă şi aruncându-l dincolo de poziţia primului. Asta ar fi ţinut departe creatura dacă eneigia primului s-ar fi epuizat.

Bigman spuse cu nerăbdare în glas:

— Hei, Urteil. Mă auzi?

Nu primi nici un răspuns.

Cu forţele care-i mai rămăseseră, trase după el silueta îmbrăcată în costum. Lumina de la costumul lui Urteil licări, şi indicatorul de la unitatea energetică arăta că nu se golise complet. Temperatura din interiorul costumului acestuia ar fi trebuit să revină rapid la normal.

Bigman chemă Cupola. În acele momente, nu mai era posibilă nici o altă decizie. În starea de slăbiciune în care se aflau, cu rezervele de energie diminuate, o nouă întâlnire cu formele de viaţă mercuriene le-ar fi adus moartea. Şi va reuşi el cumva să protejeze poziţia lui Lucky?

Oamenii au ajuns la ei surprinzător de repede.

După ce bău două ceşti de cafea şi se delectă cu o masă caldă, înconjurat de lumina şi căldura Cupolei, Bigman putea acum să vadă recentele evenimente terifiante într-o perspectivă corespunzătoare. Devenise deja o amintire neplăcută.

Doctorul Peverale îi dădea târcoale cu o atitudine care era pe jumătate cea a unei mame grijulii, pe jumătate cea a unui bătrân neliniştit. Părul lui cenuşiu era răvăşit.

— Eşti sigur că totul e în regulă, Bigman? Nici un fel de efecte negative?

— Mă simt minunat. Mai bine ca niciodată, insistă Bigman. Problema e, doctore, ce face Urteil?

— S-ar părea c-o să fie bine. Vocea astronomului deveni mai rece. Doctorul Gardoma l-a consultat şi ne-a dat veşti încurajatoare despre starea sa.

— Bun, zise Bigman aproape cu satisfacţie.

Doctorul Peverale spuse cu oarecare surprindere:

— Te preocupă starea lui?

— Cred şi eu, doctore. Am planuri pentru el.

Doctorul Hanley Cook intră în cameră, aproape tremurând de agitaţie.

— Am trimis oameni în mine ca să vedem dacă putem surprinde vreo creatură. Au luat cu ei elemente de încălzire. Ştiţi, ca o momeală pentru peşti.

Şi, întorcându-se spre Bigman, adăugă:

— Ai avut noroc că ai scăpat.

Bigman se arătă ofensat şi spuse cu voce piţigăiată:

— N-a fost noroc, a fost inteligenţă. M-am gândit că cel mai mult le place căldura pură şi le-am dat-o.

Doctorul Peverale plecă, dar Cook rămase şi începu să vorbească despre creaturi, mergând agitat prin încăpere şi făcând tot felul de speculaţii.

— Închipuieşte-ţi! Vechile poveşti despre moartea prin congelare în mine erau adevărate! Sută la sută adevărate! Numai când te gândeşti! Nişte tentacule din piatră acţionând ca nişte bureţi de căldură, absorbind energia oriunde reuşesc să stabilească contactul. Eşti sigur pe descrierea pe care ai făcut-o, Bigman?

— Bineînţeles că sunt sigur. Când ai să prinzi una, o să te convingi.

— Ce descoperire!

— Cum se face că n-au mai fost descoperite până acum? întrebă Bigman.

— După spusele tale, ele se contopesc cu mediul înconjurător. Mimetism de protecţie. Pe urmă, ele atacă doar oameni izolaţi.

Cook începu să vorbească mai repede, cu mai multă însufleţire, frământându-şi degetele.

— Poate că e vorba de un soi de instinct, o inteligenţă rudimentară care le ţine ascunse vederii. Sunt sigur de asta. Este un gen de inteligenţă care le ţine departe de noi. Ele ştiu că nu sunt în siguranţă decât în întuneric, aşa că atacă doar oameni izolaţi, neînsoţiţi. Pe urmă, timp de vreo treizeci de ani, în mine n-a mai apărut nici un om. Preţioasele lor nuclee de căldură neobişnuită au dispărut şi totuşi nu s-au lăsat sufocate de tentaţia de a invada Cupola. Dar când în cele din urmă oamenii au apărut din nou în mine, acea tentaţie s-a dovedit prea mare şi una dintre creaturi a atacat, deşi era vorba de doi oameni, nu de unul singur. Asta le-a fost fatal. În felul acesta au fost descoperite.

— De ce nu se duc pe partea însorită a planetei dacă vor energie şi dacă sunt atât de inteligente precum zici? întrebă Bigman.

— Poate că acolo e prea cald, spuse imediat Cook.

— S-au repezit la blaster şi era aproape incandescent.

— Poate că partea însorită este prea încărcată de radiaţii dure. S-ar putea să nu fie adaptate la asta. Sau poate că există o altă specie de asemenea creaturi pe partea însorită. De unde să ştim? Poate că cele de pe partea întunecată trăiesc de pe urma minereurilor radioactive şi a luminii coronare.

Bigman săltă din umeri. Asemenea speculaţii i se păreau neprofitabile.

Gândurile lui Cook părură să se schimbe şi ele. Privi gânditor la Bigman, frecându-şi ritmic bărbia cu degetul.

— Vasăzică, i-ai salvat viaţa lui Urteil.

— Exact.

— Poate că e mai bine aşa. Dacă Urteil ar fi murit, ar fi dat vina pe tine. Senatorul Swenson v-ar fi făcut viaţa amară şi ţie, şi lui Starr şi Consiliului. Indiferent ce

explicaţie ai fi dat, ai fi fost acolo când Urteil a murit iar Swenson n-ar fi avut nevoie de mai mult.

— Ascultă, zise Bigman foindu-se neliniştit, când o să ajung să-l văd pe Urteil?

— În momentul în care doctorul Gardoma o să spună că poţi să-l vezi.

— Atunci, ia legătura cu el prin cablu şi zi-i să spună că pot.

Privirea lui Cook rămase fixată pe micul marţian.

— Ce-ai de gând?

Şi întrucât Bigman trebuia să facă aranjamente legate de gravitaţie, el îi explică lui Cook o parte din planul său.

Doctorul Gardoma deschise uşa şi îi făcu semn din cap lui Bigman că poate intra.

— E la dispoziţia ta, Bigman, spuse el în şoaptă. Eu nu-l vreau.

Ieşi din încăpere şi Bigman şi Urteil rămaseră din nou singuri, faţă în faţă.

Jonathan Urteil era uşor palid în locurile unde barba nerasă nu-i acoperea faţa, dar ăsta era singurul semn care-i trăda zbuciumul interior. Îşi întinse buzele într-un rânjet sălbatic.

— Sunt întreg, dacă asta ai venit să vezi.

— Da, de-aia am venit. Şi totodată să-ţi pun o întrebare. Mai ai în cap tâmpenia aia despre Lucky că ar organiza o falsă bază siriusiană în mine?

— Am de gând s-o dovedesc.

— Uite ce e, ticălosule, ştii bine că e o minciună, iar tu vei falsifica dovezile dacă vei putea. Ai să le falsifici. Acum nu mă aştept să cazi în genunchi şi să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat viaţa…

— O clipă! Încet, faţa lui Urteil se înroşi. Tot ce-mi amintesc e că chestia aia m-a luat prin surprindere. A fost un accident. După aceea, nu ştiu ce s-a întâmplat. Ceea ce spui tu n-are nici un sens pentru mine.

Bigman ţipă de-a dreptul furios:

— Bulgăre de praf cosmic ce eşti, ai strigat după ajutor!

— Ai martori? Nu-mi amintesc nimic.

— Şi cum crezi c-ai scăpat?

— Nu cred nimic. Poate că arătarea a plecat singură. Poate că n-a fost nimic. Poate că am fost lovit de o cădere de pietre şi n-am mai ştiut nimic. Dac-ai venit aici aşteptându-te să-ţi plâng pe umăr şi să-ţi promit c-am să-ţi cruţ prietenul, o să suferi o dezamăgire. Dacă nu mai ai nimic altceva de spus, la revedere.

— Uiţi ceva, Urteil, spuse Bigman. Ai încercat să mă ucizi.

— Ai martori? Acum, dacă nu pleci, am să-mi umflu obrajii şi-o să te zbor de-aici, piticanie!

Bigman rămase calm, dând dovadă de un adevărat eroism.

— Am să-nchei un târg cu tine, Urteil. Ai proferat toate ameninţările care ţi-au trecut prin minte numai pentru că eşti cu un centimetru mai înalt decât mine şi cu un kilogram mai greu, dar te-ai târât în genunchi cu singura ocazie când m-am dat la tine.

— Da, sigur, când tu aveai un cuţit energetic iar eu eram neînarmat. Nu uita acest amănunt.

— Iar eu spun că eşti laş. Hai să ne luptăm acum. Fără arme. Sau eşti prea slăbit?

— Prea slăbit pentru tine? Nici dac-aş sta doi ani în spital şi tot n-aş fi prea slab pentru tine!

— Atunci luptă-te! În faţa martorilor! Putem folosi spaţiul din sala generatorului electric. Am aranjat asta cu Hanley Cook.

— Cook trebuie că te urăşte. Şi ce-a zis Peverale?

— Nu l-a întrebat nimeni. Şi Cook nu mă urăşte.

— Părea tare dornic să-ţi facă felul. Dar nu cred c-am să-i dau această satisfacţie. De ce m-aş lupta cu un chil jumate de piele şi vânt?

— Eşti laş?

— Am zis, de ce? Ai spus că vrei să-ncheiem o înţelegere.

— Exact. Dacă câştigi, eu n-am să suflu o vorbă despre ce s-a-ntâmplat în mine, ce s-a întâmplat cu adevărat. Dacă înving eu, laşi în pace Consiliul.

— Ce mai înţelegere! Şi de ce mi-aş face eu griji despre orice ai putea spune despre mine?

— Nu! ţi-e frică să pierzi, nu-i aşa?

— Pe spaţiu!

Exclamaţia era suficientă prin ea însăşi.

Bigman spuse:

— Şi atunci?

— Probabil că mă crezi un prost. Dacă mă lupt cu tine în faţa martorilor, voi fi acuzat de crimă. Dacă-mi pun un deget pe tine, te-am făcut chisăliţă. Du-te şi găseşte-ţi altă metodă de sinucidere.

— Bun. Cu cât eşti mai greu decât mine?

— Cu vreo cincizeci de kilograme, spuse dispreţuitor Urteil.

— Cincizeci de kilograme de grăsime, pufni Bigman şi faţa-i liliputană se strâmbă într-o grimasă feroce. Să-ţi spun o chestie. Hai să luptăm la gravitaţia planetei Mercur. Asta îţi dă un avantaj de douăzeci de kilograme. Şi-ţi păstrezi avantajul inerţiei. Ţi se pare corect?

— Pe spaţiu, zise Urteil, mi-ar plăcea să-ţi ard una numai aşa, ca să-ţi lipesc gura aia mare peste faţa aia nenorocită!

— Uite că ţi se oferă şansa. Ne-am înţeles?

— Pe Pământ, ne-am înţeles! Am să-ncerc să nu te ucid, dar asta e tot ce pot să fac. Ai căutat-o cu lumânarea.

— Corect. Acum să mergem. Să mergem.

Şi Bigman era atât de nerăbdător încât începu să ţopăie în timp ce vorbea, făcând şi câteva mişcări de antrenament cu pumnii. De fapt, atât de mare era dorinţa sa de a purta acest duel încât nici o clipă nu se gândi la Lucky şi nici nu avu vreun presentiment al dezastrului. N-avea de unde să ştie că, cu câtva timp în urmă, Lucky luptase într-un duel mai periculos decât cel pe care-l propunea acum Bigman.

Nivelul de alimentare cu energie avea generatoare uriaşe şi echipament greu, dar mai dispunea şi de un spaţiu adecvat întrunirilor personalului. Era cea mai veche parte a Cupolei. In primele zile, înainte ca primul puţ de mină să fie săpat în solul mercurian, primii ingineri constructori

dormiseră pe paturi de campanie în spaţiul dintre generatoare. Chiar şi acum acel spaţiu era folosit pentru proiecţiile de filme tridimensionale.

Acum era folosit ca ring, iar Cook, împreună cu alţi cinci-şase tehnicieni, stăteau pe margine, neştiind ce să creadă.

— Numai atâţi? întrebă Bigman.

— Mindes şi oamenii lui sunt pe partea însorită a planetei, răspunse Cook. Mai sunt zece oameni în mine care caută funiile tale de piatră, iar restul supraveghează instrumentele.

Se uită cu oarecare teamă la Urteil şi spuse:

— Eşti sigur că ştii ce faci, Bigman?

Urteil era gol până la brâu. Avea pieptul şi umerii acoperiţi de un păr des şi îşi mişca muşchii cu o bucurie de atlet.

Bigman privi cu indiferenţă în direcţia adversarului său.

— Totul e pus la punct în legătură cu gravitaţia?

— Avem totul pregătit la semnal. Am aranjat controalele în aşa fel încât restul Cupolei să nu fie afectat. Urteil a fost de acord?

— Fireşte, spuse Bigman zâmbind. Totul e-n regulă, amice.

— Aşa sper şi eu, spuse cu fervoare Cook.

Se auzi glasul lui Urteil:

— Când începem?

Apoi, privind în jur la micul grup de spectatori, întrebă?

— Are cineva curajul să parieze pe maimuţă?

Unul dintre tehnicieni se uită la Bigman cu un rânjet stingher. Bigman, care între timp se dezbrăcase şi el până la brâu, arăta surprinzător de vânos, dar diferenţa de gabarit dădea confruntării o aparenţă grotescă.

— Nu se fac pariuri aici, spuse tehnicianul.

— Sunteţi gata? strigă Cook.

— Eu sunt gata, anunţă Urteil.

Cook îşi umezi buzele palide şi acţionă comutatorul principal. Se auzi o schimbare de tonalitate în huruitul monoton al generatoarelor.

Bigman se clătină din cauza pierderii bruşte de greutate. La fel păţiră şi ceilalţi. Urteil se împiedică dar îşi reveni rapid şi avansă cu graţie în mijlocul spaţiului liber. Nu se obosi să-şi ridice braţele ci rămase în aşteptare, într-o postură de relaxare completă.

— Dă-i drumul, gânganie, spuse el.

13. CONSECINŢELE UNUI DUEL

În ceea ce-l privea, Bigman înainta cu mişcări delicate ale picioarelor, care se translatau în paşi lenţi şi graţioşi, de parcă s-ar fi aflat pe arcuri.

Şi într-un fel aşa era. Gravitaţia de la suprafaţa lui Mercur era aproape exact aceeaşi ca şi gravitaţia de pe suprafaţa marţiană, ceea ce-l făcea să se simtă ca acasă. Ochii săi calmi, cenuşii, priveau cu intensitate, urmărind fiecare unduire a corpului lui Urteil, fiecare încordare neaşteptată a vreunui muşchi atunci când să se străduia să-şi menţină poziţia verticală.

Greşelile de calcul chiar şi în menţinerea propriului echilibru erau inevitabile atunci când te mişcai într-o gravitaţie cu care nu erai obişnuit.

Bigman se mişcă pe neaşteptate, mişcându-se de pe un picior pe celălalt şi dintr-o parte în alta într-o mişcare fragmentată care era în acelaşi timp complet derutantă şi amuzantă.

— Ce-i asta? urlă exasperat Urteil. Un vals marţian?

— Ceva de genul ăsta, spuse Bigman. Întinse braţele lateral şi apoi îl izbi într-o parte pe Urteil cu un pocnet răsunător, făcând matahala să se clatine.

Se auzi un suspin din mulţime şi un strigăt:

— Hei, băiete!

Bigman rămase pe loc, cu mâinile în şolduri, aşteptând ca Urteil să-şi recapete echilibrul.

Urteil reuşi acest lucru în câteva secunde, dar acum pe o parte a corpului se lăfăia o pată roşie urâtă, iar pe fiecare obraz îi apăruseră pete şi mai urâte.

Îşi aruncă cu forţă braţul înainte, cu palma pe jumătate desfăcută, ca şi cum o plesnitură ar fi fost de ajuns ca să alunge pentru totdeauna această insectă dăunătoare.

Dar lovitura îşi continuă traiectoria, trăgându-l şi pe Urteil după ea. Bigman eschivase, lăsând un spaţiu de câţiva milimetri între el şi braţul în mişcare, cu aprecierea

sigură a unui corp perfect coordonat. Eforturile lui Urteil de a-şi opri mişcarea indusă de inerţie îl dezechilibrară serios, aducându-l înapoi spre Bigman.

Bigman îşi puse piciorul pe turul pantalonilor lui Urteil şi-l împinse uşor. Reculul îl făcu să ţopăie înapoi în celălalt picior, dar Urteil căzu lent pe faţă într-o mişcare cu încetinitorul grotescă.

De pe laturi se auzi un hohot neaşteptat de râs.

Unul dintre spectatori strigă:

— M-am răzgândit, Urteil. Pariez.

Urteil nu dădu semne că ar fi auzit provocarea. Era din nou faţă-n faţă cu Bigman şi din colţul buzelor sale groase un firicel de salivă lipicioasă îşi croia drum în jos spre colţul bărbiei.

— Creşteţi gravitaţia! urlă el răguşit. Aduceţi-o la normal!

— Ce-ai păţit, butoiaş? îl întrebă batjocoritor Bigman. Nu-ţi ajunge un handicap de douăzeci de kilograme?

— Am să te omor! Am să te omor! urlă Urteil.

— Hai, îndrăzneşte!

Bigman îşi depărtă braţele de trup, parcă invitându-l batjocoritor.

Dar Urteil nu-şi pierduse întru totul raţiunea. Se mişcă în jurul lui Bigman, şchiopătând uşor, şi spuse:

— O să-mi recapăt eu picioarele de la gravitaţie normală, gânganie, şi de oriunde te voi apuca am să smulg o bucată din tine.

— Hai, apucă-mă!

Dar printre oamenii care urmăreau duelul se aşternuse o tăcere stingheră. Urteil era ca un butoi dezechilibrat, cu picioarele crăcănate şi braţele bătând frenetic aerul. Îşi menţinea echilibrul, adaptându-se la ritmul gravitaţiei.

Prin comparaţie, Bigman era un lujer zvelt. Poate că era graţios şi sigur pe el ca un dansator, şi totuşi arăta jalnic de mărunt.

Dar Bigman nu părea îngrijorat. Propulsându-se brusc cu picioarele, făcu un salt înainte care-l proiectă sus în aer, iar când Urteil se repezi la silueta care se înălţa, Bigman îşi

ridică picioarele şi ateriză în spatele adversarului său înainte ca acesta să aibă timp să se întoarcă.

Se auziră aplauze furtunoase şi Bigman zâmbi larg.

Execută o manevră care semăna cu o piruetă atunci când se feri de unul din braţele puternice care-l ameninţau, întinzând în acelaşi timp mâna şi lovind cu muchia palmei bicepsul celuilalt.

Urteil îşi reţinu ţipătul şi se răsuci din nou.

Urteil reuşea să păstreze un calm impresionant în faţa tuturor acestor provocări spectaculoase. Bigman, pe de altă parte, încerca prin toate mijloacele să-l irite şi să-l scoată din sărite pe Urteil, căutând să-l atragă într-o mişcare necontrolată care l-ar fi făcut să-şi piardă echilibrul.

Înainte şi înapoi; lovituri rapide şi puternice, pe care celălalt abia le resimţea ca pe nişte înţepături.

Dar în mintea micuţului marţian îşi făcea loc un nou respect faţă de Urteil. Ticălosul suporta cu stoicism manevrele. Îşi păstra poziţia ca un urs care se apără de atacurile unui câine de vânătoare. Iar Bigman era câinele de vânătoare care nu putea decât să se agite la marginea domeniului, să mârâie, să lovească scurt şi să se păstreze dincolo de raza de acţiune a labelor ursului.

Urteil chiar semăna cu un urs cu corpul său mare şi păros, cu ochii lui mici şi injectaţi şi faţa fălcoasă şi acoperită de barba nerasă.

— Luptă, ticălosule! strigă dispreţuitor Bigman. Eu sunt singurul care oferă spectatorilor un spectacol.

Urteil îşi clătină capul încet şi spuse:

— Vino mai aproape.

— Bineînţeles, spuse Bigman şi deodată atacă.

De data asta Urteil era cât se poate de pregătit. Nu-şi mişcă nici capul, nici braţele, dar piciorul lui stâng ţâşni în faţă.

Bigman se îndoi, sau încercă să se îndoaie de mijloc, dar manevra nu-i prea reuşi. Şutul tras de Urteil îl lovi drept în gleznă, făcându-l să ţipe de durere.

Mişcarea lui Urteil îl purtă înainte şi Bigman, cu un brânci rapid aplicat în spatele oponentului său acceleră mişcarea cu pricina.

De data asta, Urteil, mai obişnuit cu gravitaţia, nu se mai lăsă aruncat înainte atât de departe şi-şi reveni mult mai repede, în vreme ce Bigman, cu glezna cuprinsă de flăcările durerii, se deplasa cu o stângăcie înspăimântătoare.

Scoţând un strigăt sălbatic, Urteil atacă şi Bigman, pivotând pe piciorul teafăr, nu reuşi să fie destul de rapid. Urteil îl prinse cu nădejde de umăr şi de cot şi amândoi căzură la sol.

Un geamăt se ridică din rândurile spectatorilor şi Cook, alb la faţă, strigă: „Opriţi lupta!” cu o voce răguşită.

Urteil se ridică în picioare, ţinându-l strâns pe Bigman, ridicându-l pe micul marţian de parc-ar fi fost un fulg. Bigman, cu faţa schimonosită de durere, se zvârcoli încercând să stea pe picioarele sale.

Urteil îi mârâi în ureche:

— Ai crezut că eşti şmecher păcălindu-mă să lupt în condiţii de gravitaţie scăzută. Mai crezi chestia asta?

Bigman nu stătu prea mult pe gânduri. Va trebui să pună măcar un picior pe podea… Sau pe rotula lui Urteil, căci piciorul său drept se sprijinea momentan pe genunchiul lui Urteil şi asta trebuia să rezolve situaţia.

Bigman apăsă cu putere în jos şi îşi aruncă corpul pe spate.

Urteil se legănă în faţă. Mişcarea în sine n-ar fi fost periculoasă pentru Urteil, dar încercând să se echilibreze se lăsă pe spate. Iar Bigman, care se aştepta la mişcarea asta, îşi schimbă centrul de greutate şi împinse cu putere înainte.

Urteil căzu atât de rapid încât spectatorii nici nu băgară de seamă cum se întâmplase. Bigman reuşi să se elibereze pe jumătate.

Se ridică în picioare rapid ca o felină, deşi braţul drept îi rămăsese blocat. Bigman îşi coborî braţul stâng pe încheietura lui Urteil şi-şi ridică genunchiul cu forţă spre cotul celuilalt.

Urteil urlă şi-i dădu drumul lui Bigman în momentul în care îşi schimbă poziţia ca să nu se-aleagă cu braţul rupt.

Bigman profită de şansa care i se oferise cu repeziciunea unui fulger. Îşi eliberă mâna blocată continuând să-l strângă pe Urteil de încheietură. Îl apucă cu mâna liberă pe Urteil de braţ, deasupra cotului. Îl ţinea acum cu două mâini pe Urteil de braţul stâng.

Urteil se chinuia să se ridice în picioare şi, în timp ce făcea asta, corpul lui Bigman se aplecă şi apoi se ridică o dată cu mişcarea de ridicare a lui Urteil.

Muşchii lui Bigman, în combinaţie cu mişcarea de ridicare a lui Urteil, înălţară corpul solid al acestuia din urmă de la sol într-o mişcare lentă, o demonstraţie impresionantă a ceea ce se putea face într-un câmp de gravitaţie scăzută.

Simţindu-şi muşchii întinşi până aproape de limita ruperii, Bigman ridică şi mai sus corpul lui Urteil, apoi îi dădu drumul, privindu-l în timp ce zbura dezordonat într-o traiectorie parabolică ce părea grotesc de înceată după standardele terestre.

Toată lumea privea şi toţi fură luaţi prin surprindere de neaşteptata schimbare de gravitaţie. Cu forţa şi viteza unui trăsnet, gravitaţia îşi recăpătă valoarea terestră, iar Bigman căzu în genunchi răsucindu-şi dureros glezna. Spectatorii căzură şi ei într-un cor confuz de ţipete de durere şi uimire.

Bigman abia reuşi să surprindă cu coada ochiului ce i se întâmplă lui Urteil. Schimbarea de gravitaţie îl prinsese aproape de punctul cel mai înalt al parabolei, trăgându-l în jos cu o acceleraţie bruscă. Capul lui se lovi de unul din stâlpii de susţinere ai unuia dintre generatori şi se auzi un pârâit strident.

Bigman, ridicându-se amorţit în picioare, îşi scutură capul încercând să-şi limpezească mintea. Se poticni şi-l zări pe Urteil întins nemişcat pe jos şi pe Cook care stătea aplecat asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? strigă Bigman. Ce s-a-ntâmplat cu gravitaţia?

Ceilalţi repetară întrebarea. Din câte-şi putea da seama Bigman, Cook era singurul care rămăsese pe propriile picioare, singurul care părea să gândească.

Cook spunea:

— Nu gravitaţia mă-ngrijorează acum, ci Urteil.

— E rănit? strigă careva.

— Nu mai e, spuse Cook ridicându-se în picioare. Sunt destul de sigur că e mort.

Neliniştiţi, toţi cei de faţă făcură cerc în jurul cadavrului. Bigman spuse:

— Ar fi mai bine să-l aducem pe doctorul Gardoma.

Abia dacă-şi auzi vorbele. Un gând îndrăzneţ îi trecu prin minte.

— O să avem necazuri, spuse Cook. Tu l-ai ucis, Bigman.

— Ba nu, a murit din cauza schimbării de gravitaţie.

— Asta o să fie greu de explicat. Tu l-ai aruncat.

— O să fac faţă oricăror probleme. Nu vă faceţi griji.

Cook îşi umezi buzele şi se uită într-o parte.

— O să-l chem pe Gardoma.

Gardoma sosi după cinci minute şi după puţin timp confirmă că verdictul lui Cook fusese corect.

Medicul se ridică în picioare ştergându-şi mâinile de o batistă şi spuse:

— E mort. Fractură de craniu. Cum s-a întâmplat?

Mai mulţi încercară să vorbească dar Cook le făcu semn să tacă, spunând:

— O luptă crâncenă între Bigman şi Urteil…

— Între Bigman şi Urteil?! explodă Gardoma. Cine a permis una ca asta? Aţi înnebunit cu toţii? Chiar vă închipuiaţi că Bigman o să-l poată înfrunta…

— Hei, uşurel, uşurel! Eu sunt cel care-am rămas teafăr.

Supărat, Cook încercă să se apere:

— Aşa e, Gardoma, Urteil a murit. Iar Bigman a insistat pentru această luptă. Recunoşti asta, nu?

— Recunosc, nici o problemă, spuse Bigman. Tot eu am cerut să luptăm la gravitaţia mercuriană.

Doctorul Gardoma făcu ochii mari.

— La gravitaţie mercuriană? Aici?

Se uită la propriile picioare, întrebându-se parcă dacă nu cumva simţurile îi jucau o festă şi, de fapt, era mai uşor decât se simţea.

— Acum nu ne mai aflăm la gravitaţia mercuriană, spuse Bigman, deoarece câmpul pseudo-gravitaţional a trecut brusc la gravitaţie terestră într-un moment crucial. Bum! Chiar aşa! Asta l-a ucis de fapt pe Urteil, nu subsemnatul.

— Ce a determinat câmpul pseudogravitaţional să treacă la valoarea terestră? întrebă Gardoma.

O clipă nu-i răspunse nimeni, apoi Cook zise:

— Se poate să fi fost un scurt…

— Prostii, îl întrerupse Bigman. Mânerul e ridicat. Nu putea să se ridice singur.

Urmă o nouă tăcere şi încă una stingheră.

Unul dintre tehnicieni îşi drese glasul şi spuse:

— Poate că în agitaţia luptei, cineva s-a mişcat şi l-a ridicat cu umărul, fără măcar să-şi dea seama.

Ceilalţi aprobară cu convingere. Unul dintre ei spuse:

— Pe spaţiu! S-a întâmplat pur şi simplu!

Cook zise:

— Va trebui să raportez întregul incident. Bigman…

— Ei bine, spuse calm micul marţian, sunt arestat pentru omucidere?

— N-nu, spuse Cook şovăind. N-o să te arestez, dar va trebui să raportez şi până la urmă s-ar putea să fii arestat.

— Aha. Păi, mulţumesc că m-aţi prevenit.

Pentru prima oară de când se întorsese de la mine, Bigman se pomeni gândindu-se la Lucky. „Uite ce necaz îl aşteaptă pe Lucky la întoarcere”, îşi spuse el.

Şi totuşi micul marţian se simţea cuprins de un val de agitaţie ciudată, fiindcă era sigur că putea ieşi din acel necaz… şi totodată să-i demonstreze nişte chestii lui Lucky cu această ocazie.

O nouă voce interveni:

— Bigman!

Toată lumea ridică privirea. Era Peverale, coborând pe rampa care ducea la nivelele superioare.

— Pe marele spaţiu, Bigman, eşti acolo? Şi Cook? Apoi adăugă aproape cu arţag: Ce se-ntâmplă aici?

Nimeni nu păru în stare să spună vreo vorbuliţă. Ochii bătrânului astronom căzură pe cadavrul lui Urteil şi spuse cu oarecare surprindere:

— E mort?

Spre uimirea lui Bigman, Peverale nu părea prea interesat de acest lucru. Nici măcar nu aşteptă răspunsul la întrebare, că se şi întoarse către Bigman.

— Unde-i Lucky Starr?

Bigman deschise gura dar nu se auzi nici un sunet. În cele din urmă abia reuşi să spună cu glas firav:

— De ce întrebaţi?

— Mai e în mine?

— Păi…

— Sau e pe partea însorită?

— Vreau să ştiu de ce întrebaţi.

— Mindes, spuse cu nerăbdare Peverale, a ieşit să-şi controleze zona ocupată de cabluri. Face asta uneori.

— Şi?

— Şi ori e nebun, ori greşeşte când spune că l-a văzut acolo pe Lucky Starr.

— Unde? întrebă Bigman deodată.

Gura doctorului Peverale se strânse într-o expresie de dezaprobare.

— Înseamnă că într-adevăr este acolo. E clar. Ei bine, se pare că prietenul tău Lucky Starr a avut necazuri cu un om mecanic, cu un robot…

— Un robot!

— Şi după spusele lui Mindes, care nu a coborât la sol dar aşteaptă ca o echipă să fie trimisă acolo, Lucky Starr este mort!

14. PRELUDIUL UNUI PROCES

În momentul în care zăcea prins în inexorabila strânsoare a robotului, Lucky se aştepta să moară pe loc, iar când acest lucru nu se petrecu imediat, o speranţă firavă încolţi în sufletul lui.

Să fi fost faptul că robotul, având adânc întipărită în mintea-i torturată imposibilitatea de a ucide o fiinţă omenească, s-a pomenit că este incapabil să comită gestul final acum când chiar trebuia s-o facă?

Pe urmă se gândi că nu era vorba de aşa ceva, căci i se părea că strânsoarea robotului se intensifica încetul cu încetul.

Strigă cu toată puterea de care mai era în stare:

— Dă-mi drumul!

Apoi îşi ridică mâna liberă din poziţia în care rămăsese atârnând. Mai rămăsese o ultimă şansă, o şansă slabă, aproape insignifiantă.

Îşi ridică mâna spre capul robotului. Nu-şi putea întoarce capul ca să vadă, căci robotul i-l ţinea strâns lipit de propriul său piept. Mâna îi alunecă pe suprafaţa metalică netedă a craniului robotului de două ori, de trei ori, de patru ori. Apoi îşi îndepărtă mâna.

Nu mai putea face nimic altceva.

Deodată… Să fi fost doar un renghi al imaginaţiei, sau într-adevăr strânsoarea robotului slăbise? Să fi trecut în sfârşit marele Soare al lui Mercur de partea sa?

— Robotul! strigă el.

Robotul scoase un sunet, dar semăna doar cu scârţâitul unor angrenaje ruginite.

Strânsoarea robotului slăbea într-adevăr. Acum era momentul să ajute evoluţia evenimentelor chemând în joc ceea ce o mai fi rămas din Legile Roboticii.

Lucky spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Nu poţi face rău unei fiinţe omeneşti.

Robotul răspunse: „Nu pot…” poticnindu-se şi, fără nici un avertisment, căzu la sol.

Strânsoarea îi rămăsese constantă, de parcă fusese cuprins de rigiditatea morţii. Lucky spuse:

— Robotule, dă-mi drumul!

Tresărind, robotul îşi slăbi strânsoarea. Nu în întregime, dar Lucky îşi eliberă picioarele şi reuşi să-şi mişte capul. Spuse:

— Cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul?

Nu se mai temea de reacţia necontrolată a robotului la această întrebare. Ştia că el fusese cel care adusese acea minte pozitronică la dezintegrarea totală. Dar în ultimele stadii de dinaintea disoluţiei, era posibil ca vreo reminiscenţă a Legii a Doua să fi rămas valabilă. Repetă întrebarea:

— Cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul?

Robotul scoase un sunet nedesluşit:

— Ăă… ăă…

Apoi, contactul radio se întrerupse, înnebunindu-l pe Lucky, iar gura robotului se închise şi se deschise de două ori, ca şi cum în ceasul al treisprezecelea ar fi încercat să comunice prin intermediul sunetelor obişnuite.

După care, nimic.

Robotul era mort.

Acum, după ce pericolul imediat al morţii iminente trecuse, Lucky îşi simţea mintea înceţoşată. Nu avea energia necesară să-şi desfacă în întregime membrele robotului înfăşurate pe corpul lui. Controalele radio fuseseră zdrobite în îmbrăţişarea robotului.

Ştia că mai întâi de toate trebuia să-şi recapete forţele. Pentru asta trebuia să iasă cât mai repede de sub acţiunea directă a radiaţiei marelui Soare al lui Mercur. Asta însemna să ajungă la umbra stâncii din apropiere, la care nu reuşise să ajungă în timpul duelului cu robotul.

Cu trupul săgetat de dureri, îşi strânse picioarele sub el. Apoi începu să-şi târască corpul către umbra stâncii, trăgând toată greutatea robotului după el. Încă o dată. Încă o dată. Manevra părea să dureze o veşnicie.

Încă o dată. Încă o dată.

Avea impresia că nu mai avea nici pic de putere în picioare şi nici nu mai simţea nimic, iar robotul părea să cântărească o tonă.

Chiar şi la gravitaţia scăzută de pe Mercur, încercarea părea să-i depăşească puterile şi numai voinţa pură era cea care-l făcea să mai înainteze.

Mai întâi ajunse la umbră cu capul. Lumina slăbi brusc în intensitate. Aşteptă, gâfâind, şi pe urmă, cu un efort care aproape că-i provocă o ruptură musculară, se trase de-a lungul solului încă o dată, şi încă o dată.

Acum se afla la umbră. Unul din picioarele robotului rămăsese în lumina soarelui, trimiţând reflexii în toate direcţiile. Lucky privi ameţit peste umăr şi observă acest amănunt. Apoi, aproape cu recunoştinţă, se lăsă furat de starea de inconştienţă.

Mai târziu au fost intervale de timp în care percepţia senzorială îi reveni.

Apoi, mult mai târziu, zăcea liniştit, conştient că se afla pe un pat moale, şi încerca să-şi readucă în minte acele intervale. Îi rămăseseră în memorie imagini fragmentate ale unor oameni apropiindu-se, o vagă impresie de mişcare într-un vehicul propulsat cu jet reactiv, apoi vocea lui Bigman, ascuţită şi neliniştită. Pe urmă, parcă o idee mai clar, îngrijirile unui medic.

După aceea, o nouă pauză, urmată de amintirea limpede a doctorului Peverale care îi punea întrebări cu o voce blândă. Lucky îşi aminti că răspunsese destul de raţional, aşa că partea cea mai dificilă a chinului său trebuie să fi trecut deja. Deschise ochii.

Doctorul Gardoma se uita la el sumbru, având încă în mână o seringă hipodermică.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Cum ar trebui să mă simt? întrebă Lucky zâmbind.

— Mort, aş zice, după cele prin care ai trecut. Dar ai o constituţie fizică remarcabilă, aşa că eşti viu.

Bigman, care se agitase neliniştit prin preajmă, pătrunse în câmpul vizual al lui Lucky şi spuse:

— Nu trebuie să-i mulţumeşti lui Mindes pentru asta. De ce naiba n-a coborât capsomanul ăla ca să-l salveze pe Lucky după ce a reperat piciorul robotului? Ce mai aştepta? Voia să-l lase pe Lucky să moară?

Doctorul Gardoma puse deoparte seringa şi se spălă pe mâini. Cu spatele la Bigman, spuse:

— Scott Mindes a fost convins că Lucky murise. Singurul lui gând a fost să stea deoparte astfel ca nimeni să nu-l poată acuza că el ar fi fost criminalul. Ştia că mai încercase o dată să-l ucidă pe Lucky şi că ceilalţi îşi vor aminti de asta.

— Cum a putut să gândească aşa de data asta. Robotul…

— Mindes se află el însuşi sub presiune zilele astea. A chemat după ajutor. Ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Lucky spuse:

— Linişteşte-te, Bigman, n-am fost în pericol. Am adormit la umbră iar acum sunt bine. Ce-i cu robotul, Gardoma? a fost salvat?

— L-am adus în Cupolă. Totuşi, creierul s-a dus, e imposibil de studiat.

— Păcat, spuse Lucky.

Medicul îşi ridică vocea:

— Gata, Bigman, să mergem. Trebuie să-l lăsăm să doarmă.

— Hei… protestă indignat Bigman.

Lucky se grăbi să intervină:

— E-n regulă, Gardoma. De fapt, chiar voiam să vorbesc cu el între patru ochi.

Doctorul Gardoma ezită apoi săltă din umeri.

— Ai nevoie de somn, dar am să-ţi dau o jumătate de oră. Pe urmă va trebui să plece.

— Va pleca.

De îndată ce rămaseră singuri, Bigman îl apucă pe Lucky de umăr şi-l zgâlţâi cu violenţă, spunându-i cu vocea gâtuită:

— Maimuţoi tembel. Dacă arşiţa nu l-ar fi terminat pe robot exact la timp… ca în filmele de pe subeterice…

Lucky zâmbi fără voioşie.

— N-a fost o coincidenţă, Bigman. Dac-aş fi aşteptat un final ca în subeterice, acum aş fi fost mort. A trebuit să-l păcălesc pe robot.

— Cum?

— Carcasa în care avea creierul era foarte bine lustruită. Reflecta o mare parte din radiaţia solară. Asta însemna că temperatura creierului său pozitronic era destul de mare pentru a-i afecta „raţiunea”, dar nu suficient de mare pentru a-l scoate definitiv din funcţiune. Din fericire, o mare parte din solul mercurian din zona asta este alcătuită dintr-o substanţă neagră care se poate detaşa uşor. Am reuşit să-i întind pe cap nişte substanţă din asta.

— Şi ce-ai realizat cu asta?

— Negrul absoarbe căldura, Bigman. Nu o reflectă. Temperatura creierului a crescut rapid şi robotul a murit aproape instantaneu. În orice caz, am scăpat ca prin urechile acului… Totuşi, să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat aici cât timp am fost plecat? Ceva de semnalat?

— Ceva? Mamă, mamă! Ascultă!

Şi, în timp ce Bigman povestea, Lucky îl ascultă într-adevăr, cu o expresie care devenea tot mai gravă pe măsură ce firul povestirii se depăna.

Când relatarea ajunse la sfârşit, Lucky se încruntase de-a dreptul supărat.

— Şi de ce zici că te-ai luptat cu Urteil? A fost o prostie!

— Lucky, spuse ofuscat Bigman, a fost strategie. Întotdeauna spui că mă reped orbeşte înainte şi nu sunt în stare să pun la cale o şiretenie. Ei, află că asta a fost o şiretenie. Ştiam că-l pot umili la gravitaţie scăzută…

— S-ar părea că n-a lipsit mult să nu reuşeşti. Ai glezna scrântită.

— Am alunecat, a fost un accident. În afară de asta, am învins. A fost vorba de un târg pe care l-am încheiat cu Urteil. Putea să facă mult rău Consiliului cu minciunile sale, dar în cazul în care învingeam ne-ar fi lăsat în pace.

— Şi ai putut să-l crezi pe cuvânt?
— Păi… începu Bigman, tulburat.
Lucky continuă:
— Zici că i-ai salvat viaţa. De bună seamă că a ştiut acest lucru şi totuşi asta nu l-a convins să renunţe la scopurile sale. Te-ai gândit că s-ar fi putut să procedeze la fel şi în urma luptei voastre?
— Păi…, făcu Bigman din nou.
— Mai ales dacă pierdea şi, prin urmare, ar fi fost furios la culme pentru că a fost umilit de faţă cu toată lumea… Să-ţi spun eu cum stau lucrurile, Bigman. Ai făcut-o pentru că voiai să-l baţi şi să te răzbuni pentru că şi-a bătut joc de tine. Chestia cu târgul încheiat cu el a fost doar un pretext care să-ţi ofere prilejul să te baţi. Am dreptate?
— Of, Lucky! Pe nisipurile de pe Marte…
— Ei bine, mă înşel?
— Am vrut să închei un târg…
— Dar în primul rând voiai să te baţi şi-acum uite ce încurcătură ai provocat.
Bigman lăsă privirea-n jos.
— Îmi pare rău.
Lucky se îmblânzi dintr-o dată.
— O, măreaţă Galaxie! Bigman, nu sunt supărat pe tine. De fapt, pe mine sunt supărat. Am apreciat greşit robotul ăla şi era cât pe ce să fiu ucis pentru că n-am judecat. Aş fi putut să văd că era defect şi n-am făcut nici o clipă legătura cu efectul căldurii asupra creierului său pozitronic până n-a fost aproape prea târziu… Ei bine, trecutul ne oferă o lecţie pentru viitor, dar altfel s-o lăsăm baltă. Întrebarea e ce facem cu situaţia lui Urteil.
Lui Bigman îi reveni dintr-o dată inima la loc.
— În orice caz, spuse el, ticălosul nu are cum să ne mai supere.
— Aşa este, spuse Lucky, dar ce facem cu senatorul Swenson?
— Hmm.
— Ce explicaţie o să dăm? Consiliul Ştiinţei este investigat şi, ca urmare a unei lupte provocate de unul din

apropiaţii Consiliului, cineva care este aproape membru, anchetatorul moare. Asta n-o să dea bine…

— A fost un accident. Câmpul pseudogravitaţional…

— N-o să ne fie de nici un folos. Va trebui să vorbesc cu Peverale şi…

Bigman se înroşi şi spuse repede:

— E doar un moşulică. Nu acordă nici cea mai mică atenţie acestei întâmplări.

Lucky se ridică într-un cot.

— Cum adică, nu acordă nici cea mai mică atenţie?

— Păi chiar aşa, spuse Bigman cu vehemenţă. A venit acolo când Urteil zăcea mort pe podea şi, în afară de faptul că a întrebat dacă e mort, n-a mai zis nimic.

— N-a mai zis nimic?

— Absolut nimic. Pe urmă a tot întrebat unde eşti şi a spus că Mindes raportase că un robot te-a ucis.

Lucky îl privea fix pe Bigman.

— Asta a fost tot?

— Asta a fost tot, spuse Bigman încurcat.

— Ce s-a mai întâmplat de atunci? Haide, Bigman, tu nu vrei să vorbesc cu Peverale. De ce?

Bigman se uită într-o parte.

— Haide, Bigman.

— Ei bine, voi fi judecat, sau ceva de genul ăsta.

— Judecat!

— Peverale zice că e vorba de o crimă şi că va provoca agitaţie pe Pământ. Zice că trebuie stabilite responsabilităţile.

— În regulă. Când are loc procesul?

— Of, Lucky. Nu voiam să-ţi spun. Doctorul Gardoma a spus că nu trebuie să te amărăşti.

— Ia nu te mai purta ca o cloşcă, Bigman. Când are loc procesul?

— Mâine la ora două după-amiaza, ora standard a sistemului solar. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji, Lucky.

— Cheamă-l pe Gardoma, spuse Lucky.

— De ce?

— Fă cum ţi-am spus.

Bigman ieşi din încăpere şi, când se întoarse, doctorul Gardoma era cu el.

Lucky spuse:

— Nu-i aşa că nu există nici un motiv pentru care să nu mă pot ridica din pat mâine la ora două după-amiaza?

Doctorul Gardoma ezită.

— Aş prefera să nu te grăbeşti.

— Nu-mi pasă de ce preferi dumneata. N-o să mor din asta, nu-i aşa?

— N-ai muri nici dacă te-ai ridica din pat chiar acum, domnule Starr, spuse jignit doctorul Gardoma. Dar nu ar fi indicat.

— În regulă atunci. Acum spune-i doctorului Peverale că voi lua parte la procesul lui Bigman. Ştiai despre asta, presupun?

— Da.

— Toată lumea ştia în afară de mine, aşa e?

— Nu erai într-o situaţie care…

— Spune-i doctorului Peverale că voi lua parte la proces şi că nu trebuie să înceapă fără mine.

— Am să-i spun, dar acum ar fi mai bine să te culci. Vino cu mine, Bigman.

Bigman protestă:

— Doar o secundă.

Se duse iute lângă patul lui Lucky şi spuse:

— Uite, Lucky, nu trebuie să te necăjeşti. Am toată situaţia sub control.

Lucky ridică sprâncenele. Bigman, mai mai să plesnească de îngâmfare, spuse:

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, fir-ar să fie! Pot să dovedesc că n-am avut nici un amestec în faptul că Urteil şi-a rupt gâtul. Am rezolvat cazul. (Se bătu cu pumnul în piept.) Eu l-am rezolvat. Eu! Bigman! Ştiu cine e vinovat pentru toate.

— Cine? întrebă Lucky.

Dar Bigman se grăbi să spună:

— Nu! Nu-ţi spun nimic. Vreau să-ţi demonstrez că am şi altceva în minte decât bătăile cu pumnii. De data asta eu

am să dirijez spectacolul, iar tu ai să fii spectator, asta e. Ai să afli la proces.

Micul marţian îşi încreţi faţa plin de încântare, execută un mic pas de dans şi-l urmă pe doctorul Gardoma la ieşirea din încăpere, purtând pe faţă un triumf voios.

15. PROCESUL

A doua zi, Lucky intră în biroul doctorului Peverale cu puţin înainte de ora două după-amiaza.

Ceilalţi se adunaseră deja. Doctorul Peverale, aşezat la biroul său vechi şi plin de hârtii, dădu din cap cu amabilitate la sosirea lui, iar Lucky răspunse cu gravitate:

— Bună ziua, domnule Peverale.

Atmosfera semăna cu cea din seara banchetului. Cook era acolo, bineînţeles, şi arăta, ca-ntotdeauna, neliniştit şi, oarecum, slăbit. Stătea într-un fotoliu mare la dreapta doctorului Peverale, iar trupul firav al lui Bigman se foia şi mai-mai că se pierdea într-un fotoliu la fel de mare, aflat la stânga astronomului.

Mindes era şi el prezent, posomorât, desfăcându-şi din când în când degetele împreunate pentru a bate darabana pe picior. Doctorul Gardoma stătea lângă el, apatic, şi-şi ridică pleoapele grele pentru a-l privi dezaprobator pe Lucky atunci când intră. Mai erau de faţă şefii de departamente şi alţi astronomi.

De fapt, singurul om care fusese prezent la banchet iar acum lipsea era Urteil.

Doctorul Peverale începu în maniera sa blândă:

— Putem începe acum. Mai întâi, câteva cuvinte pentru domnul Starr. Am înţeles că Bigman v-a vorbit despre această procedură ca despre un proces. Te rog să fii sigur că nici vorbă de aşa ceva. Dacă va fi cazul unui proces, iar eu sper că nu, el va avea loc pe Pământ, cu judecători calificaţi şi avocaţi în regulă. Noi nu încercăm aici decât să adunăm laolaltă elementele unui raport pentru a fi transmis la Consiliul Ştiinţei.

Doctorul Peverale aranjă puţin talmeş-balmeşul de pe biroul său şi continuă:

— Daţi-mi voie să vă explic de ce e nevoie de un raport complet. În primul rând, ca urmare a îndrăzneţei pătrunderi a domnului Starr pe partea însorită a planetei, sabotorul

care provoca probleme proiectului doctorului Mindes a fost oprit. S-a dovedit a fi un robot de fabricaţie siriusiană, care acum nu mai este în stare de funcţiune. Domnule Starr…

— Da? spuse Lucky.

— Chestiunea prezintă o asemenea importanţă încât mi-am luat libertatea de a vă chestiona atunci când aţi fost adus aici şi vă aflaţi într-o stare de semi-inconştienţă.

— Mi-amintesc de asta destul de bine, răspunse Lucky.

— Vreţi să confirmaţi o parte din acele răspunsuri acum, pentru a fi consemnate în raport?

— Da.

— În primul rând, sunt implicaţi şi alţi roboţi?

— Robotul nu s-a referit la asta, dar nu cred că au mai fost şi alţii.

— Oricum, nu a precizat în mod specific că ar fi singurul robot de pe Mercur.

— Nu.

— Atunci ar putea fi mulţi alţii.

— Nu cred.

— E vorba doar de opinia dumneavoastră, totuşi. Robotul n-a spus că n-ar mai fi şi alţii.

— Nu, nu a spus.

— Foarte bine, atunci. Câţi siriusieni au fost implicaţi?

— Robotul nu mi-a spus, pentru că a primit instrucţiuni să n-o facă.

— A precizat poziţia bazei invadatorilor?

— N-a spus nimic în această privinţă. Nu a făcut nici un fel de precizare cu privire la siriusieni.

— Dar robotul era de fabricaţie siriusiană, nu-i aşa?

— A recunoscut acest lucru.

— Aha, făcu doctorul Peverale fără umor. În cazul acesta, mi se pare evident că pe Mercur se găsesc siriusieni care acţionează împotriva noastră. Consiliul Ştiinţei trebuie prevenit în acest sens. Trebuie întreprinsă o cercetare organizată a planetei şi, dacă siriusienii reuşesc să ne scape şi să părăsească planeta, trebuie măcar să se conştientizeze pericolul siriusian.

Cook interveni stingherit:

— Mai e şi problema formelor de viaţă mercuriene, doctore Peverale. Consiliul va trebui informat şi în această privinţă.

Se adresă apoi întregii adunări.

— Una dintre fiinţe a fost capturată ieri şi…

Bătrânul astronom îl întrerupse oarecum agasat:

— Da, doctore Cook, fără doar şi poate că Consiliul va fi informat. Totuşi, problema siriusiană este cea care ar trebui să rămână prioritară. Celelalte chestiuni trebuie sacrificate în favoarea pericolului imediat. De exemplu, propun ca doctorul Mindes să-şi abandoneze proiectul până când Mercur va fi făcut sigur pentru pământeni.

— O clipă, vă rog, sări Mindes ca ars. Aici au fost investiţi o groază de bani, ca să nu mai vorbim de timp, de eforturi şi…

— Am spus, până când Mercur va deveni sigur. N-am sugerat o renunţare definitivă la Proiectul Lumina. Şi întrucât este necesar să acordăm prioritate pericolului mercurian, va trebui să ne asigurăm că protectorul lui Urteil, senatorul Swenson, va fi împiedicat să ridice obstrucţii pornind de la chestiuni secundare.

Lucky spuse:

— Cu alte cuvinte, vreţi să-i dăm senatorului un ţap ispăşitor în persoana lui Bigman, legat frumos de mâini şi de picioare şi cu o etichetă lipită pe frunte. Situaţie în care, în vreme ce el se va ocupa cu sfâşierea lui Bigman, vânătoarea de siriusieni poate continua pe Mercur fără nici un amestec din afară.

Astronomul îşi ridică sprâncenele albe.

— Un ţap ispăşitor, domnule Starr? Noi nu vrem decât adevărul.

— Păi atunci continuaţi, spuse Bigman, foindu-se fără odihnă în scaun. O să aveţi adevărul.

— Bun, spuse doctorul Peverale. Având în vedere că ai fost personajul central, vrei să începi dumneata? Povesteşte-ne tot ce s-a întâmplat între tine şi Urteil, cu propriile tale cuvinte. Aş aprecia însă conciziunea. Şi nu

uita, aceste proceduri sunt înregistrate pe microfilm cu sunet.

Bigman spuse:

— Vreţi să depun jurământul?

Peverale clătină din cap.

— Nu ne aflăm la un proces oficial.

— Cum doriţi!

Şi, cu o surprinzătoare detaşare, Bigman relată povestea, începând cu ironiile lui Urteil la adresa înălţimii sale şi continuând cu întâlnirea neaşteptată din mine, până când ajunse la duel. Nu omise decât ameninţările lui Urteil cu acţiunile îndreptate împotriva lui Lucky Starr şi a Consiliului.

Doctorul Gardoma urmă la rând, confirmând cele întâmplate cu prilejul primei întâlniri dintre Bigman şi Urteil şi descriind totodată, spre aducere aminte, scena de la masa de banchet. Continuă cu descrierea tratamentului aplicat lui Urteil după întoarcerea din mine.

— Şi-a revenit repede din starea de hipotermie. Nu i-am cerut amănunte şi nici el nu mi le-a oferit. Totuşi, a întrebat de Bigman şi, când i-am spus că Bigman n-avea nici o zgârietură, aş zice că antipatia lui faţă de Bigman i-a crescut şi mai mult. Nu s-a comportat ca şi cum Bigman i-ar fi salvat viaţa. Trebuie să precizez însă că, din observaţiile mele asupra sa, nu mi s-a părut că Urteil ar putea fi victima unui atac de gratitudine.

— Asta e numai o părere, interveni grăbit doctorul Peverale, şi aş recomanda să nu creăm confuzie cu astfel de afirmaţii.

Urmă doctorul Cook. Se concentră asupra duelului, spunând:

— Bigman a insistat asupra luptei. Asta e tot ce se poate spune. Eu am avut impresia că dacă aş aranja o astfel de confruntare la gravitaţie scăzută, aşa cum mi-a sugerat Bigman, cu martori, nu se va putea întâmpla nimic rău. Puteam interveni dacă treaba se agrava. M-am temut că, dacă aş refuza, s-ar fi putut ca între cei doi lupta să aibă loc fără martori şi că asta ar putea avea consecinţe grave.

Desigur, acele consecinţe n-ar fi putut fi mai grave decât s-au dovedit a fi, dar nu mi-am închipuit una ca asta. Recunosc că ar fi trebuit să mă consult cu dumneavoastră, doctore Peverale.

Doctorul Peverale încuviinţă din cap:

— Cu siguranţă că aşa ar fi trebuit să faci. Dar chestia e acum că Bigman a insistat ca lupta să aibă loc şi tot el a cerut să se desfăşoare la gravitaţie scăzută, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Şi ţi-a dat asigurări că îl va omorî pe Urteil în astfel de condiţii.

— Mai exact, a spus că „îl va ucide pe ticălos”. Cred că vorbea doar la modul figurat. Sunt sigur că nu a plănuit cu adevărat să-l omoare.

Doctorul Peverale se întoarse către Bigman.

— Ai ceva de comentat în această privinţă?

— Da, am. Şi dat fiind că doctorul Cook se află la bară, aş vrea să-i pun câteva întrebări.

Doctorul Peverale se arătă surprins:

— Aici nu suntem la un proces.

— Ascultaţi-mă, spuse Bigman cu înflăcărare. Moartea lui Urteil nu a fost un accident. A fost o crimă şi vreau să-mi daţi şansa s-o dovedesc.

Liniştea provocată de această declaraţie nu dură decât o clipă, fiind urmată de un murmur confuz.

Vocea lui Bigman se ridică până la a se auzi aproape ca un scâncet ascuţit.

— Sunt hotărât să-i pun întrebări domnului Hanley Cook.

Lucky Starr spuse cu răceală:

— Vă sugerez să-l lăsaţi pe Bigman să meargă până la capăt, doctore Peverale.

Bătrânul astronom era întruchiparea derutei.

— Serios vorbind… nu cred… Bigman nu poate…

Se bâlbâi îngrozitor şi deodată tăcu. Bigman spuse:

— Mai întâi, doctore Cook, cum de-a ajuns Urteil să afle traseul pe care Lucky şi cu mine îl urmam în mine?

Cook se înroşi la faţă.

— N-am ştiut că ar fi aflat de traseu.

— Nu ne-a urmărit direct. A mers pe o rută paralelă, ca şi cum ar fi intenţionat să ne prindă din urmă şi să ne pice în spate mult în interiorul minelor, după ce ne-am fi convins că suntem singuri şi nu ne urmăreşte nimeni. Pentru a face asta, trebuia să fie sigur de traseul pe care intenţionam să-l urmăm. Acum Lucky şi cu mine am pus la punct acel traseu cu tine şi cu nimeni altcineva. Nici Lucky, nici eu nu i-am spus lui Urteil. Atunci cine?

Cook se uită disperat în jurul lui, de parcă ar fi cerut ajutor.

— Nu ştiu.

— Nu e evident că tu i-ai spus?

— Nu. Poate că a auzit.

— Nu putea să audă nişte semne făcute pe o hartă, doctore Cook… Să lăsăm asta, deocamdată. M-am luptat cu Urteil şi dacă gravitaţia ar fi rămas la valoarea normală de pe Mercur şi acum ar fi fost în viaţă. Numai că gravitaţia a crescut brusc la valoarea terestră exact la momentul potrivit pentru a-l ucide. Cine a făcut asta?

— Nu ştiu.

— Tu ai fost primul care-ai ajuns lângă Urteil. Ce făceai acolo? Te asigurai că e mort?

— Resping această acuzaţie. Doctore Peverale…

Cook îşi întoarse faţa înroşită spre şeful său. Doctorul Peverale întrebă cuprins de agitaţie:

— Îl acuzi cumva pe doctorul Cook de a-l fi ucis pe Urteil?

— Ascultaţi-mă, spuse Bigman. Schimbarea bruscă de gravitaţie m-a tras la sol. Când m-am sculat de jos, toţi ceilalţi se ridicau în picioare sau se mai aflau încă la sol. Când o greutate de 40-50 de kilograme îţi cade în spate fără avertisment, nu te ridici în picioare în graba mare. Dar Cook s-a ridicat. Nu numai că se ridicase în picioare, dar ajunsese deja lângă Urteil şi stătea aplecat deasupra lui.

— Ce dovedeşte asta? întrebă Cook.

— Dovedeşte că nu te-ai prăbuşit când gravitaţia a crescut, altfel nu ai fi ajuns acolo aşa de repede. Şi de ce nu te-ai prăbuşit când gravitaţia a crescut? Pentru că te

aşteptai să crească şi erai pregătit pentru asta. Şi de ce te aşteptai să crească? Pentru că tu ai apăsat pârghia.

Cook se întoarse spre doctorul Peverale:

— Aceasta e persecuţie. E o nebunie.

Dar doctorul Peverale se uita la secundul său cu o groază nedisimulată. Bigman continuă:

— Daţi-mi voie să reconstitui faptele. Cook lucra mână-n mână cu Urteil. Numai aşa Urteil ar fi putut afla de traseul nostru din mine. Dar el colabora cu Urteil de teamă. Poate că Urteil îl şantaja. Oricum, singura modalitate prin care Cook putea să scape era să-l omoare pe Urteil. Când am spus că aş putea să-l ucid pe ticălos la gravitaţie scăzută, poate că i-am implantat ideea în minte, iar după ce a început lupta, a stat în aşteptare în apropierea mânerului. Asta e tot.

— O clipă, spuse iute Cook, aproape înecându-se. Asta e o… e o…

— Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt, spuse Bigman. Dacă teoria mea e corectă, şi sunt sigur că este, atunci Urteil trebuie să aibă ceva în scris, sau o înregistrare pe film sau pe alt suport, pe care o ţinea ca pe o sabie deasupra capului lui Cook. Altfel, Cook nu s-ar fi simţit încolţit până la punctul de a comite o crimă. Deci, căutaţi printre lucrurile lui Cook. Veţi găsi ceva şi acel ceva va constitui dovada.

— Sunt de acord cu Bigman, spuse Lucky.

Doctorul Peverale spuse într-o stare de extremă tulburare:

— Presupun că e singura modalitate de a lămuri lucrurile, deşi cum…

Aerul păru să iasă brusc din doctorul Cook, lăsându-l palid, zguduit şi neajutorat.

— Aşteptaţi, spuse el cu glas firav. Vă voi explica.

Şi toate feţele se întoarseră spre el.

Obrajii supţi ai lui Cook erau scăldaţi de transpiraţie. Mâinile îi tremurau vizibil.

— Urteil a venit la mine la puţin timp după sosirea pe Mercur şi mi-a spus că ancheta Observatorul. A spus că

senatorul Swenson avea dovezi despre ineficienţa şi pierderile provocate de funcţionarea acestuia. A mai spus că era evident că doctorul Peverale trebuia scos la pensie. Că era un bătrân incapabil să se ridice la înălţimea responsabilităţii. A mai spus că eu aş putea fi un înlocuitor potrivit.

Doctorul Peverale, care ascultase primele fraze cu surprindere, strigă:

— Cook!

— Sunt de acord cu el, spuse pe un ton sumbru Cook. Într-adevăr, sunteţi prea bătrân. Oricum eu conduc treburile în timp ce sunteţi ocupat până peste cap cu mania asta legată de siriusieni.

Cook se întoarse din nou către Lucky.

— Urteil mi-a spus că dacă-l voi sprijini în anchetă va avea grijă ca eu să fiu următorul director. L-am crezut; toată lumea ştie că senatorul Swenson este un om puternic. I-am furnizat o mulţime de informaţii. Unele din ele au fost în scris şi semnate. A spus că are nevoie de ele pentru procedurile juridice de după aceea. Şi pe urmă… pe urmă a început să mă şantajeze cu acele informaţii scrise. A reieşit că era mult mai interesat de Proiectul Lumina şi de Consiliul Ştiinţei. Voia să mă folosesc de poziţia mea pentru a deveni un soi de spion personal în folosul lui. Mi-a dat de înţeles limpede că dacă refuzam se va duce la doctorul Peverale cu dovezile faptelor mele. Asta ar fi pus capăt carierei mele, ar fi pus capăt la tot.

Cook îşi drese glasul şi continuă:

— Eram nevoit să spionez pentru el. A trebuit să-i dau informaţia referitoare la traseul pe care urmau să plece Starr şi Bigman în mine. L-am ţinut la curent cu tot ce făcea Mindes. De fiecare dată când îi cedam puţin, mă cufundam şi mai neajutorat sub puterea lui. Până într-o zi când mi-am dat seama că până la urmă mă va zdrobi, indiferent cât de mult l-aş fi ajutat. Era în stare de aşa ceva. Am început să simt că singura modalitate prin care puteam să scap de el era să-l ucid. Dacă aş fi ştiu cum… Pe urmă Bigman a venit la mine cu planul lui de a lupta cu Urteil la gravitaţie

scăzută. Era cât se poate de încrezător că-l va putea înfrânge pe Urteil. M-am gândit atunci că aş putea… Era o şansă de una la sută, sau poate de una la mie, dar mi-am zis că nu mai aveam nimic de pierdut. Aşa că am stat lângă panoul de control al câmpului pseudogravitaţional şi mi-am aşteptat şansa. Aceasta a venit şi Urteil a murit. A funcţionat perfect. M-am gândit că va fi considerat un accident. Chiar dacă Bigman intra în belea, Consiliul avea să-i salveze pielea. Nimeni nu avea de suferit cu excepţia lui Urteil, şi o merita cu vârf şi îndesat. Oricum, asta este.

În tăcerea uluită care a urmat, doctorul Peverale spuse cu glas răguşit:

— În circumstanţele date, Cook, desigur că te vei considera eliberat din toate funcţiile şi sub stare de ar…

— Hei, staţi aşa, staţi aşa! strigă Bigman. Mărturisirea nu este completă încă. Uite ce e, Cook, asta a fost a doua oară când ai încercat să-l ucizi pe Urteil, nu-i aşa?

— A doua oară? spuse Cook uluit.

— Păi cum rămâne cu costumele „aranjate”? Urteil ne-a prevenit în privinţa asta, aşa că trebuie să se fi confruntat cu o situaţie de genul ăsta. A dat de înţeles că Mindes ar fi de vină, dar Urteil era un ticălos mincinos şi nimic din ce spunea nu trebuia crezut ca atare. Ce vreau să spun e că tu ai încercat să-l ucizi pe Urteil în felul acesta, dar a descoperit lucrătura şi te-a obligat să-l transferi în camera noastră după ce am venit aici. Pe urmă ne-a avertizat în privinţa costumelor, numai ca să ne facă să credem că ar fi de partea noastră şi ca să-l bage în rahat pe Mindes. Nu-i aşa?

— Nu, strigă Cook. Nu! Nu am nimic de-a face cu costumul izolant. Nimic.

— Ei haide, începu Bigman. Doar n-o să credem…

Dar de data asta Lucky se ridică în picioare şi spuse:

— E-n regulă, Bigman. Cook nu are nici o vină în privinţa costumelor. Poţi să-l crezi. Omul vinovat pentru costumele tăiate este acelaşi care e vinovat de chestia cu robotul.

Bigman se uita la prietenul lui fără să-i vină a crede.

— Te referi la siriusieni, Lucky?

— Nu mă refer la siriusieni, spuse Lucky. Nu există nici un siriusian pe Mercur. Niciodată n-au existat.

16. CONSECINŢELE UNUI PROCES

Vocea profundă a doctorului Peverale devenise răguşită din cauza consternării.

— Nu există siriusieni? Îţi dai seama ce spui, Starr?

— Perfect. Lucky Starr se duse la biroul doctorului Peverale, se aşeză pe un colţ al acestuia şi se întoarse cu faţa la adunare. Doctorul Peverale îmi va confirma această afirmaţie după ce îmi voi fi expus raţionamentul.

— Eu să-ţi confirm afirmaţia? Te asigur că nu ai de ce să te temi, pufni bătrânul astronom, cu o expresie de dezaprobare profundă. Nici nu merită să discutăm… Apropo, va trebui să-l arestăm pe Cook.

Se ridică pe jumătate în picioare. Lucky îl îndemnă să se aşeze la loc pe scaun.

— E-n regulă, sir. Bigman va avea grijă ca doctorul Cook să rămână sub control.

— N-o să vă fac nici un fel de probleme, spuse cu glas înăbuşit Cook. Bigman îşi trase fotoliul aproape de el, pentru orice eventualitate.

— Să ne aducem aminte, doctore Peverale, de seara banchetului şi de propriile dumneavoastră cuvinte despre roboţii siriusieni… Apropo, doctore Peverale, ştiaţi de multă vreme că există un robot pe planetă, nu-i aşa?

Astronomul răspunse jenat:

— Ce vrei să spui?

— Doctorul Mindes v-a relatat că ar fi văzut siluete umanoide în mişcare, îmbrăcate în costume spaţiale cu aspect metalic, care păreau totodată să reziste la radiaţia solară mai bine decât te-ai fi aşteptat de la un om.

— Asta am văzut, interveni Mindes, şi ar fi trebuit să-mi dau seama că ceea ce vedeam era un robot.

— Nu aveai experienţa pe care o are doctorul Peverale cu roboţii, spuse Lucky, care se întoarse din nou spre bătrânul astronom. Sunt sigur că aţi suspectat existenţa

roboţilor de fabricaţie siriusiană imediat ce Mindes a raportat ceea ce văzuse. Descrierea lui se potrivea perfect.

Astronomul încuviinţă dând încet din cap.

— Eu, pe de altă parte, n-am bănuit că ar fi vorba de roboţi mai mult decât Mindes. Totuşi, după banchet, când dumneavoastră, doctore Peverale, aţi discutat despre Sirius şi roboţii săi, am avut impresia foarte acută că asta ar fi explicaţia. De bună seamă că şi dumneavoastră v-aţi gândit la fel.

Doctorul Peverale încuviinţă din cap din nou şi spuse:

— Mi-am dat seama că noi singuri nu putem face nimic împotriva unei incursiuni a siriusienilor. De aceea l-am descurajat pe Mindes.

(În acest moment Mindes se făcuse palid la faţă şi bombănea ceva numai de el auzit.)

Lucky continuă:

— N-aţi raportat niciodată Consiliului Ştiinţei?

Doctorul Peverale ezită:

— M-am temut că n-or să mă creadă şi că nu voi reuşi decât să-i determin să mă înlocuiască. Cinstit vorbind, nu ştiam ce să fac. Era evident că nu mă puteam folosi de Urteil. Era interesat numai de planurile lui. Când ai venit tu, Starr – spuse bătrânul astronom cu o voce mai profundă, mai cursivă parcă – , am simţit că aş putea avea în sfârşit un aliat, şi pentru prima oară m-am simţit în stare să vorbesc despre Sirius, despre pericolul pe care îl reprezintă, despre roboţi.

— Da, spuse Lucky, şi vă mai amintiţi cum aţi descris afecţiunea siriusienilor pentru roboţii lor? Aţi folosit cuvântul „dragoste”. Aţi spus că siriusienii îşi răsfaţă roboţii; că-i iubesc; că nimic nu e prea bun pentru ei. Aţi spus că preţuiesc un robot cât o sută de pământeni.

— Bineînţeles, spuse doctorul Peverale. Ăsta e adevărul.

— Păi dacă-şi iubesc atât de mult roboţii, de ce-ar trimite unul din ei pe Mercur, fără izolaţie şi neadaptat la radiaţia solară? De ce şi-ar condamna unul dintre roboţi la o moarte înceată, chinuitoare, sub acţiunea Soarelui?

Doctorul Peverale rămase tăcut, cu buza de jos tremurând.

Lucky continuă:

— Până şi eu abia m-am putut hotărî să trag în robot cu blasterul, deşi mi-a pus viaţa în pericol, şi eu nu sunt siriusian. Ar fi putut oare un siriusian să fie atât de crud faţă de un robot?

— Importanţa misiunii… începu doctorul Peverale.

— Să admitem, spuse Lucky. Eu nu spun că siriusienii n-ar trimite un robot pe Mercur în scopuri de sabotaj, dar, pe Marea Galaxie, mai întâi de toate i-ar fi izolat creierul. Chiar dacă am lăsa deoparte marea lor dragoste pentru roboţi, e o chestie de bun simţ. I-ar fi putut prelungi funcţionarea în felul acesta.

Se auzi un murmur de aprobare din partea adunării.

— Dar, se bâlbâi doctorul Peverale, dacă nu siriusienii, atunci cine…

— Ei bine, spuse Lucky, să vedem ce indicii avem. Numărul unu. Mindes a zărit robotul de două ori şi tot de două ori acesta a dispărut când Mindes a încercat să se apropie. Robotul m-a informat ulterior că primise instrucţiuni să evite oamenii. Evident, fusese avertizat că Mindes plecase în căutarea sabotorului. Este tot atât de evident că trebuie să fi fost avertizat de cineva din interiorul Cupolei. Totuşi, n-a fost avertizat în privinţa mea, pentru că eu anunţasem că voi merge în mine.

Lucky făcu o pauză apoi continuă:

— Indiciul numărul doi. În timp ce robotul zăcea gata să moară, l-am întrebat încă o dată cine i-a dat ordinele. N-a putut să spună decât „Ăă…ăă…” Pe urmă staţia radio s-a oprit şi gura i s-a mişcat de parcă ar fi vrut să pronunţe două silabe.

Bigman strigă dintr-o dată, înflăcărarea care-l cuprinsese făcând să i se ridice părul roşcat din cap.

— Urteil! Robotul încerca să spună Urteil! Ticălosul ăla împuţit a fost sabotorul tot timpul. Se potriveşte la fix! Se potriveşte…

— Posibil, spuse Lucky, posibil. Vom vedea. Mie mi s-a părut că era posibil ca robotul să încerce să spună de fapt „Pământean[1]”.

— Şi la fel de posibil, spuse Peverale, e că a fost doar un sunet vag scos de un robot aflat pe moarte, sunet lipsit de orice semnificaţie.

— Posibil, admise Lucky. Dar iată că am ajuns la indiciul numărul trei, care devine instantaneu concludent. Robotul era de fabricaţie siriusiană şi ce om din cei aflaţi aici, în Cupolă, ar fi avut şansa să intre în posesia unui robot siriusian? A fost vreunul din noi pe una din planetele lui Sirius?

Ochii lui Peverale se îngustară:

— Eu am fost.

— Exact, spuse Lucky Starr, şi nimeni altcineva. Ăsta e răspunsul pe care-l căutaţi.

Urmă o stare de derută generalizată şi Lucky solicită linişte. Apoi spuse cu o voce autoritară şi cu faţa solemnă:

— În calitate de membru al Consiliului Ştiinţei, declar din acest moment trecerea în subordinea mea a acestui observator. Doctorul Peverale este înlocuit din funcţia de director. Am luat legătura cu Cartierul General al Consiliului de pe Pământ şi o navă se îndreaptă deja încoace. Se vor lua măsurile corespunzătoare.

— Cer să fiu ascultat, strigă doctorul Peverale.

— Veţi fi ascultat, spuse Lucky, dar mai întâi ascultaţi care sunt argumentele împotriva dumneavoastră. Sunteţi singurul om de aici care a avut posibilitatea să fure un robot siriusian. Doctorul Cook ne-a spus că aţi primit un robot pentru servicii personale pe timpul şederii dumneavoastră pe Sirius. E adevărat?

— Da, dar…

— L-aţi trimis pe nava dumneavoastră când nu aţi mai avut nevoie de el. Într-un fel sau altul aţi reuşit să-i păcăliţi pe siriusieni. Probabil că nici n-au visat vreodată că cineva

---

[1] În limba engleză, pronunţia cuvintelor Urteil şi Earthman (Pământean) începe cu silaba care în limba română se poate transcrie aproximativ „ăă” (n. tr.).

ar fi în stare să comită ceea ce pentru ei constituie o crimă oribilă, şi anume furtul de roboţi. Probabil că tocmai de aceea nu au luat nici o măsură de precauţie împotriva acestui gen de evenimente. În plus, are sens să presupunem că robotul încerca să spună „Pământean” când l-am întrebat cine i-a dat ordinele. Eraţi singurul pământean de pe Sirius. Probabil că atunci când a fost repartizat în serviciul dumneavoastră, a auzit că vi se spunea „Pământeanul” şi aşa se gândea el la dumneavoastră. În fine, cine ar fi putut să ştie mai bine când ar fi posibil ca cineva să exploreze partea însorită? Cine l-ar fi putut informa cel mai bine pe robot prin radio când se afla în siguranţă şi când trebuia să se ascundă?

— Neg totul, spuse doctorul Peverale cu înverşunare.

— Nu are nici un rost să negaţi, spuse Lucky. Dacă insistaţi să vă susţineţi nevinovăţia, Consiliul va trebui să trimită pe cineva pe Sirius pentru informaţii. Robotul mi-a spus că numărul de serie este RL-726.

Dacă autorităţile siriene ne vor confirma că robotul pe care vi l-au repartizat cât timp v-aţi aflat pe Sirius avea seria RL-726 şi că acesta a dispărut cam în perioada când aţi plecat de pe Sirius, asta vă va condamna.

Mai mult, furtul robotului s-a produs pe Sirius şi întrucât avem un tratat de extrădare cu planetele siriene, s-ar putea să fim obligaţi să vă predăm în custodia lor. V-aş sfătui, doctore Peverale, să mărturisiţi şi să lăsaţi justiţia terestră să-şi facă treaba, decât să vă susţineţi nevinovăţia şi să riscaţi pedeapsa pe care v-ar putea-o aplica cei de pe Sirius pentru că le-aţi furat unul din iubiţii lor roboţi şi l-aţi ucis în chinuri groaznice.

Doctorul Peverale privea la adunare cu nişte ochi jalnici, care nu mai vedeau nimic. Încet, cu mişcări fragmentate, se prăbuşi la podea.

Doctorul Gardoma se grăbi să-i controleze inima.

— E viu, dar cred c-ar fi mai bine să-l mutăm pe un pat.

Două ore mai târziu, avându-i de-o parte şi de alta pe doctorul Gardoma şi pe Lucky Starr, şi în contact subeteric

cu Cartierul General al Consiliului, doctorul Lance Peverale îşi dicta confesiunea.

În timp ce se îndepărtau rapid de Mercur, deşi ştia cu siguranţă că acum emisarii Consiliului puseseră stăpânire pe situaţie, eliberându-l de orice responsabilitate, Lucky continua să se simtă încordat. Expresia lui era gravă şi meditativă.

Bigman, cu o expresie de nelinişte pe faţă, spuse:

— Care-i problema, Lucky?

— Îmi pare rău pentru bătrânul Peverale. În felul lui, a fost bine intenţionat. Siriusienii sunt într-adevăr un pericol, chiar dacă nu atât de iminent precum credea el.

— Consiliul nu l-ar fi predat celor de pe Sirius, nu-i aşa?

— Probabil că nu, dar temerile sale faţă de Sirius au fost îndeajuns de mari ca să-l forţeze să mărturisească. A fost un şiretlic plin de cruzime, dar necesar. Oricât de patriotice i-ar fi fost motivele, a fost forţat să comită o tentativă de crimă. Şi Cook a fost incitat să comită o crimă, ceea ce n-a diminuat gravitatea faptei sale, indiferent cât de proastă părere avem despre Urteil.

Bigman spuse:

— Şi până la urmă ce avea bătrânul împotriva Proiectului Lumina, Lucky?

— Peverale a spus-o limpede la banchet, zise posomorât Lucky. Totul s-a lămurit în seara aceea. Ţi-aduci aminte, se plângea că Pământul devine tot mai slab bazându-se pe alimente şi pe resurse importate. A spus că Proiectul Lumina ar face Pământul dependent de staţiile spaţiale prin însăşi maniera în care îşi va obţine lumina solară. El voia ca Pământul să fie cât mai independent din punctul ăsta de vedere astfel încât să reziste în faţa pericolului siriusian.

În mintea sa uşor dezechilibrată, trebuie să-şi fi făcut socoteala că ar ajuta la obţinerea unei asemenea independenţe sabotând Proiectul Lumina. Probabil că într-o primă fază el n-a adus aici robotul decât ca pe o demonstraţie spectaculoasă a puterii siriusienilor. Constatând progresele Proiectului Lumina la întoarcere, a transformat robotul într-un sabotor.

Când Urteil a sosit aici, la început s-a temut probabil că Urteil o să-şi bage nasul în afacerea Proiectul Lumina şi o să-l dea în vileag. Aşa că a plasat un costum izolant spintecat în camera lui Urteil, dar acesta a descoperit lucrătura. Poate că Urteil chiar a crezut că Mindes era vinovatul.

Bigman spuse:

— Aşa e, dacă stai să te gândeşti. Prima oară când l-am întâlnit pe bătrân nici nu voia să discute despre Urteil, atât era de furios pe el.

— Întocmai, spuse Lucky, şi nu exista nici un motiv evident pentru care ar fi trebuit să fie astfel, ca în cazul lui Mindes, de exemplu. M-am gândit că o fi vorba de vreun motiv pe care nu-l cunosc.

— Asta te-a făcut să fii cu ochii pe el de la început, Lucky?

— Nu, a fost altceva. A fost costumul izolant din camera noastră. Omul care avusese prilejul cel mai favorabil să facă asta era chiar Peverale. Tot el ar fi fost şi cel mai în măsură să se descotorosească de costum după ce l-ar fi ucis pe cel care l-ar fi purtat. El ştia cel mai bine ce cameră ne fusese repartizată şi totodată putea să repartizeze şi costumul. Totuşi, ceea ce m-a deranjat a fost motivul. De ce să fi vrut să mă ucidă?

În aparenţă, numele meu nu însemna nimic pentru el. La prima noastră întrevedere a întrebat dacă nu cumva sunt inginer sub-temporal ca Mindes. Asta în vreme ce Mindes mi-a recunoscut numele şi a încercat să mă atragă de partea lui, pentru a-l ajuta. Doctorul Gardoma auzise de mine în legătură cu otrăvirile de pe Marte. Urteil ştia totul despre mine, desigur. M-am întrebat dacă nu cumva şi doctorul Peverale auzise totuşi de mine.

De exemplu, a fost Ceres, unde noi doi am zăbovit o vreme în timpul bătăliei împotriva piraţilor. Acolo se află cel mai mare observator din Sistemul Solar. Să nu fi fost doctorul Peverale acolo la acea dată? L-am întrebat şi a negat că ne-am fi întâlnit acolo. A recunoscut că a vizitat Ceres, iar Cook ne-a spus ulterior că bătrânul se ducea

destul de des pe Ceres. Peverale a ţinut apoi să explice, fără vreun imbold din partea mea, că fusese bolnav la pat în timpul raidului piraţilor, amănunt confirmat după aceea de Cook. Prin asta s-a trădat. Îngrijorarea l-a făcut pe bătrânul astronom să vorbească prea mult.

Micul marţian privea nedumerit.

— Nu-nţeleg cum vine asta.

— E simplu. Dacă Peverale a fost pe Ceres de mai multe ori, de ce a simţit nevoia să-şi construiască un alibi tocmai pentru momentul când a avut loc raidul piraţilor? De ce pentru atunci şi nu pentru altă dată? Evident, ştia cu ce prilej fusesem eu pe Ceres şi a încercat să-şi facă un alibi pentru acea ocazie. Încă o dată este evident că ştia cine sunt. Acum, dacă mă cunoştea, de ce a încercat să mă ucidă pe mine, ca şi pe Urteil de altfel? Amândoi ne-am confruntat după cum ştii cu problema costumelor izolante spintecate. Amândoi eram anchetatori. De ce se temea Peverale?

Pe urmă a început să vorbească la banchet despre siriusieni şi despre roboţi şi lucrurile au început să se limpezească. Dintr-o dată relatarea lui Mindes căpăta sens, şi am ştiut imediat că singurii care-ar fi putut aduce un robot pe Mercur erau ori siriusienii, ori doctorul Peverale. Mie mi s-a părut că răspunsul era doctorul Peverale, care încerca să se folosească acum de siriusieni ca de un soi de asigurare. Dacă robotul era găsit şi sabotajul era oprit, ar fi servit ca o perdea de fum pentru a-i ascunde vina şi, mai mult, ar fi fost o bună propagandă anti-siriusiană.

Aveam nevoie de dovezi. Altfel, senatorul Swenson ar fi ţipat că noi ridicam o perdea de fum pentru a acoperi incompetenţa şi extravaganţele Consiliului. Aveam nevoie de dovezi solide. Cu Urteil la faţa locului, n-am mai îndrăznit să discut problema cu nimeni, Bigman, nici măcar cu tine.

Bigman oftă dezgustat.

— Când o să ajungi să ai încredere în mine, Lucky?

— Când o să fiu sigur că o să fii în stare să eviţi trucuri ieftine precum luatul la trântă cu oameni de două ori mai

solizi ca tine, replică Lucky cu un zâmbet care mai atenuă o parte din asprimea dojenii. Oricum, am hotărât să capturez robotul pe partea însorită a planetei şi să-l folosesc ca dovadă. Manevra nu mi-a reuşit şi am fost nevoit să-l oblig pe doctorul Peverale să mărturisească.

Lucky clătină din cap. Bigman spuse:

— Şi cum rămâne cu Swenson acum?

— Scorul e egal, cred, spuse Lucky. Nu poate face prea multe în legătură cu moartea lui Urteil, dat fiind că-l putem folosi pe doctorul Cook ca martor pentru a scoate la iveală o parte din trucurile murdare ale lui Urteil. Nici noi nu putem face prea multe împotriva lui, întrucât doi dintre oamenii de frunte ai Observatorului de pe Mercur au fost eliberaţi din funcţie pentru încălcări ale legii. Cum îţi spuneam, scorul e egal deocamdată.

— Pe nisipurile de pe Marte! spuse cu năduf Bigman. Înseamnă că ticălosul o să ne stea în coastă altădată.

Dar Lucky clătină din cap.

— Nu, senatorul Swenson nu constituie un motiv adevărat de îngrijorare pentru noi. E lipsit de scrupule şi periculos, dar tocmai din acest motiv ţine Consiliul în stare de alertă, ne împiedică să ne culcăm pe o ureche. În plus, adăugă el gânditor, Consiliul Ştiinţei are nevoie de critici, la fel ca şi Congresul şi guvernul. Dacă vreodată Consiliul ar începe să se considere mai presus de critici, ar putea veni o vreme cârid ar considera necesar să instaureze o dictatură asupra Pământului şi în mod cert eu n-aş dori să se întâmple una ca asta.

— Mă rog, se poate să fie cum zici, spuse Bigman nesatisfacut de răspuns, dar mie nu-mi place de Swenson.

Lucky râse şi îi ciufuli părul lui Bigman.

— Nici mie, dar de ce să ne facem griji pentru asta acum? Uite acolo afară sunt stelele şi cine ştie unde vom merge săptămâna viitoare, sau de ce?